

NEW IDEA

ပိတ်စားဆင်စား

လေးယောင်

BURMESE CLASSIC

ပြေကြီးရွှေဘုတ်

အပါအဝင်

မုဆိုးနဂါးသားဂေဟာဝတ္ထုတိုများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၉၇၀၉၀၈
 အမိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၉၃၁၀၀၈

စီစဉ်သူ   ထ   ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်   ထ   ၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာလ
 အုပ်စု   ထ   ၅၀၀
 မျက်နှာဖုံး   ထ   မြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာပီ   ထ   Welfare
 အတွင်းဖလင်   ထ   Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
 အမှတ်(၁၂၅)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း။
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်

စာမျက်နှာ

၁။	တောင်လောင်ပန်းနှင့် စွယ်ကောဒေဝီ	၁
၂။	ကိုယ်မွှေးတံ့မီး ကိုယ်ငြိမ်း	၂၀
၃။	ကျတ်တို့မာယာ	၄၈
၄။	မြွေကြီးရွှေဘုတ်နှင့် ကျွန်တော်	၆၈
၅။	ကိုယ်မမေ့သည်သာ	၈၅
၆။	ပြီးလိမ့်မင်စောင်း တောင်းကြရာဝယ်	၁၀၃
၇။	တစ်ဖက်လပ်မေတ္တာ	၁၂၀
၈။	မဟာမြိုင်မှဆိုးများ	၁၄၁
၉။	မဟာမြိုင်တောမှ မျောက်ညိုအုပ်	၁၅၉
၁၀။	တောတို့၏အန္တရာယ်	၁၈၃
၁၁။	မှဆိုးနဲ့သန့်ကောင်	၂၀၂
၁၂။	ကျားတို့ပရိယာယ်	၂၁၅
၁၃။	ခရစ္စမတ်နေ့လေး အမှတ်ရသေး	၂၂၉

BURMESE
CLASSIC

တောင်လေပန်းနှင့် စွယ်ကောဒေဝီ

'ကြပ်မြောင်'

သည်ကြပ်မြောင်လျှိုကြီးအတွင်း ယခင်က ကျွန်တော်အမဲပစ် ခတ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် အမဲသားကောင်များကို မကြာခဏရရှိခဲ့ဖူးသည်က အမှန်ပင်။

နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်သည်။ တစ်ပြန်တစ်ပြောကျယ်ဝန်းသော သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများအကြားဝယ် ကြီးမားသောလျှိုမြောင်ကြီးအတွင်း အရှုပ်တောကြီးများ၊ ချုံတောကြီးများ၊ ကြွက်နွယ်တော၊ ဒေါင့်ဒဲလောင် တော၊ ဝါးသပွတ်တောများ၊ ကြခတ်ဝါးရုံတောကြီးများအပြင် နဘူးတော၊ ရှဉ့်မတက်တော၊ မြက်ရိုင်းတောကြီးများနှင့် ပိန်းခဲနေသဖြင့် သားကောင် တို့ ပုန်းခိုအိပ်စက်နားနေရာ ကောင်းလှသည်အပြင် ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်း အနက်ရှိုင်းဆုံးသောနေရာမှို သားကောင်များ အလွန်ပေါများသော နေရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်က ရိုးမတောကြီး၏ဂုဏ်ကို 'ကြပ်မြောင်' ဟူ သော စခန်းလေးက အားဖြည့်ထားသယောင်။

စခန်းဟုဆိုသော်လည်း အိမ်ခြေအားဖြင့် ဆယ်အိမ်ပင်မပြည့်

တတ်။ ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြပြီး သစ်ခတ်၊ ဝါးခတ်၊ လံထင်းခတ်၊ ပီးသွေးဖုတ်နှင့် စလူ၊ စန်း၊ ကြိမ်နွယ်ခတ်သူများ၏ တစ် ထောက်နားစခန်းလေးတစ်ခုရယ်သာပင်။ အိမ်ခြေနည်း၍ စခန်းဟုဆို သော်လည်း အထင်အမြင်သေးလို့က မရ။ လိုချင်တာ အကုန်ရသည်။

ဝီစကီ (ဖြူ + နီ + နက်) မှအစ အရက်အမျိုးမျိုးနှင့် ရေခဲ စိမိတီယာမှ ချက်အရက်နှင့် ထန်းရည်အပြင် ရေခဲပလုတ်တုတ် (ရေခဲခြစ်) မှ ဖျော်ရည်မျိုးစုံနှင့် ရေခဲသုတ်အဆုံး (သူ့ဈေးနှင့်သူ) အပြင် တော ကောင်သားဟင်းမျိုးစုံနှင့် ဗီဒီယို၊ ကာရာအိုကောအဆုံး ရသည်နေရာ။

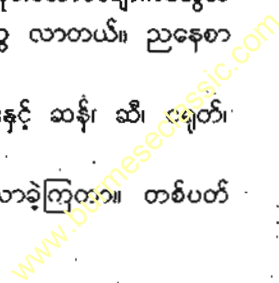
သည်ရွာစခန်းတွင်ပင် ကျွန်တော်၏ရွာခံမုဆိုး လေးယဉ်ကြိုင် တို့မိသားစုက အခြေစိုက်ရင်း မိသားစုတစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မုဆိုး လုပ်ငန်းဖြင့် ရှင်သန်ရပ်တည်နေကြသည်မို့ သူတို့မိသားစုကို အားကိုး လျက် သည်တောပစ်ခဲရိုးကို ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ညနေခင်း သုံးမောင်းခေါက်ခန့်လောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးကောင်း၊ ဉာဏ်ကျယ်တို့ မပျော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားကြသဖြင့် ရွာခံမုဆိုး ယဉ်ကြိုင်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ ဇနီးဖြစ်သူမတင်အေးက မထင် မှတ်ဘဲ ရောက်ရှိလာကြသည့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို လိုက်လံ့စွာကြိုဆို သည်။ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်နေသည်။

“လေးလေး အဘကောင်းနဲ့ ကိုဉာဏ်တို့ အခုလိုရောက်လာ ကြတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုယဉ်ကြိုင် သုတ်ကိုင်းထောင်ချောက်တွေဆို သွားတယ်။ အေးမူရေ.. သမီး.. နှင့်အဘတွေ လာတယ်။ ညနေစာ စားကြဖို့ စီစဉ်ကွယ်”

ပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ဆန်း၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ နှင့် ကြက်သွန်တို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း..

“အေး.. ရုံးက ခွင့်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာ။ တစ်ပတ်

လောက်နေကြမယ်။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်သွားတာ ကြာပြီလား။”

“မနေ့ကထောင်ထားတဲ့ လယ်တိုးကွင်းတွေဆီ သွားတာပါ။ ခွေးတွေလည်း ပါသွားတယ်။ ပြန်ရောက်ချိန်နီးပါပြီ လေးလေး။”

ပါလာသောပစ္စည်းများကို တံပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ခေတ္တအပန်းဖြေကာ မဟူရာတောင်ကျချောင်းရေတွင် ရေဆင်းချိုးလိုက်ကြပြီး အဝတ်အစားများကိုလဲကာ ပါလာသောပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်စဉ် ငါးသလဲထိုးကြော်နှစ်လေးကို မတင်အေးက အမြည်းအဖြစ် လာရောက်ချပေးသဖြင့် အမောပြေသောက်စားလိုက်ကြရင်း ရွာခံမှဆိုး ယဉ်ကြိုင်ကို တံစခန်းမှ စောင့်စားနေလိုက်မိကြပေတော့သည်။

ခရီးစဉ်က ရန်ကုန်၊ ဖောင်ကြီး၊ ဥတိုး ရေနက်ကြီးမှ ပဲခူးရိုးမကြီးအလယ်သို့။ မိုင်အားဖြင့် သုံးဆယ်ခန့် တိုးဝင်လိုက်ပါမှ ယခုရောက်ရှိစခန်းချနေရာ ‘ကြပ်မြောင်း’ သို့ ရောက်ရှိခဲ့သောနေရာဖြစ်သည်။

တောင်ပံတပြုန်းပြုန်းနှင့် ဟိုအနားသည်အနားတို့ဆီမှ တောကြက်ဖယ်တို့ရဲ့ အိပ်တန်းတက်တွန်သံများကိုပင် ကြားရစပြုပေပြီ။ ချောင်းဖျားဆီမှ ပိန်ညင်းငှက်ငယ်တကောင်ရဲ့ အထိတ်တလန့်ပျံပြေးထွက်သွားရင်း အော်ဟစ်လိုက်သံအပြင် ကန်အတွင်းရှိ ကျောက်ဖားငယ်တို့ရဲ့ အော်သံများကိုပင် ကြားရစပြုပေပြီ။ နက်မြိုင်းလွန်းလှသော ရိုးမတောကြီးပေမို့ စားပင်များဆီမှ ပြန်လာကြသော ကျေးငှက်သာရကာ တို့က သူ့အုပ်စုနဲ့သူ ထိပ်တန်းအဆောက်အအုံများရှိရာဆီသို့ ပျံသန်းနေကြသလို ချေဟောက်သံများ နှမ်းစိုက်ခင်းများဆီမှ ကြားနေရသည်။ သားကောင်များ ပေါများလွန်းသဖြင့် ချေလို အချိန်တစ်ဆယ်လောက် အကောင်မျိုးက ပေါများလွန်းလို့ ရောက်ရှိလာကြသောညှော်သည်များကို အိမ်မှာမွေးထားသည့်ကြက်ကို ရိုက်ချက်ကျွေးနေစရာမလို။ သေနတ်ကို ထမ်း၍ နောက်ဖေးခြံအပြင်ထွက်လိုက်ရုံနှင့် သေနတ်သံကြားလိုက်ရပြီး ချေကိုထမ်း၍ ပြန်လာကာ ဟင်းစားမပြတ်သောနေရာမျိုး။ သို့အတွက်

ကြောင့် ထိုနေရာတွင် ချေ၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ ဖွတ်၊ ကြက်၊ ရစ်လို အကောင်ငယ်များကို ‘ပဲလျော်၊ မုဆိုးခရမ်းချဉ်’ ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ခွေးဟောင်သံများကြောင့် အရက်သောက်နေကြရင်းမှ တရေလူသွားလမ်းလေးအတိုင်း ခင်တန်းအကျော် ပြောင်း။ နှမ်း စိုက်ခင်းများဆီမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှမ်းခင်းနှင့် ပြောင်းခင်းတို့ကြား လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် ဝါးတစ်လုံးကို ဆိုင်းထမ်းပိုး အသွင်နှင့် သားငှက်များကို ရှေ့နောက်မျှ၍ ပခုံးထက်တွင်ထမ်း၍ လှမ်းလာနေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ မတင်အေးက..

“ခွေးတွေရောက်လာကြပြီဆိုတော့ လေးလေးညီလည်း ရွာထိပ်ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ တော်တော်များများ ဝှင်းတိုးပုံရတယ်”

မတင်အေးပြောလိုက်မှုကြောင့် တံစခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသော ယဉ်ကြိုင်ကို ကျွန်တော်တို့လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စောင့်စားနေလိုက်စဉ် တဲအတွင်းမှ လူစိမ်းနံ့ရသော အမဲလိုက်ခွေးများရဲ့ ဟောင်သံ၊ ဟိန်းသံ၊ မကျေနပ်စွာနဲ့ လှည့်ပတ်မာန်ဖိသံများ ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ မတင်အေး၏ ဟန့်တားမာန်မဲသံများအပြင် ရိုက်နှက်မှုပြုတော့မည့် လက်ထဲမှ ကိုင်ဆောင်ထားသော ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်း၏ အရှိန်ကြောင့် တံပေါ်သို့မတက်ရဲကြဘဲ တဲအောက်မှ လှည့်ပတ်ဟောင်သံများကြောင့် ဆူညံနေပေတော့သည်။

ရရှိလာသော ကျေးငှက်များကို ဝါးတစ်လုံးတွင် ရှေ့နောက်မျှ၍ ပခုံးထက်တွင်ထမ်းကာ လာနေသော ယဉ်ကြိုင် တရေသို့အရောက်ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တဩနှင့်..

“ဟာ.. လေးလေး။ ဘကြီးကောင်းနဲ့ ငဉာဏ် မနက်က ထမင်းစားရင်း ငါးပိရည်ခွက် လက်ခဏာခဏာဆုံကတည်းက ညှော်မည်တွေရောက်ကြတော့မယ်လို့ ထင်နေတာ”

အားရဝမ်းသာစွာပြောနေသော ယဉ်ကြိုင်က ရရှိလာခဲ့သော

၆ © လေးမောင်

သားငှက်များကို ကြည့်လိုက်တော့ ရစ်၊ ကြက်၊ ဘုတ်၊ ခေကြက်မများ အပြင် ဖြူတစ်ကောင်အပါအဝင် အကောင်နှစ်ဆယ်ကျော်ပင်။ လယ် တိုးကွင်းနဲ့ ထောင်တာဆိုတော့ သည်လောက်တော့ ရပေမပေါ့။

“မိန်းမရေ . . . ဖြူသားချက်။ ရစ်နှစ်ကောင်ကို အရင်ကြော်ကွာ။ ကြက်သားက မာတယ်။ မလုပ်နဲ့ . . . မင်းသမီး ဘယ်သွားလဲ”

“သူဦးမင်းတွေ ရောက်နေလို့ ထမင်းချက်နေတယ်။ နှင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ယောက်ျား။ ငါ့အစ်ကိုတွေရောက်တုန်း စိတ်ချမ်းသာ ဖို့အတွက် ငါ့တာဝန်။ ကိုဉာဏ်ကျယ်လေး . . . အိမ်သားတွေ နေထိုင် ကောင်းကြတယ်နော်”

“ကောင်းပါ့နော် . . . ကောင်းပါ့”

“အေး . . . မလစ်ဟင်းစေနဲ့ကွာ။ ဟိုအကောင်တွေ . . . ထန်းသီးနဲ့ ရန်လုံ . . . နာချင်ပြီနဲ့တူတယ်။ ငါ့ညှော်သည်တွေကွာ။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

တဲအောက်မှ လှစ်မီးများဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ကိုက်ခဲရန် လှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်းရင်း အစာမကြေဖြစ်နေကြသော ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဟောက်လိုက်ကာ ခါးပုံစအတွင်းမှ ထန်းလျက်ခဲနှစ် လုံးကိုထုတ်၍ တစ်လုံးစီပစ်ကျွေးလိုက်သဖြင့် အငမ်းမရထိုးဟပ်စား လိုက်ကြပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားကြပေတော့သည်။

အရက်တစ်ခွက်ကို ရေအနည်းငယ်ရောလျက် အမောပြေ သောက်သုံးရန် ယဉ်ကြိုင်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း . . .

“သားကောင်အခြေအနေလေးတွေကို ပြောစမ်းပါဦးကွ”

လှမ်းပေးလိုက်သောအရက်ကို ယူ၍ တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက် လိုက်ရင်း . . .

“ဟာ . . . ကောင်းသလား မမေးနဲ့။ ကောင်းမှကောင်း . . .

ခုတစ်လော အုန်းပင်လျှို၊ ကျွန်းပင်လျှို၊ ကြပ်မြောင်လျှိုတွေမှာ ဘယ်လို ကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ ဝက်တွေ အုပ်လိုက်ချည်းပဲ။ သေနတ်မရှိ

တာ ခက်နေလို့”

ဟု ပြောလိုက်ရင်း အမြည်းကိုစားနေသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် . . .

“ဒီအထဲမှာ အဘကောင်းက အသက်အကြီးဆုံးမို့ အတွေ့ အကြုံလည်းများတော့ ကျွန်တော်မသိတာကလေးတစ်ခု မေးစမ်းချင် တယ် အဘ”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်၍ပင် မကိုက် တက်သော ရွာခံမုဆိုးယဉ်ကြိုင်က အရက်ကလေးတစ်ခွက်ဝင်လာတော့ အာက ရွင်လာပုံရသည်။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး နီဒါန်းပျိုးနေမှန်း မသိ သည်မို့ ကျွန်တော်နှင့်ဉာဏ်ကျယ်က သူပြောမည်စကားကို ငြိမ်၍နား စိုက်နေလိုက်သည်။

“ဘာမေးချင်တာလဲကွာ။ ငါသိတာဆို ပြေမယ်”

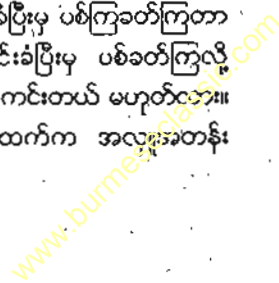
ယာဉ်ကြိုင်က အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်မော့လိုက်ရင်းမှ . . .

“ပရလောကဆိုတာ ရှိတယ်။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝဆိုတာ တကယ်ရှိသလား အဘ”

“ဟိုက် . . . မပြောတော့လည်း မပြော၊ ပြောတော့လည်း မြင့် လှချည်လားကွ ယဉ်ကြိုင်”

ဉာဏ်ကျယ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး ဘကြီးကောင်းက . . .

“အေး . . . ရှိတာပေါ့ကွ။ မင်းသိအောင် အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာ ပြရရင် တို့တစ်တွေ အမဲလည်ကြတော့မယ်ဆိုရင် ဦးဆုံး ကွမ်း၊ ဆေး လက်ဖက်၊ ထန်းလျက်၊ ကြက်ဥ၊ အရက်နဲ့ ဆေးလိပ်တို့ကို တောလမိုင်း တောင်လမိုင်း တင်မြောက်ပူဇော် ပသတောင်းခံပြီးမှ ပစ်ကြခတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီလို တင်မြောက်ပသ တောင်းခံပြီးမှ ပစ်ခတ်ကြလို့ သားကောင်တွေလည်းရတယ်၊ အန္တရာယ်လည်းကင်းတယ် မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ရှင်တော်မြတ်ဘုရားလက်ထက်က အလှူအတန်း

၈ © လေးမောင်

တွေ လုပ်ပြီးကြတဲ့အခါ အမျှဝေရင် ဝေပါနိကပြိတ္တာတွေကြားအောင် အဝေခိုင်းတယ်။ အမျှဝေသံကြားရင် သာဓုခေါ်ပြီး ကျွတ်တန်းဝင်ကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိညာဉ်လောက ဖရလောက၊ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတာပေါ့။”

“ကျွန်တော် ဒါမျိုးပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်သိချင်တာ က လူဆိုရင် ကိုယ်စောင့်နတ်တွေရှိကြသလို တိရစ္ဆာန်တွေမှာ သူတို့ အစောင့်အရှောက်တွေ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်...”

ယဉ်ကျင့်စကားကြောင့် ဘကြီးကောင်းပိုင်ကျသွားသလို နား ထောင်နေကြသော ကျွန်တော်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်တို့ ဘယ်လိုပြန်ဖြေကြ ရမုန်း မသိတာက အမှန်။

“နေစမ်းပါဦး...။ မင်းသိချင်တာကို တို့နားလည်အောင် တည့် တိုးပြောစမ်းပါ။ ဘာကြောင့် ခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေနဲ့ မေး နေတာလဲ”

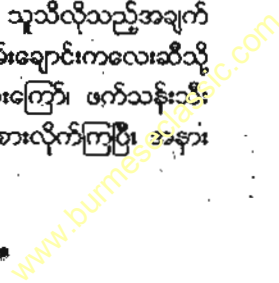
“ဒီလို အဘရဲ့။ ကြပ်မြောင်လျှိုကြီးထဲမှာ ဝက်တစ်အုပ်ရှိနေ တယ်။ အကောင်ငါးဆယ်ထက် မအောက်ဘူး။ အဲဒီဝက်တစ်အုပ်လုံး ကို စွယ်ကောဝက်ခါးပုတ်ကြီးတစ်ကောင်က ဦးဆောင်သလို အဲဒီစွယ် ကောဝက်ခါးပုတ်ကြီးအနီးမှာ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ် ယောက်က အမြဲတမ်း စောင့်နေတယ်။ စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ ပြော ကြတယ်။ ကိုယ်တွေ့တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ခု တကယ်ရှိနေပြီး ဒီ တစ်ကြောမှာ နာမည်ကြီးနေတာက အမှန်ပဲ အဘရဲ့။”

“အေးကွ...။ ဒါမျိုးတွေက အဆန်းတော့ အဆန်းသား ကလာ။ ငါ ကြားဖူး။ ဖတ်ဖူး။ မှတ်ဖူးသလောက်ကတော့ ညောင်ပင် ကြီးတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ ရုက္ခစိုးနတ်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်တွေ ရှိ နေကြသလို ကွင်းတွေမှာလည်း ကွင်းပိုင်နတ်ဆိုတာ ရှိနေကြတယ်။ တောတွေ၊ တောင်တွေမှာလည်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်

ဝတွေ ရှိနေကြပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် တို့လို တောပစ်သမားတွေ မပစ် ဝတ်ကြသေးခင် တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေဆိုမှာ တောလူခိုင်း၊ တောင် လူခိုင်း တင်မြောက်ပသ တောင်းခံပစ်ခတ်ကြတဲ့အတွက် သားကောင် တွေရရှိကြသလို အန္တရာယ်လည်း ကင်းကြတာကို မင်းလည်းသိပြီးသား တွေပဲ။ အခြားနိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် ဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူးခဲ့သမျှအရ အာဖရိက ထင်စွယ်သိုက်၊ သဲကန္တာရလိုမျိုး။ ဟိမဝန္တာလိုမျိုးရဲ့ ရတနာသိုက်တွေ၊ ဧကရီတစ်ဦးရဲ့ သရဖူသိုက်၊ ဆော်လမ္မန်သိုက်၊ ဖာရိုသိုက်တွေလိုပဲ ကိုနိုင်ငံမှာ ပိဿနီးသိုက်၊ ရခိုင်မင်းသမီး (စောမဲကရီ) သိုက်တို့ ရွှေကျီးဖြူ မူလခဲသိုက်တို့က သူ့အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့သူ အထင်ကရနဲ့ ငြင်း မရအောင် ရှိနေကြတာကလာ။ အထင်အရှားတွေပဲလေ။ ဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့ကွ”

“ဘကြီးကောင်းက ဆိုးတယ်... ဆိုးတယ်... နဲ့ သူများတွေ မလိုလို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ခုလိုကျတော့ ဘယ်မှာဆိုးလို့တုံး။ ကိုယ်တွေ့ ပဲချို့။ ယုံသွားပြီ”

ဉာဏ်ကျယ်က ထုံးစံအတိုင်း ဝင်စနေပြန်သည်။ ဘကြီး ကောင်းကား ဘာမျှပြန်မပြောပေမယ့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ကတော့ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ အဘကောင်းသာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဉာဏ် ကျယ်တစ်ယောက် ခုချိန်မှာ ပြာဖြစ်လောက်သည်။ ရှင်းပြရ၍ အာ ခြောက်သွားပုံရသည်။ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့လိုက်ပြီး အမြည်းကို ဝါးနေလိုက်သည်။ မူးနေကြသည်ဆိုသော်လည်း ယခုလို အဘကောင်း ပြောဆိုရှင်းပြနေမှုသည် ယုတ္တိတန်နေသည်မို့ ကျွန်တော် ဘာတစ်လုံး မှ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးခြင်းမပြုဘဲ ယဉ်ကျင့်က သူသိလိုသည့်အချက် ကို သိရှိခွင့်ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားပုံနှင့် စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ရေသွားချိုးအပြီး ညစာကို ပြုသားချက်၊ ရစ်သားကြော်၊ ဖက်သန်းသီး ပြုတ်အတို့နှင့် ငါးပိဗည်ချိုတို့ကြောင့် မြန်ရှက်စွာစားလိုက်ကြပြီး ဒုးနား

ယူလိုက်ကြပေတော့သည်။

ညဉ့်ငှက်များ။ တောကောင်းအချို့ရဲ့အော်မြည်သံများ။ သစ်ရွက်
လေတိုးသံများကား နားဝင်ချိုစရာသံစဉ်များအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ရင်း
ကျွန်တော့်အတွေးတို့ကား ယဉ်ကျိုင်ပြောကြားခဲ့သော ကြပ်မြောင်လျှို့
ကြီးအတွင်း စွယ်ကောကြီးအနီး အစောင့်အရှောက်ဖြစ်သော မိန်း
ကလေးဆီသို့ မှန်းမျှော်လိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေတော့သည်။

လင်းအားကြီး တောကြက်ဖယ်များ၏ တွန်သံများ၊ မျောက်
အော်သံများ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ
များမှ ကြားရစပြုနေသည်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ အိပ်ရာမှထလိုက်စဉ်
ဘေးတွင်ယဉ်အိပ်နေသော ဘကြီးကောင်းကားမရှိ။ ဉာဏ်ကျယ်တစ်ဦး
သာ တခေါခေါနှင့် ဟောက်သံပေးရင်း စီးပျောနေသည်။ ဘကြီးကောင်း
တောထိုင်သွားပုံရသည်အထင်နှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ချိန်တွင်..

“အဘကောင်းနဲ့ ကိုယဉ်ကျိုင် နှမ်းခင်းဘက်က ဆတ်တစ်
သံကြားလို့ တောပုန်းချောင်း သွားကြတယ်”

“ဟေ.. တောပုန်းချောင်းသွားကြတယ်”

မီးဖိုခန်းထဲမှ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသော မတင်အေး၏
အပြောကို အမေးနှင့် နိဂုံးသတ်လိုက်ကာ ဖြူသားဟင်းနှင့် ထမင်းကြော်
တို့ကို စားသောက်လိုက်ရင်း စောင့်စားနေလိုက်ချိန် တအီးအီး တအဲအဲနှင့်

အပျင်းကြောကိုဆန့်ရင်း ဉာဏ်ကျယ်နိုးထလာသည်။

“ဘူး.. ဘူး.. ဝပ်ထရိန်း”

“မယ်ဇော်ကယ်ကို ဈေးရောင်းလိုက်ပါဦး။ တစ်ခွက်စိုး”

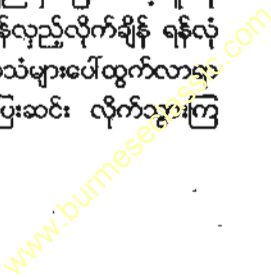
တဲခေါင်းရင်းဘက်ဆီမှ မြင့်မားစွာပေါက်နေသော ကျည်းပင်
ကြီးကို တွယ်တက်ပေါက်နေသော သပွတ်သိန်ချုံနွယ်ပင်ကြီးထက်မှ
သပွတ်သိန်သီးများကို စားသောက်နေကြသော ငှက်ငန္ဓား (ပိန်းတူးမ)
တစ်အုပ်နှင့် ငှက်စားတစ်အုပ်တို့ လူကဲ့သို့ ပီပီသသတေးဆိုနေသံနှင့်
နွားသိုးတစ်ကောင် နှာမူတ်လိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာ
သစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဉာဏ်ကျယ်က ရေခွက်ကိုချကာ ပျိုင့်တူးတူးသေနှုတ်
နှင့် ကျည်ခါးပတ်ကိုဆွဲ၍ ဆင်းသွားသည်။ ငှက်ငန္ဓားဆိုတာမျိုးက
တစ်ကောင်လျှင် သုံးဆယ့်ငါးကျပ်သာ။ သုံးကောင်တစ်ပိသသာမို့ မက်
လောက်စရာပင်။ ခြံပြင်သို့အရောက်..

“ဒိန်း.. ဒိန်း..”

“ငေါ.. ငေါ..”

သေနှုတ်သံကြီးနှစ်ချက်ကို နှမ်းစိုက်ခင်းများဘက်ဆီမှ ဆင့်
ကာဆင့်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသံနှင့်အတူ သပွတ်သိန်
သီးများ စားသောက်နေကြသော ငှက်ငန္ဓားနှင့် ငှက်အုပ်တို့မှာ တထိတ်
တလန့်နှင့် ပျံပြေးထွက်သွားသံကြီးတို့ကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရပေ
သည်။

မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်သော ဉာဏ်ကျယ်မှာ ကြား
လိုက်ရသော သေနှုတ်သံနှစ်ချက်ကြောင့် အချည်းနှီးမဖြစ်တော့ဘူးဆို
တာကို သိရှိထားသူမို့ နောက်ကျောတဲဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်ချိန် ရန်လုံ
နှင့်ထန်းသီး အမဲလိုက်ခွေးနှစ်ကောင်မှာ သေနှုတ်သံများပေါ်ထွက်လာရာ
နှမ်းစိုက်ခင်းများဆီသို့ တဲပေါ်မှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်း လိုက်သွားကြ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

မကြာမီ ရွာဖျား နှမ်းစိုက်ခင်းများဆီမှ ခွေးဟောင်သံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ သေနတ်များကို စလွယ်သိုင်း၍ ချေတစ်ကောင်စီထမ်း၍ ပြန်လာကြသော အဘကောင်းနှင့် ယဉ်ကြိုင် တို့အပြင် ခွေးနှစ်ကောင်ကိုပါ တွေ့လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ကြပ်မြောင်လျှိုကြီးကား သစ်ခိုင်းပင်ကြီးများအောက် မြွေပင်၊ မေဇယ်ပင်၊ ချုံတော၊ ဗျိုက်တော၊ ကိုင်းတောများအောက်ခြေ အရှုပ်တောများအတွင်းမှ ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် စွယ်ကောဝက်ကြီး(ခါးပတ်ကြား) က ကျန်တောဝက်များရှေ့တွင် ထောင်ထားသော နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညီဘဲ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားရင်း နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့် ရန်သူ၏အနံ့အသက်ကို အဖြိုးတိုက်လေးကို ခါယမ်းရင်း နားစွင့်အက်ခတ်နေပုံရသည်။

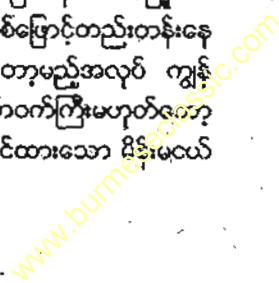
ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား လျှိုကြီး၏ တစ်ဖက်အစွန်းတစ်နေရာ ပင်လုံးကျွတ်မျှ ရဲရိန်နေသော ထူးခြားစွာ ပွင့်ဖူးဝေဆာနေသည့် တောင်လေဝပ်ပန်းပင်ကြီး တောင်ကုန်းမို့မို့လေးကို အကာအကွယ်ယူရင်း စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ လေအောက်မှဖြစ်နေ၍ တော်ပေသေးသည်။ ထိုစဉ် လေတစ်ချက်အဝေလိုက်တွင် မွှေးကြိုင်သောအနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။ ပန်းရနံ့မဟုတ်၊ အမွှေးတိုင်အနံ့လည်း မဟုတ်သဖြင့် စဉ်းစား

လိုက်ရာ 'လော်ပန်' နဲ့ပေပင်။
"ဘကောင်း၊ ဉာဏ်နဲ့ ယဉ်ကြိုင်.. ဘာနဲ့ရကြသလဲ"
"ပန်းနဲ့ရတယ်။ တောင်လေဝပ်ပန်းနဲ့လေ"
"ငါက လော်ပန်နဲ့ ရနေတယ်ကွာ"
"ဟ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"
"ဘာဖြစ်တာလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့နှာခေါင်းထဲမှာ လော်ပန်နဲ့ ရနေတာ အမှန်ပဲ"

စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးမှာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက် လက်ပြင်၏ နောက်ဘက်ရှိ တစ်မိုက်သာသာခန့်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်ထားသော အဖြူစင်းကြီးက မည်းနက်သောကိုယ်ပေါ်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။ ရှေ့သို့ကားထွက်နေသော ကြီးမားသည့်အစွယ်ကြီးကြောင့် မြင်တွေ့နေရသော ကျွန်တော်တို့မှာ ကြောက်စိတ်များပင် လွှမ်းမိုးလာပေသည်။ စွယ်ကောကြီးမှာ အရာရာကို စိတ်ချသွားဟန်နှင့် နှုတ်သီးဖြင့် မြေပြင်ကိုတူးဆွရင်း သစ်ဥသစ်ဖုများကို အားပါးတရ ထိုးကော်စားသောက်နေသည်။

လျှိုကြီးအောက်တွင် ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် သစ်မြစ်၊ သစ်ဥများကို တူးဆွထိုးကော်စားသောက်နေသော စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးကား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ ပစ်မှတ်ပင်။

ရှေ့တွင်ရှိနေသော တောင်ကုန်းမို့မို့လေးပေါ် သေနတ်ကို ပြောင်းခင်းလျက် ရှေ့ချိန်သီးက ကန့်ကွက်လျှင် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း မြေကြီးကိုထိုးကော်နေသော ဝက်ကြီး၏ ရှေ့လက်ပြင်နောက် အဖြူပတ်ကြီးအနီး နှလုံးသားဆီသို့ နောက်ချိန်ခွက်နဲ့ တစ်ပြောင့်တည်းတန်းနေချိန်တွင် သေနတ်၏မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချတော့မည့်အလုပ် ကျွန်တော်မျက်စိထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်က စွယ်ကောဝက်ကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ နက်ရှည်လျားသော ဆံကောသာများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိန်းမငယ်

တစ်ဦး။

အမြင်များမှားလေရောသလားရယ်လို့ ပစ်ခတ်ကို ဆွဲမညှစ် သေးဘဲ သေနတ်ချိန်ခွက်မှခွာ၍ မျက်လုံးကို အကြည်တတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်ချိန်လိုက်ပြန်တော့သည်။ နက်သောဆံကေသာများရဲ့ပိုင်ရှင် မိန်းမငယ်မှာ ကျွန်တော်ရှိရာဘက်ဆီသို့ မျက်နှာမူလာသည်မို့ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းထက်တွင် အရောင်တလဲ့လဲ့တောက်နေသော မကိုဋ်ကိုဆောင်းလျက် ပခုံး၊ လက်များတွင် ချွန်ထက်နေသော စည်းပုံ ခါးတောင်တို့နှင့် အထက်အောက် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် မိန်းမငယ်တစ်ဦးကို အသေအချာပင် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီအထင်နှင့် အသိတရားများကို ပြန် လည်စုစည်း၍ မိန်းမငယ်လေး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက် တော့ စိမ်းဖန်းသောမျက်ဝန်း၊ ချွန်မြဲသောနှာတံ၊ ဖူးရွှေထွေးသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံထက်မှ ပန်းရောင်ထနေသော ပါးတစ်စုံ၊ နက်ကျောသော လခြမ်းသဏ္ဍာန် မျက်ခုံးတစ်စုံနှင့် ကြည်လင်အေးငြိမ်းသော မျက်လုံးတို့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသော မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည့်အပြင် လက်ထဲတွင် နှင်တံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်မို့ ပစ်ခတ်ကို ဆွဲမညှစ်သေး ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေလိုက်စဉ်အတွင်း ကျွန်တော်ကို တံတောင်နှင့်တို့ထိ ပြီး ပစ်ခတ်ရန် အဘကောင်းက သတိပေးနေပြန်သည်။

တံတောင်နှင့် တို့ထိသတိပေးနေသော အဘကောင်းကို အသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပစ်မှတ်ကို ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့မြင် အလိုက်ရသည်က စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးမဟုတ်။ ခရမ်းရောင်ဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကိုသာပင်။

အနီးရှိကျွန်တော် စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးကို ပစ်ခတ်ချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ယဉ်ကြိုင်တို့ကလည်း ပစ်ခတ် ရန် တောင်းဆိုနေကြပြီမို့ စွယ်ကောဝက်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရန် ပြောင်းခင်း

ထားသောသေနတ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး အပေါ် သို့မြောက်တင်လိုက်ကာ သေနတ်ကို မ,ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက် ကြားမှ အနီးရှိ ဘကြီးကောင်းအား စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးကို ကြည့် ခိုင်းလိုက်ရာ . .

“ဟ. . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

လက်နှစ်ဖက်ကြားမှ ဝက်ကြီးကိုကြည့်နေသော ဘကြီးကောင်း ထံမှ တအံ့တဩနှင့် အသံများပင် ထွက်လာသလို ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ယဉ်ကြိုင်တို့ပါ သေနတ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ အပေါ်ထောင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်အောက်မှ ကြည့်လိုက်ကြရင်း တိုးညင်းစွာ အသံထွက်လာ သည်။

“မှောက်ပြီနဲ့တူတယ်”

စွယ်ကောဝက်ကြီးနှင့် အခြားဝက်တို့မှာ အမျိုးသမီးမိန်းမငယ် လေးကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံမရဘဲ သူတို့၏ နှုတ်သီးများ ဖြင့် မြေကြီးများကို ထိုးဆွတူးဖော်၍ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥတို့ကို အစား မပျက်၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြပုံ မရှိသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

ထိုစဉ်ပင် ဆံပင်ဖားလျား စည်းပုံဆောင်းထားသော မိန်းမ ငယ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ လျှိုအထက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဗေဇွေ ခွေလျှောက်လှမ်းတက်ရောက်လာရင်း ပါးတစ်စုံကလောက်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ . .

“နှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့ လူတွေပေါ့”

“ဝါဏာတိပါတကောင်တွေမဟုတ်လား”

“အေး. . တကယ်တော့ ငါတို့ဟာ မုဆိုးတွေပဲ”

“အလိုလေး. . ရှင်တော်ဘုရားက ‘အနုတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မ သာရထိ’ ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်ဆုံးမစကားထဲမှာ ဒီလူမျိုးတွေ မပါကြဘူး

လား ပသိ"

ကျွန်တော်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောနေသည်မို့ အဘ ကောင်းက...

"မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ သူ့ငယ်မ"

"အေးလေ... နင်တို့ ဘယ်သိကြပါလဲ။ ပါဏာတိပါတကောင် တွေပဲ။ မှတ်ထားကြ... ။ ပုရိသဝဗ္ဗ = ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါများကို၊ သာရထိ = ဆုံးမမှုဝယ်၊ အနတ္တရော = အတုမရှိ အသာဆုံးဖြစ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရားတဲ့ကွယ်"

"မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဦးတို့ရဲ့လုပ်ငန်းကို နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ"

"အေး... နင်တို့မေးတာကို ငါဖြေမယ်။ ငါ နင်တို့နောက်ကျော မှာ ပေါက်နေတဲ့ တောင်လေပိပင်ကြီးမှာ နေတယ်။ ဟောဟိုမှာ နင် တို့ ရန်ပုံခွင်းလက်နက်နဲ့ပစ်မယ် တန်ခိုးရှင်နဲ့ အပေါင်းအပါတွေကို ငါစောင့်ရှောက်နေတယ်။ နင်တို့အကောင်တွေ သေရည်တွေသောက်စား ပူးယစ်နေကြပြီး ငါနေတဲ့ ဇာတိလေပိပင်ကြီးတစ်ပင်လုံးကို ဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ကပ်လှူပူဇော်လိုက်တော့ ငါအပင်မှာနေလို့ မရဘဲ ဒီလျှိုထဲကို ဆင်းပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ငါစောင့်ရှောက်နေတဲ့ သတ္တဝါ တွေကို နင်တို့ ပစ်ရဲရင် ပစ်ကြည့်။ ငါ့အကြောင်း နင်တို့ ခုပဲ သိရမယ်"

မိန်းကလေးရဲ့ ခက်ထန်မာကျောသောစကားများကြောင့် ကျွန် တော်တို့မှာ အမှန်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြပေတော့သည်။ ပစ်ခတ် ရရှိပြီးသော ချေနစ်ကောင်ကို အရေချ၊ ဝမ်းတွင်းသားများကို အရင် ချက်၍ အရက်များဖြင့် နံနက်စာကို ဖြန့်ရှက်စွာစားသောက်၍ပြီးကြ ကာမှ သည်လျှိုကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ကြပါကလား။

လျှိုကြီးဆီကို ရောက်ပြန်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ပင်လုံးကျွတ်ရဲရဲ နီကာ ဝေသာစွာဖူးပွင့်မွှေးကြိုင်နေသော မြင်ရခဲ၊ တွေ့ရခဲသည် တောင်

လေပိပင်ကြီးကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော်လည်း တော ဝက်များကို ပစ်ခတ်ဖို့အရေးသာ အာရုံရှိနေသည်မို့ ယခု မိန်းကလေး ပြောကြားနေသည့်စကားတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်၊ မဖြစ်နိုင်။ မည်သူများဖြစ်နိုင်သည်ကို သိရှိလိုသဖြင့် အဖွဲ့သားများရှိရာ နောက် သို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

"မိန်းကလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ တောင်လေပိပင်တွေ တစ်ပင်လုံးဝေဝေဆာဆာပွင့်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကကြည့်နူးလွန်းလို့ တစ်ပင်လုံးကို ကျွန်တော် ဘုရားရှင်ကို ကပ်လှူပူဇော်လိုက်မိတယ်"

"ဟိုက်... ငုဒွေါ..."

ဉာဏ်ကျယ်က ဝင်ရောက်ရှင်းပြလိုက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်၊ ဘကြီးကောင်းနှင့် ယဉ်ကြိုင်တို့နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံများပင် ထွက် သွားလိုက်မိကြပေသည်။ ဘကြီးကောင်းက...

"က... မိန်းကလေး။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို တစ်ခါမှမျှ မကြုံဆုံ ခဲ့သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို လေပိပင် ကြီးတစ်ပင်လုံး ကပ်လှူပူဇော်လိုက်မိပါတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် မိန်း ကလေးမှာ ခုလိုခုက္ကူရောက်ရတယ်ဆိုရင် မိန်းကလေး ကျေနပ်၊ အဆင် ပြေသွားအောင် ဦးတို့ ဘယ်လိုပြန်တောင်းပန်ပေးရမလဲဆိုတာ ပြော ပြပေးပါကွယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မသိလို့ မှားခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

အဘကောင်း၏ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်နေမှု ကြောင့် မိန်းမငယ်၏ မူလတင်းမာခက်ထန်နေသော မျက်နှာလေးသည် ပြုံးယောင်သမ်းလာပြီး နှုတ်ကလည်း...

"ဘုရားရှင်ကို ပန်းတစ်ပင်လုံး ကပ်လှူပူဇော်ထားတာကို မသိလို့ မိုက်ခဲခြင်းနှင့်အတူ ကပ်လှူပူဇော်မိပါကြောင်း တောင်းပန်ရင်း ပြန်လည်စွန့်ကြဲဖို့ တောင်းခံပြီး သင်တို့ လှူဒါန်းပူဇော်လိုတဲ့အဖွဲ့ အမှန်

ရှိခဲ့ရင် ပန်းသုံးခက်ချိုးယူပြီး ဘုရားရှင်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ရင်း ငါ့ကို ဖေတ္တာပို့ အမှုဝေပေးပါ”

“စိတ်ချပါ မိန်းကလေး။ မိန်းကလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဦးတို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အမည်နာမလေးကို ဦးတို့ သိခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် သိပါရစေကွယ်”

အဘကောင်းစကားတို့ကြောင့် မိန်းမငယ်လေးက ပြုံးလိုက်ရင်း..

“ကြပ်မြောင်လျှိုရဲ့ စွယ်ကောဒေဝီလို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“က.. ငညဏ်။ ဘုရားရှင်ကို တစ်ပင်လုံး နှင်လှူထားတဲ့ ပန်းပင်ကြီးကို တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်ပြီး ပြန်လည်စွန့်ကြဲဖို့ တောင်းခံပါ။ ပြီးရင် ပန်းသုံးခက်တက်ခူးပေးတော့။ ဘုရားရှင်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ပြီး မိန်းကလေးအတွက် တို့တွေ အမှုဝေလိုက်ကြရအောင်”

ဉာဏ်ကျယ်မှ တောကြီးအတွင်းသို့ လက်အုပ်ချီဖိုး၍ တောင်းပန်တိုးလှီးနေလိုက်ချိန်တွင် ယဉ်ကျင်က တောင်လေဝပ်ပန်းပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ပန်းခိုင်သုံးခိုင်ကို ချိုးယူနေလိုက်ပေတော့သည်။

ဉာဏ်ကျယ်တစ်ယောက် လက်အုပ်ချီဖိုး ရှိခိုးတောင်းပန်နေမှုသည် မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ တာသွားသည်ကိုတော့ မသိ။ မိန်းမငယ်လေး၏မျက်နှာသည် အတန်ငယ်တင်းမာနေရာမှ ဖြေလျော့သွားသည်ပုံရိပ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့်အတူ နှုတ်မှလည်း..

“ငါမှာတာတွေကို မမေ့ကြနဲ့။ ငါ ဒီဘဝမှာ အနေကြာခဲ့ပြီ ဝို့ ငြီးငွေ့လှပြီ။ ငါ့ကိုကူညီကြတဲ့ကျေးဇူးကြောင့် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန် ချိန်မှာ နှင်တို့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရရှိကြမှာပါ။ ရတနာသုံးပါးကိုတော့ မမေ့ကြနဲ့ ကွယ်တို့”

မိန်းမငယ်၏နှုတ်မှ ပြောဆိုမှာကြားလိုက်ရင်း မူလ သူမကို

တွေ့မြင်ခဲ့ရသော စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီး ရပ်နေရာဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွားခဲ့ပေတော့သည်။ သူမသွားရာလမ်းသည်ကား လျှိုကြီး၏အောက်ဘက်။ ပြရာတောများ၊ ချုံတော၊ ဗျိုက်တောများဆီ အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့အား သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုမို၍ထူးဆန်းနေသည်က သူမ၏နောက် စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်ကြီးနှင့် ဝက်အုပ်ကား တအီးအီးတအူးအူးအော်လိုက်ရင်း သံစုံပေးကာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များက သူတို့ရဲ့သခင်နောက်သို့ အစာကျွေးမည့်အခါ စိတ်နှိုး၍လိုက်နေကြသလို တန်းစီ၍လိုက်ပါသွားကြရင်း ချုံတောကြီးများအတွင်း တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်ကာ အသံများပင် လုံးဝမကြားရတော့ခြင်းပင်။

မိန်းမငယ်၊ စွယ်ကောဝက်ခါးပတ်နှင့် အခြားဝက်များအားလုံး မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့လေးဦး သား တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေကြရုံမှတစ်ပါး ချိုးယူထားခဲ့သော တောင်လေဝပ်ပန်းသုံးခိုင်ကိုသာ တစ်စခန်းသို့အရောက် ရှင်တော်ဘုရားကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ကြရင်း မိန်းမငယ်လေးအတွက် အမှုပေးဝေလိုက်ကြရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

ဪ... ယခုတစ်ခေါက် အမဲလည်ရင်း တစ်စခန်းသို့ပြန်ရသည် ခရီးစဉ်သည် နွမ်းလှပေစွာ။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ပွေးတဲမီး ကိုယ်ငြိမ်း

လတစ်ခြမ်းကွေးလေး၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မှုန်ဝါးဝါးသစ်ရိပ်
ဝါးရိပ်တို့အောက်ဝယ် ဝိုးတံဝါးလင်းလက်သလိုရှိနေသည်ဟု ထင်ရပေမည်
'ဥနုပင်စခန်း' တစ်ဝိုက်တွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေသည့်ကတော့
အမှန်ပင်။

ည၏အရိပ်သည် စိမ့်အေးချမ်းမြေ့လှသည်။ လေပြည်တစ်ခုထက်
ညင်းညင်းညံ့ညံ့တိုက်ခတ်လိုက်မှုကြောင့် သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများပေါ်ရှိ နွေ
ရွက်ခြောက်များ၏ ပွတ်တိုက်သံတို့က နွေတေးတစ်ပုဒ်ကို လွှမ်းမောဖွယ်
ရာ ကျူးရင့်နေသယောင်ပင်။

တောကြီးသည် ပုရစ်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့အော်သံ၊ ဖားပျံကလေး
တို့၏ အော်လိုက်ကြသံများမှအပ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက် အိပ်မော
ကျနေသယောင်ပင် ထင်ရသည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးနှင့် ညချမ်းမျိုးကို လက်ချိုးရေတွက် စောင့်
စားလာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်နှင့်ဝါသနာတူ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်တို့
အတွက်တော့ အချိန်ကောင်းဖြစ်နေကြသဖြင့် လက်နှိပ်စာတိမ်းတစ်လက်

နှင့် သေနတ်တစ်လက်ကိုဆွဲ၍ ရာသီပင်များဖြစ်သော နှမ်းခင်း၊ ဖရဲခင်း၊ များနှင့် ငရုတ်ခင်းများ၏ အညွန့်အခက်ကလေးများကိုမှ တစ်စုံတစ်ခုတော် နှင့် စားသောက်တတ်ကြသော ဆတ်၊ ဒရယ်၊ ချေများကို အပိုင်ပစ်ခတ် နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုကိုင်ရင်း အလင်းရောင်ချိုတဲ့ အားနည်းလှသော တောကြီးအတွင်း လူသွားလမ်းကလေးပေါ်မှဖြတ်၍ ရှေ့မှ မီးထိုးရှာဖွေရင်း ဦးဆောင်သွားနေသလို ဒေသ ၃၀. ၀၆ (စပရင်းဖီးလ်) ဝင်ချက်စတာအမဲပစ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က ကျွန်တော်နောက်နားဆီမှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ခေတ္တရပ်နားလိုက်ကြရင်း သားကောင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို ဘေးဘယ်ညာ မျှော်မှန်းတွေးဆ ကြည့်နေလိုက်ကြပေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်က ကိုင်ဆောင်ထားသောဓာတ်မီးကို ရှေ့တွင် မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက် လှမ်း၍တွေ့မြင်နေရသော ကိုင်းတောကြီး ရှေ့ ဖရဲခင်းဟုထင်ရသော နေရာဆီသို့ လှမ်း၍ မီးကိုထိုးလိုက်သည်။

အမှောင်တွင်းဝယ် ဓာတ်မီးရောင်က ထိုးဖောက်၍ စူးရှထိန်လင်းစွာဖြင့် ဖရဲခင်းကိုကျော်လျက် ဟိုမှာဘက် ကိုင်းတောကြီးအစတွင် မီးအလင်းတန်းက အဆုံးသတ်သွားသည်နှင့်အတူ ရဲခနဲတွေ့မြင်ရသော မျက်လုံးတစ်စုံကို အံ့သြဖွယ်လှမ်း၍တွေ့မြင်လိုက်ကြရတာနှင့်အတူ သေနတ်ကိုကိုင်ဆောင်ထားသော အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကလည်း ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် မုဆိုးထိုင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သားကောင်ကို အသင့်ပစ်ခတ်ရန် အသင့်နေရာယူပြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မျက်လုံးရဲခဲနှင့် သားကောင်က အစာရှာဖွေရင်း ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ တိုးထွက်လာ ကျွန်တော်လှမ်းထိုးလိုက်သော ဓာတ်မီးရောင်နှင့် ဆုံစည်းသွားဟန် ဖြစ်ပုံရသည်။

တွေ့မြင်လိုက်ရသော မျက်လုံးများမှာ မီးကျိုးခဲလို ရဲရဲတောက်နေသည်မို့ အသားစားသတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အချိန်မရွေး လူတွေကိုလည်း အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် သတ္တဝါဖြစ်မှန်းကို သိရှိထားကြသူများမို့ ကိုယ်ကပင် စတင်လက်ဦးမှုရယူထားဖို့က လိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလား။

တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော မျက်လုံးရဲရဲပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်လှမ်းထိုးထားသော ဓာတ်မီးရောင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင်ကြည့်လိုက်ပြီး မိမိတိုးထွက်လာခဲ့ရာ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ အဆောတလျင်ပြန်လှည့်ဝင်သွားရန်အကြံနှင့် နောက်ကျောဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည့်အချိန်လေးအတွင်း အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကိုင်ဆောင်ထားသည့်သေနတ်က ပစ်ပြီး သွားပေတော့သည်။

“ဒိုင်း...”

ဒေသ ၃၀. ၀၆ (စပရင်းဖီးလ်) ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်က အောင်မြင်ခန့်ညားသော ပေါက်ကွဲသံကြီးကိုပေးလျက် သူ့တာဝန်ပိုင်ဆိုင်မှုကို သူကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ပြီးခဲ့ပြီမို့ မျက်လုံးရဲရဲပိုင်ရှင် သားကောင်မှာ ဖြေပြင်ပေါ်သို့ နိမ့်ခနဲပစ်ကျသွားကာ လူးလိုမ့်လိုက်ရင်းမှ စူးရှနက်ကျောစွာ အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်သံကြီးများကြောင့် သစ်ဆင်ကြီးပါလားရယ်ဟူသောအသံက နှစ်ဦးစလုံး သိရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် အပြီးအပိုင်စခန်းသိမ်းလိုက်ကြရန်အတွက် ကျည်သစ်တစ်တောင့် ပြောင်းရင်းအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းနေရာပေးထားလိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားမျိုးနှင့် နေရာယူထားလိုက်ကြပေတော့သည်။

သားကောင်ကြီးမှာ သေနတ်ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာကြောင့် မမြဲပြင်ဆီသို့ ပုဆစ်တုပ်လျက် ဝပ်ကျသွားသည်။ မြေပြင်တွင်ပင် ဒေါသသုံးနာကြည်းသံ၊ ရန်လိုသံအပြင် မာန်သွင်းဟိန်းဟောကနေရင်း လူးလိုမ့်နေသည်။ ဘေးတိုက်အနေအထားမျိုးနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်ရသည်မို့ ကျည်ဖူးက

ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နောက်နားဆီရှိ နှလုံးသားတည်ရှိရာကို ဖြတ်ဖောက်သွားမည်က မလွဲ။ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ လူးလှိုဗ်အော်ဟစ် ဖန်သွင်းနေသံကြီးကသာ တိတ်ဆိတ်နေသော တောကြီးကို နိုးထသွားစေသည်။

မြေပြင်တွင် လူးလှိုဗ်ရင်း နာကျင်၍တစ်မျိုး။ ဒေါသကြောင့် တစ်ဖုံ ပါးစောင်ကိုဖြိုလျက် ဟဲခနဲ ဟဲခနဲ ဟိန်းနေသံကြီးသည် မြေတုန်ခမန်းပင် ရှိနေသည်။

သားကောင်ကြီးရှိရာဆီသို့ နှစ်ဦးသား သတိကြီးစွာထား ရင်ဘောင်တန်း၍ တစ်လှမ်းချင်းတိုး၍ ချဉ်းကပ်လိုက်ကြစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အာရုံစူးစိုက်ခြင်းခံထားရတဲ့ မြေပြင်တွင် လူးလှိုဗ်နေသော သစ်ဆင်ကြီး၏ နောက်ဘက် ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ အသံကြီးတစ်သံကို အမှတ်မထင် ကြောက်ခမန်းလိလိနှင့် ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဥဲ . ဖုဖ . ဥဲဖုဖ . ”

တောလုံငှက်တစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပျံသန်း ပြေးထွက်သွားသံပင်ဖြစ်သည်။ အော်ဟစ်လိုက်သံကြီးက ငှက်အော်သံနှင့် မတူ။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက်တိုက်ခတ်လိုက်သော လေအေးကြောင့်လားတော့မသိ။ ကြက်သီးများပင် ဖြန့်ခနဲ ထသွားလိုက်မိကြတာကတော့ အမှန်ပင်။

အသံကြီးကြားလိုက်ကြရာဆီသို့ အထိတ်တလန့်နှင့် နှစ်ဦးစလုံး ကြည့်လိုက်ကြရင်း ဖရဲပင်များအကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ သားကောင်ကြီး လူးလှိုဗ်နေရာ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဆီသို့ အဆောတလျင်သွားနေကြသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ အနားသို့ရောက်မှပင် ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားကြရပေတော့သည်။

ကြီးမားတတ်ခိုင် သန်စွမ်းလှသော သစ်ဆင်ကြီးသည် ဒဏ်ရာနှင့် မြေပြင်တွင် လူးလှိုဗ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ကျုံးထ၍ ပြေးထွက်သွားပြီး နောက် အုပ်ဆင်းနေသော ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ခုန်လွှားသွားခဲ့ပေတော့သည်။

တစ်ဖက်အကျတွင် ဒဏ်ရာကြီးနှင့်မို့ ကောင်းစွာကျဟန်မတူ။ ဗုန်းခနဲ ဖွဲအိတ်ကြီးကို ပစ်ချခံလိုက်ရသလိုမျိုး အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏအတွင်း ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်သွားရင်းမှ ပြေးလွှားသံများ ပျောက်ကွယ်သွားပေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဟိုကောင် တစ်ချိုးတည်း လစ်ချသွားပြီ။ ထိချက်သိပ်မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ဆို လူသူကျွန်းကားတွေကို ဆက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်။ သူ့ကို အပြတ်ရင်းစခန်းသိမ်းနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ သွေးစက်ခံရင်း လိုက်ကြရအောင်”

“အေးကွ . ဒီကောင်ကြီး ဝင်မွေ့နေလို့ တို့ဘာတစ်ကောင်မှ မတွေ့ကြရတာ။ သူ့ကို လန့်ပြီး ရှောင်ပြေးနေကြတဲ့ အကောင်တွေကို လိုက်ရှာရင်း တို့နဲ့ထိပ်တိုက်တိုးတာဆိုတော့ သူကဆိုးသွားတာပေါ့။ တို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ကံကောင်ကြွမှာပါ။ စခန်းပြန်ရောက်ရင် အဖွဲ့သားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ စခန်းပြန်လိုက်ကြရအောင်”

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေဆဲပင်။ ဥနဲ့ပင်စခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်ကြတော့ အရုဏ်တက်ချိန်။ တောကြက်ငယ်ကလေးတို့၏ တွန်ကျူးကြသံများအပြင် ကျေးငှက်သာရကတို့၏ တိတ်တိတ်တာတာအော် ဖြည့်နေကြသံများကိုပင် ကြားနေရပေပြီ။

စခန်းရှေ့ ဖိုထားသော မီးပုံကြီးအနီးတွင် အဖွဲ့သားများက ပိုင်းထိုင်ရင်း မီးလှုံနေကြသည်။ အဖန်ရည်သောက်နေကြသလို မယကာများကိုလည်း တချို့သုံးစွဲနေကြသည်။ အချို့က ဆတ်ကို အရေချနေကြသည်နှင့်အတူ အဖွဲ့ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးသော မုဆိုးကြီးအဘကောင်းကို အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ဉာဏ်ကျယ်က နောက်ပြောင်ကိုစယ်ရင်း စနေသည်။

“အဘကောင်းက အချင်းချင်းတွေတောင် ကြားစရာမရှိ သာ ကြားနေတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာစာတော်လို့ စကောလားရှစ်

ရခဲဖူးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အလွယ်ကူဆုံး သင်္ချာမေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်။ ဖြေနိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်လိုက်လေ ကြားသလားလို့။ ငါက အမှန်အတိုင်း မင်းတို့ကို ပြောပြနေတာပဲ။ မင်း ငါပြောတာကို မယုံဘူးဆိုရင် စမ်းလိုက်ပေါ့ကွ။ အလကားကြေး မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာကြေးလဲ။ အဘပြော”

“ဟေ့ကောင်.. မင်းရှုံ့ရင် တစ်ပွဲပဲကျွေး။ ငါရှုံ့ရင် နှစ်ပွဲကျွေးမယ်”

ဉာဏ်ကျယ်ကား မူးမူးနှင့် အဘိုးကြီးကို ရစ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော်သိလိုက်သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မဝင်မပြောဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ အဘိုးကြီးကား ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။

“အားလုံးအကြားနော်။ သူရှုံ့ရင် နှစ်ပွဲတဲ့.. နှစ်ပွဲ”

“အေးကွာ။ စကားများမနေနဲ့။ မေးမှာကိုသာ မေးတော့”

“တကယ်နော်။ လွယ်လွယ်ကလေးမေးမယ်။ လွယ်သမှ သိပ်လွယ်။ အဟင်း.. အဟဲ.. ဘဲဥတစ်လုံးပြုတ်ရင် ငါးမိနစ်ကြာမယ်။ ငါးလုံးပြုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ။ ဒါပဲ.. လွယ်လွယ်လေး”

“ငါ့လခွီးမှပဲ။ နှစ်ဆယ်ငါးမိနစ် ကြာတာပေါ့ငါ့ပေါ့ရဲ့။ ဒါလေးများ”

ဉာဏ်ကျယ်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို အလောသုံးဆယ်နှင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သော ဘကြီးကောင်း၏ အဖြေကြောင့် အဖွဲ့သား အားလုံးနှင့် ရွာခံများပါမကျန် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြသည်။ သူတို့အနီးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်ပင်လျှင် ရယ်မောလိုက်မိပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ဝိုင်း၍ရယ်မောလိုက်ကြမှုကြောင့် အလောသုံးဆယ်ဖြေလိုက်မှုသည် မှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိသွားရှာသော

ဘကြီးကောင်းမှာ ရှက်စိုးရှက်ကန်းနှင့် ဉာဏ်ကျယ်ကို ကျိန်ဆဲရင်း စခန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးပေတော့သည်။

“အဘကောင်း.. အဘကောင်း စိတ်ဆိုးနေတာလေးကို ခဏထားပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြဖို့ရှိလို့ သည်းခံနားထောင် စဉ်းစားပေးပါဦး”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်လှမ်းတားလိုက်မှုကြောင့် ပါးစပ်မှ ပွစ်ပွစ်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်ကို မေတ္တာပို့ရင်း ထွက်သွားတော့မည့်လုပ်နေသော ဘကြီးကောင်းကား ဆက်မသွားတော့ဘဲ နေရာတွင်ပင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ဉာဏ်ကျယ်လက်ထဲမှ သောက်တော့မည့် အရက်ဖန်ခွက်ကို လှယူလျက် ဝှစ်ခနဲမော့ချလိုက်သည်။

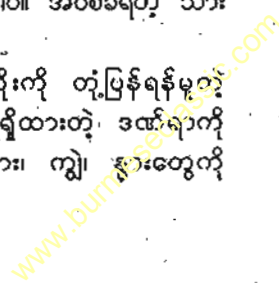
သူ၏မကျေနပ်ချက်ကို တုံ့ပြန်ကလဲစားချေလိုက်ဟန်က တကယ်ချစ်စရာ ကလေးဆိုးကြီးအသွင်မျိုးပင်။

အဖွဲ့သားများနှင့် ရွာခံမုဆိုးများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီး ပြောလာမည့်စကားများကို နားထောင်နေကြသည်ပို့ ကျွန်တော်က..

“ကဲ.. အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကို ရောက်နေပြီမို့ အရေးကြီးတဲ့ စကားကို ခုပြောမယ်။ နားထောင်ပြီးရင် ဒီကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမယ်။ ဆုံးဖြတ်ကြမယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော်မယ်”

ရဲဘော်တွေကို ပြောချင်တာက မုဆိုးလုပ်သူတိုင်းက သားကောင်တွေကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ကြသူချည်းပါပဲ။ အပစ်ခံရတဲ့ သားကောင်ဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။

ဒဏ်ရာကြောင့် ပစ်ခတ်သူ မုဆိုးကို တုံ့ပြန်ရန်မူတဲ့ သားကောင်မျိုးတွေလည်း ရှိကြတယ်။ ရရှိထားတဲ့ ဒဏ်ရာကို အပြင်းအထန်ခံစားပြီးကာမှ တွေ့ရာလူသား၊ ကျွဲ၊ နွားတွေကို

အန္တရာယ်ပြန်ပေးတတ်တဲ့ သားကောင်မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။
မှဆိုးလုပ်သူဆိုတာက အရာရာတိုင်းကို ချင်းချိန်နှိုင်းဆတတ်
ကြရာမှာမို့ မိမိကိုယ်တိုင် မှဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က သိပ်လိုအပ်
တယ်။

ခု ကျွန်တော်တို့တွေကြုံရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ယခင်က ကျွန်တော်
တစ်တွေ ရင်ဆိုင်မကြုံတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး။ ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ကြပြီ။ ဘယ်လိုကြုံ
တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ဆက်ပြောလိမ့်
မယ်။ အားလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားကြပါ။ အကြံပြုပါ။ ပြီးရင် ဆုံးဖြတ်ကြမယ်။
နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်
သွားကြမှာမို့ အချိန်ကြာနိုင်တယ်။ မလိုက်နိုင်ကြရင်လည်း ဘယ်လိုမှ
သဘောမထားဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ပွေးတဲ့မီး ကိုယ်ငြိမ်းမယ်။
မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်သွားပါ့မယ်”

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေများကို အစ်ကိုကြီးဦးသိန်း
လွင်က အဖွဲ့သားများကို ပြည့်စုံအောင် ရှင်းလင်းပြလိုက်တော့ အားလုံး
က သဘောညီစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်က သစ်ဆင်ကြီးကို အနံ့ခံခွေးများနှင့်
လိုက်လံစခန်းသိမ်းကြရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်က အတည်ဖြစ်သွားပေ
တော့သည်။

နံနက်ခင်း လင်းအရက်၏ လန်းဆန်းသန့်စင်မှုသည် ကျွန်
တော်အပါအဝင် မှဆိုးတစ်ဖွဲ့လုံးအား ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစေသည်။ ဥနဲ့ပင်
စခန်းဆီမှ သစ်ဆင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ပစ်ခတ်ခဲ့သောနေရာသည်
(၇) မိုင်နီးပါး ခရီးရှိသည်။ ထိုခရီးကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သက်သောင့်
သက်သာနှင့် လှည်းစီး၍ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

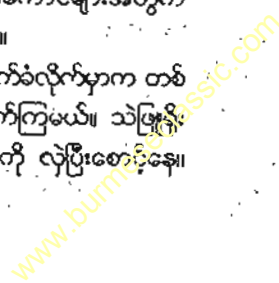
အံ့တုံမင်စခန်းသည် လူနှစ်ရပ်စာခန့်ရှိ ကိုင်းတော၊ ဝါးတော၊
ကျူတောတို့နှင့်ပြီးသော ဖုန်းဆိုးတောသာဖြစ်ပြီး ထိုအထဲတွင် ရွာခုံမှဆိုး
တင်သိန်းဇာ၊ ဖရဲခင်း၊ နှမ်းခင်း၊ ငရုတ်ခင်းနှင့် ပြောင်းခင်းတို့က ရှိနေ
သည်။

ယခုလိုလူမျိုး (တပေါင်း၊ တန်ခူး) နွေရာသီကာလများတွင်
တောမီးတို့က လောင်တတ်ပြီး ဝါးဆိုး၊ ဝါးခေါင်လိုလူမျိုးတွင် ကိုင်းတော၊
ကျူတော၊ မြက်တောများ ထူထပ်သိပ်သည်းပြီး စားကွင်းစားကွက်က
ပေါသည်။ ရွာသားများက ကွင်းပြန့်များသို့ သိပ်ပြီးသွားသွားလာလာမရှိ
ကြ။ လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းသည့်အတွက်လည်း စားကျက်များအတွင်း
အမဲသားကောင်များ ခိုအောင်းကျက်စား ပေါများလှသည်။

လခိုက်သောညများတွင် မီးထိုးရှာရင်း ပစ်ခတ်ပါက ကောင်
လုံးပေါ် ဆတ်၊ ဒရယ်၊ ချေနှင့် တောဝက်တို့ ခုနစ်ကောင်၊ ရှစ်ကောင်
လောက်ထိ ရတတ်သည်။

သဲဖြူမွှေကလေးများအပေါ် တောင်ကျရေတို့က ဖြတ်သန်းစီး
ဆင်းသွားမှုကြောင့် ကြည်လင်အေးမြသော သဲပေါ်စမ်းချောင်းကလေးက
သည်စားကျက်ကြီးအဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှ အမဲသားကောင်များအတွက်
သောက်သုံးရေကို ဖန်တီးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... သစ်ဆင်ကြီးပြေးတဲ့နောက် သွေးစက်ခံလိုက်မှာက တစ်
ဖွဲ့။ ကျန်အဖွဲ့က ခွေးတွေနဲ့ ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်ကြမယ်။ သဲဖြူရိုး
အတိုင်း အောက်ကိုစုန်ခင်း။ တွေ့တဲ့အဖွဲ့က အမဲကို လှဲပြီးစောင့်နေ။

သေနှုတ်သံကြားမှ ဆုံကြမယ်။ သစ်ဆင်ကောင်ကလွဲရင် ကျန်တာ
ဘာကောင်ကိုတွေ့တွေ့ မပစ်ကြရဘူး။ ကြားကြရဲ့လား။”

ဘကြီးကောင်းက အဖွဲ့သားများကို မှာကြားပြောဆိုနေသည်
မှာ သင့်မြတ်သည်ကိစ္စမို့ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဝင်ရောက်မပြောတော့။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

သေသွယ်ရှည်လျားသော အသံများနှင့်လည်းကောင်း၊ သံပြတ်
များနှင့်လည်းကောင်း တောကြက်ဖယ်အချို့က ဝါးရုံတောကြီးများ
အတွင်းမှ တွန်သံပေးနေကြသလို ငှက်ငါးယောင်းတစ်အုပ်ကလည်း
သူတို့အော်ဟစ်လိုက်ကြသော အသံစာစာများနှင့်မို့ နံနက်ခင်းသည်
ကြည်နူးစရာကောင်းနေသည်။

သစ်ဆင်ကြီး ဒဏ်ရာနှင့် လူးလို့မိသွားခဲ့သောနေရာကို ချင်း
ခွေးသုံးကောင်ဖြစ်သည့် ဇိုင်ယာ၊ ဘွတ်ပလုံနှင့် ဘွဲ့မယ်တို့အား ဖြစ်
ကြီးကိုဖြတ်ပေးလိုက်တော့ ခွေးများကား သူတို့၏နာခေါင်းများကို တံရှုံ့
လုပ်ကာ အနံ့ခံရင်း ဟောင်သံများညံ့အောင်ပေးလျက် ဒဏ်ရာနှင့်ပြေး
ထွက်သွားရာ သားကောင်ကြီးဆိုသို့ ကိုင်းတောကြီးများအောက်မှ ပြေး
လိုက်သွားကြပေတော့သည်။

ချင်းခွေးသုံးကောင် ဟောင်သံများကြောင့် အစာကောက်နေကြ
သော ကြက်သားအုပ်မ မိသားတစ်စုက ကတောက်သံ ညံ့အောင်ပေးရင်း
တထိတ်တလန့် ဖျံသန်းပြေးထွက်သွားကြပေတော့သည်။

ခွေးဟောင်သံများ တစ်စတစ်စ ဝေးကွာသွားသည်နှင့်အညီ
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် သားကောင်ကြီးထွက်လာပါက အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်
ရန် ခွေးများတိုးဝင်သွားရာ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ သဘိုကြီးစွာထား၍
ရင်ဘောင်တန်းပြီး တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်လိုက်ကြပေတော့သည်။

အုံတုံမင်ကိုင်းတောကြီးကို တစ်ဖြတ်ပြီးတစ်ဖြတ် ဝိုင်း၍ သစ်
ဆင်ကြီးကို ရှာဖွေကြသော်လည်း မတွေ့။ ကျန်အမဲသားကောင်များကို

တော့ မပစ်ခတ်ကြတော့ဘဲ စခန်းရှိရာဆီသို့ ညနေစောင်းမှ ပြန်ဝင်ကြပေ
တော့သည်။

အိမ်တန်းတက်ကျေးငှက်တို့၏ အသံစာစာများကို နားစွင့်ရင်းမှ
ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးနှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ ပစ်ခတ်ကြသဖြင့်
ရရှိထားခဲ့ပြီးသော ဆတ်၊ ချေ၊ ဒရယ်တို့၏ မိုးခိုသားများကို ကြော်ထား
သည့် အသားတုံးများနှင့် အရက်များကို စားသောက်နေလိုက်ကြရင်း
အနားယူနေလိုက်မိပေသည်။

အနားယူနေလိုက်ကာမှပင် အတွေးတို့က ဝင်လာသည်။ ထို
အတွေးတို့က စိုးရိမ်စိတ်များနှင့်အတူ သောကအဖြစ် ပြောင်းလဲနေတီး
လာပြန်သည်။ စခန်းပေါ်တွင် လူကလည်း အစုံရှိနေကြသည်မို့ ရွာခံမုဆိုး
တင်စိုးကို စကားစလိုက်မိသည်။

“ကဲ.. တင်စိုး။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ သစ်ဆင်ကြီးကို စခန်းမသိမ်း
နိုင်ခဲ့ကြရင် ရွာခံတွေအတွက် စိုးရိမ်ရတယ်။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ။
ဝိုင်းစဉ်းစားကြပါဦး။”

ကျွန်တော်စကားတို့ကြောင့် အားလုံးတွေဝေသွားကြသည်။ ဘ
ကြီးကောင်းတစ်ယောက်ကသာ ပြောရှာသည်။

“တင်စိုး.. ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေမှာ ခိုအောင်း
နိုင်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားစမ်းကွာ။ တို့က တောမကျွမ်းတော့ ခက်နေ
တယ်”

အဘကောင်းစကားကြောင့် အဖွဲ့ဝင်မုဆိုးအားလုံးတို့၏အကြည့်
က ရွာခံတင်စိုးထံ ရောက်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့ တင်စိုးက
တွေ့တွေ့ဆဆ ချင်ချိန်ဟန်ဖြင့်..

“ကျွန်တော်အထင်တော့ အုံတုံမင်ရဲ့နောက်ကျော ညောင်ခြေ
ထောက်ကိုကျော်ရင် ဖုန်းဆိုးတောကြီးရှိတယ်။ ဒီအကောင်ကြီးရဲ့ ခွေး
စက်ကိုခံပြီး လိုက်ကြတုန်းက အဲဒီဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်

ထင်တယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော။ ဒီကောင်ကြီး အဲဒီမှာရှိဖို့ များတယ်လို့ ထင်တယ်”

တင်စိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်မိတယ်။

“အဲဒီ အုံတုံမင်နောက်ကျော ညောင်ခြေထောက်က ဖုန်းဆိုး တောရှိတဲ့နေရာကို မင်းတို့ရွာက ဘယ်သူကျွမ်းသလဲ တင်စိုး”

“ရွာဖျားမှာ ကရင်မုဆိုး ဒိန်ဆိုတာတော့ ရှိတယ်။ သူက အဲဒီဘက်မှာ သားကောင်ကြီးတွေကို ထောင်ချောက်နဲ့ ဖမ်းနေတာပဲ။ စေတနာလည်း သားကောင်ကြီးတွေ ရတယ်။ သူက ဒူးလေးသမား”

“ဘာကွ...။ သူ့နာမည်က ဒိန်တဲ့လား။ ဘာလူမျိုးလဲကွ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်မှ ကြားဖြတ်မေးလိုက်တော့ တင်စိုးက..

“သူ့နာမည်အရင်းကတော့ ကုလားဒိန်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရွာသားတွေ အားလုံးက ဒိန်လို့ပဲ သူ့ကိုခေါ်ကြတယ်။ ဖအေက ကရင်၊ မအေက ကုလား”

“အေး.. တင်စိုး။ အခု မင်း သူ့ဆိုသွား။ မနက်ဖြန်မနက် တို့အဖွဲ့ အဲဒီကို သွားမယ်။ လမ်းပြခအတွက် သူတောင်းသလောက်မေး မယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့။ ကဲ.. အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း ပြောလိုက်မယ်။ မနက် ဖြန်စောစော ခရီးဆက်ထွက်မယ်။ စီစဉ်ထားကြ”

ဟုပြောကြား စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ရင်း ညနေစာထမင်းကို စား လိုက်ကြကာ အိပ်စက်လိုက်ကြသည်။

မလိုက်နိုင်ကြသူများကို စခန်းတွင်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၊ ဘကြီး ကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်၊ ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်၊ အာလူး တင်စိုးနှင့် ဒိန်တို့ သေနတ်များ ကိုယ်စီကိုင်စွဲကြလျက် မနက်စောစောပင် သည်ခရီးကို စတင်လိုက်ကြသည်။ လမ်းပြမုဆိုး ကုလားဒိန် (ခ) ဒိန်က လမ်းပြသည်။ ဒိန်ဆိုသည့် မုဆိုးကို လှမ်းအက်ခတ်လိုက်သည်။ ရှိလှမှ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ ဆံပင်အရှည်ကို နောက်တွင် စုစည်း ထားပြီး ပိုနီတေးပုံစံနှင့် မြားကျည်တောက်ကို နောက်ကျောတွင် သိုင်း လွယ်ကာ ဒူးလေးကိုထမ်းရင်း ကွမ်းကို အဆက်မပြတ်ဝါးနေသည်ကို တွေ့နေမိသည်။

အတန်ကြာသွားလိုက်မိသော် သူက စတင်၍ စကားပြောလာ သည်။

“ဟေ့အကောင်.. ဟေ့အကောင်..”

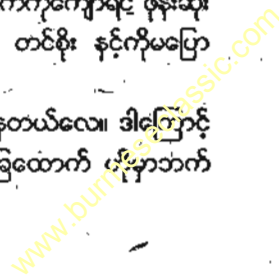
ရှေ့မှသွားနေသော ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်မုန်းသိသဖြင့် သွားလက်စကို ရပ်တန့်ရင်း သူခေါ်ရာနောက်ကို လှည့်ကြည့်စဉ် သူပြော လိုက်ပုံက..

“ငါတို့ တောပစ်ထွက်ခဲ့ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ခု နင်တို့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာအကောင်တွေ ပစ်ကြမှာတုန်း”

ပြောလာသော စကားကိုက ကရင်သံဝဲဝဲနှင့် ဒူးလေးကြီးကို လက်မှာကိုင်၊ ရိက္ခာထုပ်များကို နောက်ကျောတွင် လွယ်ပိုးရင်း ကွမ်း တံတွေးကို ပုစိခနဲထွေးကာ မေးလာပြီမို့..

“အုံတုံမင်နောက်ကျောညောင်ခြေထောက်ကိုကျော်ရင် ဖုန်းဆိုး တောကြီးရှိတယ်လေ။ အဲဒီကို သွားမှာ။ ညက တင်စိုး နင့်ကိုမပြော ဘူးလား”

“ပြောတယ်ဟာ။ နင့်အကောင်က မူးနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို ငါထပ်မေးတာပေါ့။ ညောင်ခြေထောက် ဖျားဘက်

ဖုန်းဆိုးတောကြီးဆီကို သွားကြမှာလား”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ...”

“တို့ရွာနားကို လာလာပြီး နွားတွေ၊ ကျွဲတွေကို ဝင်ဆွဲနေတဲ့ အကောင်ကို ပစ်ပါလား။ ဒုက္ခခံလို့ကွာ”

“အဲဒီအကောင် မလာတာ ကြာပြီလေ။ အရင် လာဆွဲနေတဲ့ အကောင်ကလည်း ညောင်ခြေထောက်ကပ်မို့လား”

“အောင်မယ်... အဲဒီကကောင် ဆိုရအောင် နင့်ကို သူက လိပ်စာပေးခဲ့လို့လား”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ဒိန်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိုင်းရွှေရယ်မောလိုက်ကြရင်း..

“ဟုတ်တယ် ဒိန်ရဲ့။ ဒီအကောင်တွေ ခရီးဝေးသိပ်သွားနိုင်ကြတာ။ ဒီနေရာမျိုးလို သစ်ပင်ကြီးတွေ မိုးထိုးပြီး အမှောင်ဖုံးနေကြတဲ့ တောနက်ကြီးတွေမှာ သူတို့ မနှစ်သက်ကြလို့ မနေကြဘူး။ သက်ငယ်တော၊ ကိုင်းတော၊ ကျူတောနဲ့ ဖုန်းဆိုးတောတွေမှာသာ အနေများကြတယ်”

ကျွန်တော်၏အပြောကြောင့် ဒိန်က..

“ဒီပဲခူးရိုးမနယ်ပယ်တစ်ဝိုက်မှာ အဲဒီညောင်ခြေထောက်ဖုန်းဆိုးတောဟာ အကျယ်ဆုံးနဲ့ လူတွေအရောက်အပေါက်အနည်းဆုံး နေရာပဲကွာ။ နင့်တို့ ဟိုကိုရောက်တော့ တွေ့ရမှာပါ။ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်လေ”

ညောင်ခြေထောက်တောဟု တောသူတောင်သားများက ခေါ်ဆိုနေသည့်နေရာက အုံတုံမင်နောက်ကျော ဖုန်းဆိုးတောကြီး၏အစတွင် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးကို အစွဲပြုခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုညောင်ပင်ကြီးကား လွတ်လပ်စွာနှင့် ဖုန်းဆိုးတောနားတွင် ပေါက်နေသဖြင့် ကြီးထွားချင်တိုင်း ကြီးထွားနေပြီး သူ၏ခွဆုံကိုင်းများမှ ဖြာကျနေသော

ညောင်မှတ်ဆိတ်များမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်ရလျှင် လူတစ်ဦးမှတ်ဆိတ်ဖွားဖွားနှင့် ရပ်နေသည့်အသွင်မျိုးမို့ လွယ်လွယ်ကူကူပင် တောသူတောင်သားများက ညောင်ခြေထောက်ဟု ခေါ်ဝေါ်သမှတ်ကြဟန်ရှိသည်။

သည်ခရီးကို မထွက်ခင် သစ်ဆင်ကြီးနောက်ကို တောခွေးများနှင့် လိုက်လံရှာဖွေကြစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို အစာမကြေဖြစ်နေသော ဉာဏ်ကျယ်မှာ ယခု သည်ခရီးကို ထွက်တော့လည်း လမ်းခရီးတွင် ရိက္ခာအတွက် ဆန်၊ ဆား၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ငရုတ်တို့ကို လွယ်ပိုးခဲ့ကြရန် မှာကြားထားသည်။ သို့သော် သူက ပြောစကားကို နားမထောင်ဘဲ အသားခြောက်အတော်များများကို မပါဝါအောင် ခိုးထည့်လာခဲ့သည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့ ယခုထွက်လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်သည် သစ်ဆင်ရိက္ခာကို သွားရောက်ပစ်ခတ်ကြမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် လမ်းခရီးတွင် သေနတ်သံကို တစ်ချက်မှပေးရဟု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သော အမိန့်ကိုလည်း သူက သိပ်ပြီး အစာမကြေ မကြည်လင်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်လှန်ထိုးနေပြန်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ ဘိုလေး”

ရေပူ လမ်းအတိုင်း ခဲရာခဲဆစ်သွားနေကြရစဉ် နောက်မှ လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်နေသူမှာ ဉာဏ်ကျယ်ရယ်သာမို့..

“ဘာတုန်းက ငှာဏ်ရ၊ မင်းဘာပြောချင်လို့တုံး”

“ဟိုလေ... ဟို... လမ်းမှာ သေနတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ရဘူးဆိုတော့ တကယ်လို့များ လမ်းမှာ ဆင်အုပ်တို့ ပြောင်အုပ်တို့နဲ့ တိုးရင်ကော ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မျက်လုံးကလေးပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် မရဲတရဲ မေးနေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အထာကို နောကျေထားသူတစ်ယောက်မို့

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အေး... အဲဒါလည်း မပစ်ရဘူး”

ကျွန်တော်အဖြေကို သူမကျေနပ်။ သို့အတွက် အထွန်တက် လိုက်ပြန်သည်။

“တက်နင်းရင်ကောဗျာ”

သူရစ်နေမှန်း သိသဖြင့် အနီးရှိ နားထောင်နေကြသူများ အတွင်းမှ အဘကောင်းက စိတ်မရှည်စွာနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေး... နှင့်ပထွေးတွေနဲ့တွေ့ရင် တက်မနင်းအောင် အရင်ဆုံး ရှိရှိတောင်းပန်ကြည့်ပေါ့။ တောင်းပန်လို့ မရရင် အသေသာခံလိုက်”

အဘကောင်း၏ စိတ်မရှည်စွာနှင့် ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိတ်ပျက်အားငယ်သွားပုံရသည်။ လိုက်လာမိတာ မှားလေ ခြင်းဟူသော အတွေးမျိုး ရှိနေပုံရသဖြင့် ကျွန်တော်က သနားသွားမိပြန် သည်မို့ ဝင်ရောက်ဖျောင်းဖျလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ငညာဏ်ရ၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကို ပျက်ပြားစေ မယ်ဆိုရင် အသက်နဲ့ လဲစာနဲ့လဲရမယ်။ မင်း အခု သေနတ်တစ်ချက် ဖောက်လိုက်ရင် ဖိုအကောင်တွေ ကြားသွားပြီး ပြေးကြရောပေါ့။ ဒီ တော့ တို့လာခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက် ပျက်ရောပေါ့။ ဒါကြောင့် တားနေတာပါ ကွာ”

ကျွန်တော်စကားတို့က သူငြင်းမရအောင် မှန်နေသည်မို့ ဘာ တစ်ခုမှ ပြန်မပြောနိုင်။ သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်း၊ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူလွယ်ပိုးလိုက်ရင်း လျှောက်လှမ်းနေပေတော့သည်။

ညာဏ်ကျယ်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများအားလုံး ကြည့် လိုက်ကြရင်း ခပ်ပါးပါးကလေး ရယ်မောလိုက်မိကြသော်လည်း ပတ်တုတ် လို့မရအောင် ဟားတိုက်ရယ်မောနေသူက လမ်းပြဒီနီရယ်ပါ။

တောဆိုတာကလည်း အခက်သာပါကလား။ နှုတ်ခမ်းမွေးဆို

သည်က ကျားကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးများကမူ တောကောင်၊ ဟင်းမျိုး၊ နားရွက်တို၊ ခေါင်းဝိုင်းဟူ၍ နာမ်နိမိတ်ပြီး ခေါ်ကြသည်။ ကျားဟု ခေါ်လိုက်မိကြလျှင် အခေါ်ခံလိုက်ရသော ကျားသည် ကျားကျား ယားယားနှင့် ရဲစိတ်ဝင်တတ်သဖြင့် အန္တရာယ်ပိုကြီးနိုင်သည်ဟု ယူဆကြ ကာ နာမ်နိမိတ် ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောလမ်းကြမ်းခရီးစဉ်အတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် လျှောက်လှမ်း ကြရင်း ညနေပိုင်း နေဝင်ဆည်းသာအချိန်တွင် စိုင့်တစ်အုပ်ကို ရှားရှား ပါးပါး တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေကန်ထဲကို စိုင့်အုပ်က ရေသောက်ရန် ဆင်းအလာ ကျွန်တော်က တောင်ကုန်းပေါ်အတက်ပင်။ စိုင့်အုပ်ကိုကြည့် ၍ ညာဏ်ကျယ်ကို ကျွန်တော်သနားလာသည်။ သူအင်္ဂါတူးခဲ့သော စကားတို့ကိုလည်း ကြားယောင်နေမိသည်။

စိုင့်ဆိုသည် သတ္တဝါမျိုးက အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် နွားများအရွယ် အစားထက် နည်းနည်းစိုမြီးကြီးသည်။ ညိုတိုတိုအသွေးနှင့် လှရေးကြွယ် သလို ခြေထောက်လေးဖက်က ခြေအိတ်အဖြူစွပ်ထားသည့် ပုံဏ္ဍာန် တူ ပုံစံခပ်ဆင်ဆင်ရှိသော်လည်း သေသေချာချာကြည့်က ကွဲပြားသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် လက်ယားလှသော်လည်း စိုင့်အုပ်ကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ပြီး ဆင်၊ ကျား၊ ကျားသစ်နှင့် မြေတို့ပေါများလွန်းလှသော တောကြီးအတွင်းမှာပင် အထိုင်ကောင်းသော သစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် တက်လိုက်ကြရင်း တစ်ညတာ ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ မိုးစင်စင်လင်းပါမှ ညောင်ခြေထောက်အလွန် ဖုန်းဆိုးတောကြီးဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန် သည်။

တောင်ကြီးတစ်တောင်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်ကပင် အောက် ခြေရှိ ဖုန်းဆိုးတောကြီး၏ ကွင်းပြင်ကြီးသည် ချောက်ချားဖွယ်ရာအဘိ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်း၊ ပျဉ်းမ၊ အင်ကြင်းနှင့် သစ်ဂရုပင်ကြီးများ ကျိုးတိုးကျဲစာပေါက်ရောက်နေကြပြီး အေးဒက်ခြေတွင်

သက်ငယ်၊ ကိုင်းပင်၊ ကျုပ်ကြီးများတို့က ထူထပ်စွာဖြင့် ပိတ်ညပ်နေကြသည်။

ကိုင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့က လေအငွေ့တွင် ယိမ်းနွဲ့နေကြပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တို့လို ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါ်နေသော ကုန်းကမူ အချို့ကို ဟိုသည်တစ်ခုစနစ်ခုစတွေ့ရပြီး ကြီးမားလွန်းလှသည့် သစ်ပင်ကြီးများကလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ။

ကုန်းထိပ်တွင် ကပ်ပေါက်နေသော အပင်ငယ်များကို ကိုင်၍ နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကွက်သာတစ်ခုတွင် စခန်းချကြသည်။ ကုန်းထိပ်တွင် ကုလားကြီးသန်းညွန့်နှင့် အာလူး၊ ဖွန်တို့က သေနတ်များကို အသင့်ကိုင်ရင်း ကင်းစောင့်နေကြသလို ကျွန်တော်တို့က စားဖို့အတွက် ချက်ပြုတ်ကြသည်။

ချက်ပြုတ်ကြသည့် ဆိုတာကလည်း ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်။ ဝါးကျည်တောက်အတွင်း ဆန်နှင့် လမ်းမှူးလားကြသော စားလို့ကောင်းမည့်အရွက်များ ရောထည့်ထားသောအရာကို ရေနှင့်ရော၊ ဆားခတ်ပြီး ပြုတ်လိုက်ရုံပင်။ ဉာဏ်ကျယ်နိုးလာခဲ့သော အသားခြောက်တွေကို စဉ်းပြီး ရောထည့်လိုက်သဖြင့် ညစာကိုပင် အနိုင်နိုင်ချန်ရအောင် စား၍ကောင်းနေကြပြန်သည်မို့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က...

“ဉာဏ်ကျယ်လေးတစ်ယောက် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ မိန်းမလှလှလေးကို ရပါစေ”

ဟု ဆုပေးရသည့်တိုင်အောင်ပင်။
ဪ... ဉာဏ်ကျယ်တို့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပေစွ။ အဖွဲ့သားအား လုံးတို့က မမောနိုင်မပန်းနိုင်။ အောချလိုက်ကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း မြောက်ကြ မြောက်ကြ။

“ဉာဏ်ကျယ်လေးရယ်၊ ဆတ်သားခြောက်ကြီးပဲ ခိုးထည့်လာခဲ့ရသလား။ ဟိုဟာလေးပါ ခိုးထည့်လာရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ နင်လေ

နည်းနည်းမှ အသုံးမကျဘူး”
အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က မြောလိုက်သောကြောင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ကြားဖြတ်စင်ပြောလိုက်ပုံက...
“အချိန်ကျရင် ရောက်လာမှာပါလေ။ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး”
တဲ့။

နေ့လယ်ခင်း နေကျကျတော့မှ တောင်ထိပ်ကနေပြီး ကိုင်းတောကြီးရှိရာဆီသို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ အောက်ကိုရောက်ကြတော့ တောကြီးကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းရှိ ကိုင်းပင်များသည် တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းပြီး လူနစ်ရပ်နီးပါး မြင့်မား၊ ရှည်လျားကြသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး မီးခိုးငွေ့တွေကို မိုးပေါ်သို့မော့ပြီး မူတ်ထုတ်လိုက်ရာ ကိုင်းတောကြီးဘက်ဆီသို့ မီးခိုးများ လွင့်ပါမသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် ကိုင်းတောကြီးကိုပတ်ကာ သေနတ်များကို အသင့်ပစ်ခက်ရန် ဖွင့်ထားလိုက်ကြသည်။

သွားနေရာလမ်းကြောင်းတွင် ကျား၊ ကျားသစ်ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များနှင့် အချို့ခြေရာများတွင် စွပ်ကြောမီးကြီးများကိုပါ တွေ့မြင်ရပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ပုပ်အုံအုံအနံ့တို့ကိုပါ ရနေသည်။ လမ်းနေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

မြင်လိုက်ရသည်က ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ထွက်ရာ လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလို ထိုလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် သွေးစက်အတော်များများနှင့် ထိုအထဲသို့ တိုးဝင်သွားသော စွပ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း ပြတ်သားထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

မြင်ကွင်းအရ တွက်ဆကြည့်လိုက်တော့ သည်ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှာပင် သစ်ဆင်ကြီးရှိတာ သေချာလောက်ပေပြီ။ အုပ်မိုးယုက်သန်းနေသော ကိုင်းပင်များပေါ်ရှိ သက်ငယ်ပင်များနှင့် အရွက်များကြောင့် လမ်းကြောင်းများသည် လိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်နေပြီး လှပဝင်မည်ဆိုပါက လေးဖက်ထောက်ပြီးဝင်မှ ရမည်ပုံစံမျိုး။

လမ်းကြောင်းနှင့် မနီးမဝေး ကိုင်းပင်ပါးရာနေရာများတွင် တောကောင်လမ်းကြောင်း ဖုံးဖုံးကလေးများကိုလည်း မြင်နေရပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ခြေရာများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရပ်တန့်နေကြသောနေရာသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ၊ သစ်ငုတ်များ ထူထပ်သဖြင့် ကိုင်းပင်နှင့် ကျူပင်၊ မြက်ပင်ရှည်တို့မှာ ဒူးဆစ်ခန့်သာသာလောက်သာ ရှည်ကြသည်မို့ ပစ်ခတ်ကြတော့မည်ဆိုပါက ပစ်ကွင်း (သတ်ကွင်း) က ကောင်းနေသည်။

ဝါးနက်ဝါးကို အဆစ်တစ်ထွာခန့်ချန်၍ လှေကားလုပ်ရန် ခုတ်ကာ ဖျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် အားလုံးတက်ရောက်နေရာယူရင်း လင့်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မြေပြင်မှ ပေနစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သောနေရာ ခွဆုံကိုင်းတွင် နေထိုင်ရန် သင့်တော်မည်ဖြစ်သော လင့်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ကြပြီး သားကောင်တို့၏ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းနှင့် ကိုင်းတောကြီးကို အပေါ်စီးမှ နေရာအသီးသီးကို ယူထားကြသော ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုင်းတောကြီး၏အခြေအနေများကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေ့လာ သုံးသပ်နေလိုက်ကြသည်။ ညနေစာကို လင့်ထက်ဘွင်ပင် စားလိုက်ကြပြီး အမှောင်ခဲနက်သော တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောကြဘဲ နေလိုက်ကြပေသည်။

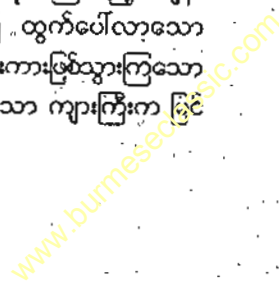
တောကြီးစိမ်းစိမ်းမို့ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းလာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုလာသည်။ မျက်စိအောက်ရှိ ကိုင်းတောကြီးမှာလည်း ရှေ့တွင်ပင် ချောက်ချားဖွယ်အတိ ဖြစ်လာတော့သည်။

ဘာဘူ (ခ) ကုလားကြီးသန်းညွန့်က သူ့ခိုးထည့်ယူလာခဲ့သော အရက်ကို အနည်းငယ်စီ မှော်လိုက်ကြတော့မှပင် သွေးတိုက် ပူနွေးလာသည်။

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ ဟိုအနား သည် အနားများမှ ကျားဟိန်းသံများ၊ ကျားတစ်သံများကို ကြားလာရသလို ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများကလည်း မျိုးစုံထွက်ပေါ်လာသည်။ အချို့အသံများသည် အပင်အောက်နီးနီးလောက်မှ ထွက်ပေါ်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လန့်ဖျပ်ပြီး အောက်ကိုပြုတ်ကျမသွားစေရန် အားတင်းသတိထားနေရသည်။

ညဉ့်အတော်နက်တော့ ကြားနေရသောအသံတို့ တော်တော်ပါးသွားသည်။ အစာထွက်ရှာကြသဖြင့် အဝေးဆီများသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီထင်။ ဒါတောင် ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ ဟိန်းသံ၊ မာန်ဖီသံ တစ်ချက်နှစ်ချက်ကြားနေရသေးသည်။ မီးမထိုးရဲ၊ စကားမပြောရဲကြသဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်နေကြရာ အတန်ကြာမှပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မှေးခနဲဆိုပေမယ့် အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်ကိုတော့ မသိ။ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့ အရုဏ်တက်အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးပင်လာနေပေပြီ။ အဖွဲ့သားများကို လှုပ်နှိုးလိုက်မိသည်။ အဖွဲ့သားများက ပူးရှူးထိုးနှင့် အိပ်ပျော်နေကြရင်းမှ ထထိုင်လိုက်ကြသည့်အချိန်။ လင့်စင်အောက်မှ ရင်တန်လောက်အောင်ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော ကျားဟိန်းသံကြီးတစ်သံကြောင့် အားလုံး ဝရုန်းသုန်းကာဖြစ်သွားကြသော အခြေအနေတို့ကြောင့် အောက်တွင်ရောက်ရှိနေသော ကျားကြီးက မြင်တွေ့သွားဟန်တူသည်။

၄၂ © လေးမောင်

ကျွန်တော်က ကိုင်ဆောင်ထားသောနှစ်လုံးပြုမှုကို သစ်ပင်အောက် သားကောင်ကြီးရိုရာခါကို ချိန်ရွယ်လိုက်ရင်း လုံခြုံရေးမောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်သလို အောက်မှသားကောင်ကြီးကိုလည်း အလျင်စလိုရှာဖွေနေလိုက်မိသည်။

တွေ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ရောက်နေရာယူထားသော ပျဉ်မပင်ကြီးအောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုင်းပင်များအကြား ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မို့ ပစ်ကွင်းက မသာသေ။ ကျွန်တော်နည်းတူ အဘကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင် ဉာဏ်ကျယ်၊ အာလူး၊ မွန်နှင့် တင်စိုးတို့ကလည်း ကိုင်ဆောင်ထားပြီးကြသော သေနတ်များနှင့် အပင်အောက်ရှိ သားကောင်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို လိုက်လံချိန်ရွယ်နေကြသလို လမ်းပြုမှဆိုး ဒိန်က သူ့လက်စွဲတော် ဒူးလေးကြီး၏ လေးညှို့ကို ဆွဲထင်၊ မြားလမ်းကြောင်းအတွင်း မြားတံသွင်းပြီး အသင်။

အစာရှာရာမှ ပြန်လာသော ဟင်းမျိုးကြီးသည် နေ့လယ်ခင်းက ကျွန်တော်တို့ရပ်နေခဲ့သောနေရာမှာ သူ၏ဒူးဆစ်လောက်ရှိ မြက်ရိုင်းရှည်များကြားမှ သူ၏ကိုယ်သုံးကို တစ်ဝက်လောက်ပေါ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ရိုရာ သစ်ပင်ကြီးထက် လင့်ပေါ်မှ လူများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်း တအံ့တညာထဲသြဇာနေပုံရသည်။ ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ဟိန်းလိုက်သဖြင့် ဝါညစ်ညစ်အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုပင် အတိုင်းသား ကြောက်ခမ်းနီးလီလီ တွေ့လိုက်ရသည်။ အကောင်က သေးသေးမဟုတ်။ ခုနစ်တောင်၊ ရှစ်တောင်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ပေါက်ကွဲသံကြီးတို့က ဟိန်းထွက်သွားသည်။ လင့်ပင် ဘုန်းခါသွားသည်ထင်။ ကိုင်းပင်၊ မြက်ပင်ရှည်များကြားမှ ဟင်းကောင်ကြီး မြောက်ခန့် ဆယ်ပေလောက် အထက်သို့ခုန်တက်သွားပြီး အောက်သို့ပြန်ကျတော့ မြေပြင်တွင် ကျွမ်းထိုးကာ ပတ်ချာလည်နေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သွားသော နောက်တစ်ကောင်က ကိုက်ပျံလာသောအစာကို ချ၍ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း မာန်ဖီဟိန်းဟောက်ကာ ကိုင်းတောကြီး၏ ဝင်လမ်းကို ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

ဘကြီးကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်တို့လက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော သေနတ်များက တာဝန်ပိုင်းကို အတိအကျပင်ထမ်းဆောင်လိုက်ကြသည်။ ကျားကြီး၏ လည်တိုင်း၊ လက်ပြင်နှင့် ကိုယ်လုံးကြီးကို ထိသွားပုံရသည်။ လေးငါးပတ်လောက် မြေပြင်တွင် လူးလိုမို့ လိုက်ရင်း ကိုင်းတောကြီးအတွင်း တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

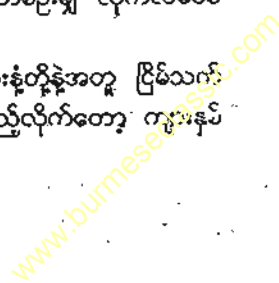
ကျားပေါက်တစ်ကောင် ကုလားကြီးသန်းညွန့်နှင့် အာလူးတို့ထံမှ သေနတ်သံများနှင့်အတူ လဲကျသွားသည်။ မြေပြင်တွင် လူးရင်း လိုမိုရင်းမှ နီးလပ်ရာတို့ကို ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ခဲရင်း ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထပြေးသဖြင့်..

“ဒေါင်..”

ဒိန်၏ လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက်သံနှင့်အတူ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်၍ မြားတံက ကျောတွင် အဆုံးထိတိုင် တာဝန်ကျောသွားပြီး မြေပြင်သို့ ဘေးတိုက်ပစ်လဲကာ သစ်မြစ်ဆုံပိုင်းကြီးကို ကိုက်ခဲရင်း အသက်ပျောက်သွားသည်။

နောက်ထပ် ဟင်းမျိုးနှစ်ကောင်ကို ကိုင်းပင်၊ မြက်ပင်၊ ကျူပင်များကြားမှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသော်လည်း ပစ်ကွင်းမသာသည့်အတွက် တစ်ဦးမျှ လိုက်လံမပစ်ခတ်လိုက်ကြရဘဲ လက်လွှတ်လိုက်ကြရသည်။

မှန်းဆိုတော့ကြီးကား ယမ်းနဲ့၊ သွေးနဲ့တို့နဲ့အတူ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သားကောင်များကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ ကျားနှစ်

ကောင် အသေ သတ်ကွင်းသို့ရောက်ပြီး ပစ်ကွင်းမရလိုက်သဖြင့် ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားသည်က နှစ်ကောင် တစ်ကောင်က သေနတ်ဒဏ်ရာသုံးချက်နှင့် ကိုင်းတောထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်နေသည်။

ပထမဦးဆုံးပစ်လိုက်ရသော အကောင်ကြီးမှာ နေရာတွင်ပင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် လှုပ်ရှားမှုရှိနေပေမယ့် နောက်ထပ်စခန်းသိမ်းရာ မလိုတော့။

အရှေ့ဆီမှ နေလုံးကြီးသည် မြွေဟောက်တောင်ကြီးအထက် တော်တော်မြင့်မြင့်ဆီတွင် စူးစူးရဲရဲဖြစ်လာချိန်မှ လင့်ထက်က ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကျားသေကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ကြသည်။ ပထမအကောင်ကြီးက လက်ပြင်၊ လည်တိုင်၊ ဦးခေါင်းတို့ကို ထိပြီး ကိစ္စတုံ့။ ဒုတိယအကောင်က လည်တိုင်နှင့် နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးပြီး ဘယ်၊ ညာလက်တို့၏အထက် လက်ပြင်ရင်းတွင် ချုပ်လျက် အဆိပ်လူးမြားတံက အဆုံးထိတိုင် စိုက်ဝင်လျက်သား။

အဖွဲ့သားများအားလုံးက သေနတ်များကို အရေးရှိက အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ကြရန် အဆင်သင့်ချိန်ရွယ်လိုက်ကြရင်း ကျူတောနှင့် ကိုင်းဘောကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ ဒဏ်ရာရသားကောင်ကြီးကို ရှာသည်။ တုတ်၊ မြေကြီးခဲမျိုးစုံတို့နှင့် ချွံကြီးများအတွင်းသို့ ခြောက်လှန့်ပစ်ပေါက်ထုတ်လိုက်တော့ ကိုင်းဘောကြီးအတွင်းမှ ဖင်တစ်ပိုင်းကိုတစ်ခွက်ဆွဲ၍ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရှက်မိုးလျက် ထွက်လာသော ကြောက်ခမန်းလိလိဒေါသသံ၊ နာကြည်းသံ၊ ရနံ့လိုသံတို့နှင့်အတူ မာန်သွင်းဟိန်းဟောက်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို ကျဉ်နာခဲခဲရန် ထွက်လာသော သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အဖြစ်ကို အံ့သြထိတ်လန့်စွာနှင့် ငေးငေးငူငူကြည့်နေလိုက်ကြစဉ်အတွင်းမှာပင်။

“ဒေါင်..”

လေးညှို့မှ လေးလွတ်လိုက်သံကြီးနှင့်အတူ အရှိန်အဟုန်ပြင်း

စွာနှင့် ပြေးထွက်သွားသော မြားတံတစ်ချောင်းက မာန်စီရန်ကိုနေသော သားကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားတွင် အဆုံးစိုက်ဝင်နှစ်မြုပ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေတော့သည်။ သားကောင်ကြီးမှာ ကိုင်းဘောများအတွင်း သုံးလေးပတ်လောက် လူးရင်းလှိမ့်ရင်းမှ ငြိမ်ကျသွားပေသည်။

အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော သားကောင်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လံစခန်းသိမ်းနေသော သစ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေကြောင်း အံ့သြစွာဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ထိုစဉ်..

ဝေါင်းခနဲ မြေတုန်ဟည်းလိုက်သော ကျားဟိန်းသံကြီးတစ်သံကို လက်ရာဘက် ကျူတောကြီးအတွင်းမှ စူးရှကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ပင် အသံကြီးကြားလိုက်ရာ နေရာခဏသို့ သေနတ်များကို ပြောင်းခင်းထားလိုက်ကြပေတော့သည်။ ဒဏ်ရာရသားသော သားကောင်ကြီးသည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြုကာ ကျူတောကြီးအတွင်းမှ တိုးထွက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသဖြင့်..

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးများနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်း၍ ကိစ္စတုံ့လိုက်ရပေတော့သည်။ ကျားကြီးသုံးကောင်နှင့် ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်တို့ သေပွဲဝင်နေကြပုံများကို အံ့သြထိတ်လန့်စွာနှင့် ဦးသိန်းလွင်က ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်တာကတော့..

“တော်ပါသေးရဲ့။ သစ်ဆင်ကြီးကိုပါ ရလိုက်လို့ပေါ့။ မရဲများမရဲခဲရင် ရွာသားတွေအတွက် ခက်များခက်ရချေရဲ့”.. တဲ့။

www.burmeseclassic.com

သံပြတ်နှင့်တွန်နေသော တောကြက်ဖယ်တို့၏ အသံများ အပြိုင် ကျော့ငှက်သံတစာတစာတို့မှတစ်ပါး တစ်တောတစ်တောင်လုံးသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ မြူငွေ့များကို သယ်ယူလာသော လတ်ဆတ်သည့် လေအေးတို့သည် အောက်ခြေမှ မြွေဟောက်တောင်မကြီးပေါ်ဆီအထိ တိုက်ခတ်ဝေဝဲလာသည်။

သည်နေ့မှ မြွေဟောက်တောင်မကြီးသည် ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုပြီးသာယာနေသယောင်ပင်။ သူ၏အောက်ခြေ ကျားရဲပေါသော ကိုင်း တောကြီးသည်ပင် တောင်မကြီးပေါ်မှ စီးကြည့်နေသော ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ရွှေကော်ဖောကြီးတစ်ချပ် ဖြန့်ခင်းထားသလို နူးအိညံ့သက်လျက် သူ့ရင်ခွင်တွင် အန္တရာယ်များမရှိတော့သယောင် ဖာယာဆောင်နေဆဲ ရယ်လားလို့ တွေးတောမိရင်း အားပြည့်သော လေအေးကို တအားရှူ သွင်းလိုက်ကာ မုန်းဆိုးတောကြီးကို နှုတ်ဆက်အကြည့်များနှင့် လူသား မုဆိုးကိုးဦးသား ဆီး၍ကြည့်နေလိုက်ကြမိသည်။

ကျားသုံးကောင်နှင့်ကျားသစ်တစ်ကောင်တို့ကို လူကိုးဦး မနိုင် ကြသဖြင့် သားရေကိုခွာပြီး ဦးခေါင်းအပါအဝင် ရှေ့နောက်လက်ပြင်နှင့် ပေါင်သားတစ်ဆယ့်ခြောက်ချောင်းကို အရယူ၍ ထမ်းပိုးတန်းနှင့် မျှဝေ ထမ်းထားကြသော ဒိန်း၊ ဉာဏ်ကျယ်၊ တင်စိုး၊ အာလူး၊ မွန်း၊ ကုလားကြီး သန်းညွန့်တို့ လူငယ်ခြောက်ဦးက အောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ်နှင့် ဝမ်း ပန်းတသာ တရှက်ဖက်ဖက် တစ်ဦးချင်းကို လိုက်လံဖက်ယမ်းနှမ်းရှုပ် နေသော အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ရဲ့ ဝမ်းသာပီတိ တုန်ခါနေမှုကို ကျွန် တော်နှင့် အဘကောင်းတို့က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း အမှတ်ရလိုက် မိသည်က...

“လုပ်ငန်းတွေ များလွန်းလို့ ညီလေးတို့အဖွဲ့နဲ့ တောပစ်ခတ်လိုက် ရတာ ကြာပြီကွာ။ တို့ညီအစ်ကိုတွေ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရင်း က်လိုက်ကြရအောင်။ ခုလို အလုပ်ပါးနေတုန်း တစ်ခေါက်လောက်ထွက်

လိုက်ကြရအောင် စီစဉ်စမ်းပါဦးကွာ”

ရယ်လို့ ဆိုလာခဲ့သူ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်၏ဆန္ဒများ ရာ နှုန်းပြည့်အောင်မြင်မှုကြောင့် ပီတိဝေဖြာနေမှုအဖြစ်ကို ကြည့်နေရင်းမှ ကျွန်တော်ကျေနပ်နေမိသည်။

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်မှာ ရထားပြီးဖြစ်သော သားကောင် များ၏ ဦးခေါင်း၊ သားရေ လက်နှင့် ပေါင်များကို ထမ်းပိုးများနှင့် ရှေ့ နောက်မျှဝေထမ်းထားကြသော လူငယ်ခြောက်ဦးတို့ကို နှစ်လို အားရရွှင် မြူးစွာနှင့် တစ်ဦးချင်းစီ သိုင်းဖက်နှမ်းရှုပ်လိုက်ရင်းက သူ့လက်ရွဲတော် (၁၃. ၁၃) ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို ညှာလက်မှ ဆုပ်ကိုင်မြှောက်တင်လိုက် ရင်း မုန်းဆိုးတောကြီးကို နှုတ်ဆက်နေလိုက်ပုံက...

“တို့သွားကြတော့မယ်ဟေ့။ တို့ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ကျွဲနွားတွေ ကို မင်းတို့ ဒုက္ခပေးခဲ့ပေါင်း များခဲ့ကြပြီ။ ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီး ရွာသူရွာ သားတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့ရင် တို့အဖွဲ့ နောက်တစ်ခါပြန်လာခဲ့ဦးမယ်ဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်ရင်း စခန်းရှိရာဆီသို့ ဦးတည်လိုက် ကြသည်။ အပြန်ခရီးကား မျက်နှာပန်းလှပစွာနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်ကြ ပေသည်။

ကျွတ်တို့ဗာယာ

ကျွတ်တို့ဗာယာ

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောတောင်များအတွင်း လှည့်လည်၍ အမဲသားကောင်တို့ကို ပစ်ခတ်နေကြစဉ်အတွင်း 'ကျွတ်' များနှင့်ပတ်သက် ပြီး တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသည်က နှစ်မျိုးနှစ်စားပင်။

တစ်ချို့က သင်းခွေချပ်လို ခြေ၊ လက် လေးချောင်းရှိသော အကောင်မျိုးနှင့် နောက်တစ်မျိုးက နာနာဘာဝလို ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် ကျွတ်နှစ်မျိုးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုနှစ်မျိုးလုံးသည် ကျွန်တော်နှင့်ပစ်ခတ်၊ ရင်းနှီးကြပြီးသား ရယ်သာ။ ထိုနှစ်မျိုးစလုံးကိုပင် အမဲပစ်ခရီးတစ်ခုအတွင်းမှာပင် ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံက... သိပ်ဝေးဝေးခရီးတော့ မဟုတ်။ 'ရေပြာစမ်း' စခန်းတွင်ရယ် သာ။ ထိုစခန်းက ဆင်စခန်းတစ်ခု။ ရန်တုန်မှ မှော်ဘီ၊ မြောင်းတကာ၊ ပူးကြီးနှင့် တိုက်ကြီးတို့အလွန်တွင်ပင်။ ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်း ဖြစ်သည်။ (မြဝတီရုပ်မြင်သံကြားမှ တောဆင်ရိုင်းတို့ကို မောင်းနှင်လှမ်းပစ်လိုက်

သည်တို့ကို ရိုက်ပြသောနေရာ)

နိုင်ငံတော်၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် အဓိကကျသော စခန်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုစခန်းရှိ ဆင်အုပ်ကြီးဦးသန်းမောင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် မကြာခဏ သူ့ထံသို့ အမဲလည်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ခံရသည်ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းအမျိုး မျိုးတို့ကြောင့် မရောက်ဖြစ်ခဲ့။

ဆင်အုပ်ကြီးဦးသန်းမောင်မှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မလဲကောင်းသူဖြစ်သည်။ အသက် ၁၂ နှစ်သားလောက်ကပင် ဆင်ပဲ့ ချိတ်၊ ပဲ့စီး၊ ဦးစီးဆင်ခေါင်း၊ ဆင်အုပ်နှင့် ဆင်အုပ်ကြီး စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ပင်။ ဦးသန်းမောင်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှာ ဆင်သမားမျိုးရိုးဖြစ်သည်။ ဆင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မျိုးစုံလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးရာ ယခုအချိန်တွင် သူသည် စခန်းတွင် အခြားစခန်းသို့ မပြောင်းရွှေ့မီ ရောက်အောင်လာခဲ့ရန် အတန်တန်မှာ ကြားနေခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု သူ့စခန်းဆီရောက်တော့ ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုရှာသည်။ လွတ်လပ်စွာနေလိုကြသော ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့စခန်း တွင် မနေဘဲ သူ့စခန်းပြင်ပရှိ သူ့မိတ်ဆွေ လင်းယုန်ကြီးနှင့် ဘုတိုမတို့ထံ တွင် အထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

သစ်၊ ဝါ၊ လံထင်း၊ မီးသွေး ဖုတ်သည်။ အမဲလိုက်ရာတွင် ဒူးလေးနှင့် မြားတို့ကို အသုံးပြုသည်။ (အဆိပ်ကို နားမလည်သဖြင့် မသုံး) ထောင်ချောက်နှင့် သုတ်ကိုင်အမျိုးမျိုးတို့ကို ထောင်ထားလျက် သားကောင်တို့ကို ထောင်ဖမ်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဖွတ်လိုက်ကောင်း သူဖြစ်သဖြင့် 'ဖွတ်လင်းယုန်' ဟုလည်း သူ့နာမည်ကို ထိုတစ်စိုက်က တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သူပိုင်ခွေးများတို့နှင့် လိုက်၍ရသော ဖွတ်များကို သူ့နေထိုင်

ရာတဲ၏ အောက်ခြေတိုင်များတွင် ဖွတ်ပြီးနှင့် ဖွတ်များကိုကို ပြန်ချည် ထားသည်မှာ အချို့သော ထိုတိုင်များတွင် ကိုးကောင်လောက်အထိ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အချို့သော တောသူတောင်သားများ တို့က အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်ကြရာတွင် ဖွတ်သားနှင့် ဧည့်ခံကျွေး မွေးလိုသူများမှာ သူ့ထံတွင်ပင် လိုသလောက်မှာယူက ရနိုင်သည်ဟူ၍ လည်း ဆိုကြသည်။ အမြင်အားဖြင့်လည်း ဟုတ်နေသည်ကို တွေ့မြင် နေရသည်။

ဖွတ်အမျိုးအစားတို့ကား ထိုနေရာတွင် လေးမျိုးရှိသည့်အနက် ရုန်းဖွတ်၊ ခပ်ချိုဖွတ်၊ ဖွတ်ကျားနှင့် ဖွတ်ညှင်းခံ စသည့် လေးမျိုးစလုံး ကို သူ့နေထိုင်ရာတဲ၏ အောက်ခြေတိုင်များတွင် တွေ့နေရသည်။

သူ့နေထိုင်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သားကောင်များ ပေါများ သလို ကျေးငှက်သာရကာတို့ကလည်း အလွန်ပေါသည်။ ရေပြာစမ်းစခန်း တည်ရှိရာသည် ရိုးမကြီးအတွင်း ဝင်ကြထွက်ကြသူများတို့အဖို့ လိုအပ် သောပစ္စည်းများတို့ကို စုံလင်စွာပင် ရနိုင်သည့်အနေအထားမို့ အထိုက် အလျောက်စည်ကားသည်။ ရိုးမကြီးအတွင်းပိုင်း ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ် ကိုင်ကြမည့်သူတို့အတွက် အချက်အချာကျသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာဆီမှ ရိုးမကြီးအတွင်းပိုင်းဆီသို့ တိုးဝင်လိုက်လျှင် ငရုတ်ကောင်၊ ဆင်စွယ်ပတ္တလား၊ တောင်ထန်းပုံ၊ ညောင်ပင်ပွင့်၊ မဟာ မြိုင်ကို လူကွဲမှတစ်ဆင့် မဟာမြိုင် (ခေါ်) စိန်တောင်အောက်ခြေ တော နက်ကြီးအတွင်းဆီသို့။

အမှန်က ထိုနေရာကို မဟာမြိုင်ဟု ခေါ်ဆိုလိုက်လျှင်ပင် လုံလောက်မှုရှိနေသော်လည်း တောသူတောင်သားများတို့က နံနက်ခင်း အလင်းအရုဏ်တွင် ထွက်စပြုသောနေမင်း၏ အလင်းရောင်တို့ကြောင့် ထိုတောင်ကြီးတွင် ကပ်ငြိနေကြသော မြိုင်စိန်မြားတို့က ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် နှင့် ပြန်လည်ရောင်ပြန်ဟပ်လိုက်မှုတို့ကြောင့် ထိုမြိုင်ကွင်းများကို နေ

စဉ်တွေ့မြင်နေကြသော ဘာသာတော်သားများတို့က စိန်တောင်ကြီး ပုည်ခေါ်နေကြသည်အတွက် စိန်တောင်ဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းပင်။

ပြောစမ်းစခန်းဆီမှ စိန်တောင်ကြီးရှိရာဆီသို့ တစ်ပြန်တစ်ပြော ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော ပဲခူးရိုးမတောကြီးအတွင်း၌ ပေါက်ရောက်နေကြသော သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများနှင့် သီးပင်စားပင်တို့ကလည်း မသေးလှ။

ကျွန်း၊ ဗျည်းကတို၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ဘန်းပွေးတို့မှအစ ကြွက်နွယ်တော၊ ဒေါင့်တလောင်တော၊ ထမသိုင်းတော၊ ဝီးဇော်၊ ကပ်စေးနွဲ့ နဘူး၊ ဒမငယ်၊ နွယ်ပေါက်တောကြီးတို့အပြင် တောင်တန်းတောင်သွယ်၊ ကျောက်ပြန့်အိုင်ကြီးများတို့ကလည်း ရှိနေကြပြန်သေးသည်။

တောတွင်းနေ သားကောင်များတို့အဖို့ စားစရာသောက်စရာ၊ ပုန်းမိုအိပ်ဝက်နားနေစရာတို့ ပြည့်စုံနေလျှင် လုံလောက်နေပြီမို့ သားကောင်တို့က ထိုနေရာဆီတွင် ပေါများနေကြသည်က အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်က အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ပြားအတွင်းမှ ငှက်ငန္ဒားကြော်ကို နှိုက်ယူဝါးစားနေလိုက်သည်။ နွေကာလ၏ နံနက်ခင်းပင်ဆိုသော်လည်း ရိုးမတောကြီးအတွင်း၌ အအေးတတ်တို့က လွှမ်းမိုးမင်းမှုနေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆီတို့မှ ချေဟောကံသံ၊ တောကြက်များတွန်သံ၊ မျောက်အော်သံ၊ ဘုတ်အီသံ၊ ဂုတ်ကြီးတို့၏ အတောင်ခါသံများနှင့် အောင်လောင်ငှက်သံတို့ကိုလည်း ပြားနေရသည်။ ကျေးငှက်သာရကာတို့ကလည်း သူ့အုပ်စုနှင့်သူ့ စားပင်များရှိရာဆီသို့ ပျံသန်းသွားလာနေကြသည်။

ကျွန်တော်အကြည့်တို့က ညပိုင်း မီးထိုးလျက် ရှာဖွေပစ်ခတ်ထားကြသော ဆတ်ကြီးနှစ်ကောင်၊ ဝက်တစ်ကောင်၊ ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်၊ ချေသုံးကောင်တို့ကို ဘောင်းဘီတို့ကလေးများနှင့် အရေချ

အမွှေးခြစ်ပြီး ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ကြဖို့ လုပ်နေကြသော အဖွဲ့သားလူငယ်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေစဉ် နောက်ပိုင်း တဲထောင့်မှ . .

“ဘိုလေး.. ဘိုလေး..”

“ဟေ့..”

“ဒီတော့ကို ပိုင်စိုးတဲ့ အဘိုးတို့များ သားသမီးတွေကိုချစ်တော့ အပေးအကမ်း တယ်ရက်ရောတယ်နော် ဘိုလေး”

ရယ်လို့ ဉာဏ်ကျယ်က ဆိုလိုက်ရင်း အနီးသို့ရောက်လာပြီး အရက်နှင့် ငှက်ကြော်တို့ကို စားသောက်လိုက်ကာ ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်မိသည်။ ညဘက်က နှစ်ဆိုင်းခွဲလျက် မီးထိုးရင်း သူတို့အမဲလည်ထားကြသဖြင့် ယခုတွေ့မြင်နေရသော သားကောင်သေတို့မှာ သူတို့ပစ်ခတ်လာခဲ့မှုကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်မှာ ငှက်ဖျားအခံကလည်း ရှိနေပြီး အတန်ငယ်လည်း ငင်ပန်းလာသောကြောင့် ညက မီးထိုးပြီး အမဲရှာကြသည့်ခရီးတွင် ကျွန်တော်က မလိုက်။ ဆေးသောက်ပြီး တဲတွင် နားနေလိုက်သည်။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် တောပုန်းချောင်းထွက်ရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း ကိုယ်လက်များတိုက်နေသဖြင့် မထွက်သေးဘဲ အရက်နှင့်ငှက်ကြော်တို့ကို စားသောက်ရင်း သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေချိန် ဉာဏ်ကျယ်က ပြောလိုက်သော မကားတို့ပင်။

ပြောစမ်းစခန်းကား ရိုးမတောရိုင်းကြီးနှင့် တဆက်တစပ်တည်းမို့ သီးပင်စားပင်တို့ကို မှီတွယ်၍ သားငှက်ပေါင်းစုံရှိကြသလို အောက်ခြေ မြေပြင်တွင်လည်း သားကောင်မျိုးတို့ကလည်း စုံသည်။ ထို့ကြောင့် သားကောင်ကြီးငယ်တို့ကို အမှတ်မထင် အချိန်အခါမရွေး တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နိုင်သဖြင့် (ဒေါင်း၊ သမင်၊ ကြုံ၊ လူပဲနှင့် မျောက်ပဲတို့မရှိ) ၎င်းတို့၏ အန္တရာယ်ပေးမှုများတို့ကိုလည်း အချိန်အခါမရွေး ရင် ဆိုင်ကြုံတွေ့တတ်ကြသဖြင့် အပေါ့အပါးသွားကြသည်။

တစ်ခုခုကို ယူဆောင်သွားကြရန် ဆင်အုပ်ကြီးဦးသန်းမောင်က အဖွဲ့သားတို့အား မဆွကပင် အထပ်ထပ်မှာကြားထားခဲ့ပြီးသား။

ဖြေဆိုများ ပေါများရာဖြစ်၍လည်း တောထိုင်ရန်နေရာကို တဲနောက်ဘက် ဝါးရုံတောကြီးတစ်ခုအတွင်း ရွေးချယ်စီစဉ်ထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရန်ကောင်းသော ဝါးပင်နှစ်ပင်ကို ခါးဝက်လောက်ဆီမှ ညီတူဖြစ်၍ ထိုသို့ဖြတ်ထားသော ဝါးပင်ထက်ပေါ်သို့ တက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အခြားဝါးကိုင်းကို လက်နှင့်ကိုင်ဆောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်ဖြေရှင်းရသောနည်းပင်။

ယခုမှ အစာလည်းဝင်သွားသလို ရင်တွင်လည်း ပူနွေးသွား၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ ဗိုက်က ဆန္ဒပြုလာသည်။ လက်စွဲတော် နှစ်လုံး ပြူးသေနတ်ကိုယူလျက် ဝါးပင်အကိုင်းတစ်ခုတွင် ချိတ်ဆွဲကာ ဝါးလုံးပြတ်နှစ်လုံးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ရင်း ကိုယ့်ဝမ်းတွင်းကိစ္စကိုယ်ဖြေရှင်းနေလိုက်မိသည်။

ရောဂါသည် အစာနှင့်ရောထွေးပါသွား၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ ကိုယ်ပိုင်အတွင်းပစ္စည်းများ ပြိုဆင်းသွားသည်နှင့်အတူ လူသည်လည်း ဝေ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ စိတ်သည်လည်း နံနက်ခင်း၏ နှင်းစက်ကလေးတို့နှင့်အတူ ကြည်နူးရိပ်သန်းလျက် ကိုယ်လက်ကိုင်ဆဲမှုတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသဖြင့် တောပုန်းချောင်းထွက်ရန်အတွက် စဉ်းစားနေလိုက်စဉ်အတွင်း..

“ဘိုလေး.. ဟေ့.. ဘိုလေး”

အတွင်းရောဂါတို့ကို ဇိမ်ယူညစ်အားပေးနေစဉ်အတွင်း အလန့်တထိတ်အသံမျိုးနှင့် နောက်ပိုင်းဆီမှ ကျွန်တော်နာမည်ကို ခေါ်နေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာ နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းဖြူတို့ အတန်ငယ်ကွဲနေပြီမို့ ကျွန်တော်အမြင်တို့က မဝေ

ဝါးပါ။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရ။ မကျေနပ်သဖြင့် မျက်လုံးတို့ကို ကျန်လက်ခံနှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်..

“ဘိုလေး.. ဟေ့.. ဘိုလေး”

ကျွန်တော်နာမည်ကို ထပ်မံခေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အသံက ကုလားကြီးသန်းညွန့်အသံမျိုး။

လွဲမှားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့လို မုဆိုးစရိုက်ကိန်းအောင်းနေကြသူများအဖို့ အသံနှင့် အနံ့တို့က အလွန်ပင်အရေးပါကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော် မုဆိုးဘဝ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်အဖွဲ့သားတို့၏ အသံများကို မှတ်မိနေကြသလို သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ အသံတို့ကိုလည်း ကျက်မိသည်။ တောကြီးအတွင်း လူကိုမမြင်စေကာမူ အသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့်ပင် မည်သူဆိုတာကို သိထားသည်။ ယုတ်စွအဆုံး သူတို့ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံ ကြားလိုက်သည်ပင် မည်သူပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံဆိုသည်ကို သိနေသည်။ ယခုအသံကား ကုလားကြီးသန်းညွန့်အသံအစစ်ပင်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်က ယခုကဲ့သို့ တောကြီးများအတွင်း အမဲလိုက်ကြရာတွင် ယခုကဲ့သို့ အမည်နာမများကို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မခေါ်ကြ။ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြသည့် အလေ့အထမျိုးများ မရှိကြ။ ယခုမှ တောကြီးအတွင်းဆိုပေမယ့် ဖွတ်လင်းယုန်နှင့် ဘုတိုမတို့၏ အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းရယ်သာ။ သို့အတွက် ကျွန်တော်နာမည်ကို နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခေါ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ကြည့်တော့လည်း လူကိုရှာမတွေ့သဖြင့် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့် လှမ်းခေါ်နေသည်အထင်နှင့် ဆောင်ရွက်ဆဲကိစ္စတို့ကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး ဝါးကိုင်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောသေနတ်ကို ယူလျက် တဲဘက်ဆီသို့ လှမ်း

ထွက်တော့မည်အလုပ်..

“ဗျော့.. ရှော့.. ရှော့.. ရှော့..”

တောင်စွန်ပင်ကြီးထက်ဆီမှ အကောင်တစ်ကောင်၏ အသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ သေနတ်နှင့်ထိုးချိန် ရွယ်လိုက်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တောင်စွန်ရွက်ကြီးလေးငါးရွက်ကို အထုပ်လုပ်လျက် ကြီးမားသောခါချဉ်ထုပ်ကြီးမှာ သူ့တွယ်ကပ်ထားရာ သစ်ကိုင်းများဆီတို့မှ ပြုတ်ထွက်လျက် သစ်ကိုင်းတစ်ခု၏ထိပ်ဖျားတွင် အမှီအတွယ်ကင်းမဲ့စွာ တန်းလန်းကြီးအနေအထားမျိုးနှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလို ခါချဉ်ကောင်များမှာလည်း အောက်ဘက်မြေပြင်ဆီသို့ တဖွဲဖွဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခါချဉ်ထုပ် သစ်ကိုင်းများတွင် တွယ်ကပ်နေသည့် ပုံမှန်အနေအထားမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေသည့် မြင်ကွင်းမျိုးမို့ အခြေအနေကို လျှပ်တစ်ပြက်ပင် စဉ်းစားလိုက်ရာ ခါချဉ်ထုပ်ကြီးအတွင်း အကောင်တစ်ကောင်ရှိနေသည်အဖြစ်ကြောင့်ဟု စဉ်းစားလိုက်ရင်း ကိုင်ဆောင်ချိန်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးသော သေနတ်နှင့် ပစ်ချလိုက်မိပေတော့သည်။

ဒိုင်းခနဲ သေနတ်ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ခါချဉ်ထုပ်ကြီးမှာ ဖွဲအိတ်တစ်အိတ် မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်သည့်အခါ ကွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးမျိုးနှင့် ကျည်ခဲလုံးများတို့ဖြတ်သွားရာ အပေါက်များကြားတို့မှ ခါချဉ်ကောင်များ ရွစ်ရွစ်ထွက်လာကြသည့်အပြင် အထုပ်ကြီးမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ကျောဆီမှ ဉာဏ်ကျယ်အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ခါချဉ်ထုပ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချရတာလဲ လို့ဗျာ။ လိုချင်ရင် ပြောရောပေါ့။ တက်ပြီး ချိုင့်ပေးမှာပေါ့။ ကုလားကြီးနဲ့ အာလူး.. နဖူးကို သွားစမ်းကြည့်စမ်း။ ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက်ထဲဝင်နေပြီလား မသိဘူး”

ဉာဏ်ကျယ်ပြောလိုက်သောစကားတို့ကြောင့် ဒေါ်ပွပွနှင့် ဆူတို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူလေးဦး သေနတ်များကိုကိုင်လျက်၊ သေနတ်ပစ်လိုက်သံကြောင့် စိတ်မချသဖြင့် အတင်းလိုက်လာကြသည့် အသွင်မျိုးနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရင်း အထုပ် ကြီးဆီလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ..

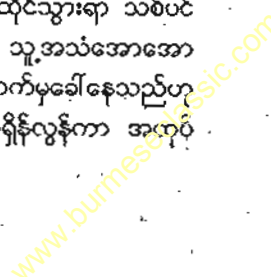
“ဟား.. ဟုတ်ပါရဲ့။ အထုပ်ကြီးထဲ ဘာကောင်ရောက်နေလဲ မသိဘူး”

ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသေးသော အထုပ်ကြီးကို ကြည့်လျက် မွန်က ပြောနေသလို အာလူးက သူ့၏ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ငမယ်ခုပ်စားကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး အထုပ်ကြီးအား လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဓားသွားက အထုပ်ကြီးကို ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး အထုပ်ကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်လာသည်အကောင်ကို ငါးဦးသား ပိုင်းကြည့်လိုက်ရာ..

“ဟယ်.. သင်းခွေချပ်ကြီးပါလား”

ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခဲကိစ္စမျိုးမို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အလွန်အမင်းအံ့ဩသွားကြပေသည်။ သွေးအလူးလူးနှင့်၊ သေနတ်ဒဏ်ရာများနှင့်မို့ မြေပြင်တွင် လူးလှိမ်နေသည်။ အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဆက်စပ်ပြန်လည်တွေးတောလိုက်မိတော့ သင်းခွေချပ်တို့သည် လူများကဲ့သို့ နာနည်များကို အတုနိုးလျက် ခေါ်ဝေါ်တတ်ကြသည်။ တံတွင် ဉာဏ်ကျယ်က ကျွန်တော်နာမည်ခေါ်လိုက်သည်ကို ထိုသတ္တဝါကောင်သည် တစ်နေရာမှ ကြားသွားဟန်အသွင်တစ်မျိုးရှိပြီး အစာစားရန်အတွက် တောင်စွန်းပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်နေစဉ် ကျွန်တော်က သူ့အောက်မှဖြတ်ပြီး တောထိုင်သွားရာ သစ်ပင်ထက်ဆီမှ ကျွန်တော်နာမည်ကို ခေါ်နေခြင်းပင်။ သူ့အသံအောအောကြီးနှင့်မို့ ကျွန်တော်က ကုလားကြီးသန်းညွန့် နောက်မှခေါ်နေသည်ဟု ထင်နေစဉ် ခါချဉ်ထုပ်ကို ဖောက်စားနေရင်းမှ အရှိန်လွန်ကာ အထုပ်

ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ကြောင့် အထုပ်က အောက်သို့ပြုတ်ကျပြီး သစ်ကိုင်းနှင့် တွဲလောင်းဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်က ပစ်ချလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးပင်။

“အတော်ပဲ...။ ဒီရာသီမှာ သူ့သွေးကို အရက်နဲ့ရောပြီး သောက်ရင် အားသိပ်ရှိတယ်။ လင်းယုန်ကြီးကို တိုက်ရမယ် အဘကောင်းရဲ့”

ဘုတို့မက လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိထားပြီးသော သားကောင်များ တို့အပေါ် မမက်မောဘဲ ယခု ခါချည်ထုပ်ကြီးအတွင်းမှ ရလိုက်သော လင်းယုန်ကြီးကိုမှ တိုက်ချင်နေသည့်ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် ‘ဘယ်လို အားတွေကောင်းတာလဲခင်ဗျာ’ ရယ်လို့ ဆက်မမေးချင်တော့တာက အမှန်ရယ်ပါ။

ဒါက ကျွတ်နှင့်ပတ်သက်တာ တစ်မျိုးပါ။ နောက်တစ်မျိုးက..

“ဒီနေ့အဖို့တော့ ရပြီးသားအကောင်တွေဖျက်၊ ဆားနယ်၊ ယင်း စိမ်းပက်၊ နေလှန်းကြရတော့မှာမို့ အချိန်လည်းမရဘူး။ နားကြမယ်။ ညကိုတော့ ဘိုလေးနဲ့ကျွန်တော် လင့်သွားထိုင်မယ်။ အဘကောင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဖွတ်လင်းယုန်ပြောလိုက်သောစကားတို့ကြောင့် အဘကောင်းက..

“အေး.. ကောင်းသားပဲ။ ဘယ်မှာလဲ။ ဘာစားပင်လဲ”

“နေရာက ကျွတ်မြောင်း။ စောင့်မှာက ကျွတ်တွင်း။ ဘာစားပင်မှ မဟုတ်ဘူး”

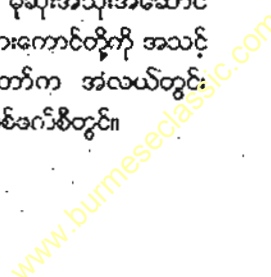
ကျွတ်မြောင်ဆိုသည့်စခန်းက သရက်တိုးဘက်ဆီတွင်ပင်။ နက်လည်း နက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွတ်တွင်း (ဝါ) ဆားငန်တွင်း (ဝါ) ကျွတ်တွင်းရှိသည်ကို အစွဲပြုလျက် ကျွတ်မြောင်ဟု ခေါ်ဆိုနေကြဟန်

ရှိသည်။ ယခုအချိန်မျိုးလို နွေကာလ ရေရှားသောအချိန်မျိုးတွင် ရေငတ်ကြသော သားကောင်စုံတို့က ထိုမြောင်ဆီသို့ဆင်းလျက် ဆားငန်တွင်းကို လျှာနှင့်လျက်ကာ ရေငတ်ကိုဖြေကြသည်။ ထိုနေရာဆီသို့ ရေငတ်ဖြေရန် ရောက်ရှိလာကြသော သားကောင်ငယ်တို့ကို သားကောင်ကြီးတို့ကလည်း အစာအဖြစ် ပုန်းအောင်းလျက် စားသောက်ကြပြန်သေးသည်။ သို့အတွက် သားကောင်အကြီးရော၊ အသေးပါ ရနိုင်သောနေရာပို့ မုဆိုးများက ထိုနေရာကို မက်မောကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုကျွတ်တွင်းမှ မုဆိုးလုပ်သူအား ခြောက်လှန့်တတ်ပြန်သဖြင့် အသက်ပင် ဆုံးရှုံးဖူးကြသူများလည်း ရှိနေပြန်သည်။

အဘကောင်းက အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံးနှင့် အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖွတ်လင်းယုန်၏ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ စိတ်မချသဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ပုံရသည်။ ထိုအစီအစဉ်အပေါ် ဘကြီးကောင်းက ကျွန်တော်အား နှစ်ကိုယ်ကြား လက်တို့ပြောထားသည့် စကားများကလည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။

ထိုအစီအစဉ်ကို ဆင်အုပ်ကြီးဦးသန်းမောင်သိတော့ မသွားဖို့ ကန့်ကွက်နေပြန်သည်။ ဗဟုသုတအလိုငှာ သွားလိုလှသည့် ကျွန်တော် ဆန္ဒကြောင့် မငြင်းပြီ။

ကျွတ်မြောင်ရှိ ဆားငန်တွင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာဆီတွင် အလေ့ကျပေါက်နေသော လူကြီးနှစ်ဖက်စာခန့်ရှိ ဖျဉ်းမပင်ကြီးထက် ထိုးပြီးသား လင့်စင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိကြပြီး လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ (၅) နာရီပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ သားကောင်များ အစာရှာလှုပ်ရှားကြတော့မည့်အချိန် ရောက်လျှင်ပိုမို လိုအပ်သော မုဆိုးအသုံးအဆောင်များကို အသင့်ထုတ်လိုက်ကြပြီး ဝင်လာကြမည့်သားကောင်တို့ကို အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က အံလယ်တွင်း ဘကြီးကောင်းနှင့် ဖွတ်လင်းယုန်တို့က ဘေးတစ်ဖက်စီတွင်။

တောင်လေအတွေ့တွင် ရော်ရွက်ခြောက်များတို့၏ တစ်ခုဖြစ်သည့် သံများတို့နှင့်အတူ ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်အုပ်၏ ကျည်ခနဲ ပိုင်းအော်လိုက်ကြသံများတို့ကြောင့် ယုံလွင့်နေသော စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည်စုစည်းလိုက်ချိန် ငှက်ဝါးရောင်း(ခ) ဝါးရောင်းငှက်တစ်အုပ်က ကြခတ်ဝါးရုံတောကြီးအတွင်းဆီမှ ပိုင်းဝန်းအော်မြည်လိုက်ကြသံ၊ ယောက်ဖ 'ယောက်ဖ ခွေးခေါ်၊ သူတော်လေးထမ်း' ဆိုသည့် တေးဆိုငှက်ကလေးနှစ်ကောင်၏ တစ်ပြန်တစ်ကျော့ဆီ ဟစ်ကြွေးတေးဆိုနေသည့်အသံ၊ အိပ်တန်းဝင်တောကြက်ဖယ်တို့ အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

အမှောင်ဘက်သို့ လှနေပေပြီ။ ညအစာရှာ သားကောင်တို့နှင့် ကျေးငှက်အသံတို့ကို ဟိုအနားသည်အနားတို့ဆီမှ ကြားလာရသလို ဖားယုံလေးတို့၏ အသံတို့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ နွေကာလပင်ဖြစ်စေကာမူ ရိုးမရိုင်းရိုင်းကြီး၏ ညဉ့်ရင်ခွင်တွင်းမှ အအေးတတ်က လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူလာသည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် လတစ်ခြမ်းပဲ့ကွေးကွေးကလေး၏ အလင်းရောင်ကို အသင့်အတင့်ရနေပြီး ကြယ်တာရာအစက်အပြောက်ကလေးတို့၏ မစိုမပိုအလင်းရောင်တို့ကြောင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ လေပြည်ကလေးတို့၏ ညညသက်သော အပွတ်အသပ်၊ အထိအတွေ့တို့ကြောင့် ရင်တွင်းက စိန်ခနဲနေအောင် အေးမြသွားသည်။ ဝါးရုံကိုင်းကြီးများ ထိပ်ဖျားဆီတို့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကိုင်းညွတ်ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိကြသော အကိုင်းအခက်တွင် ရှိနေကြသည့် ဝါးရွက်တို့အား အေးမြသော လေပြည်တို့၏ ကလူကိုးစယ်မှုကို ငြုစုနေသလို တရဲရဲနှင့် တေးဆိုနေကြသည်။ မြရာပင်ထက်ရှိ ရော်ရွက်ဝါများနှင့် ဖက်သန်းပင်ကြီးထက်ဆီရှိ အရွက်တို့ကလည်း ဝါးရွက်များ လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်။ အခြေအနေက ယခုထက်တိုင် ထူးခြားမှုတို့က ရှိမလာသေး။

ညဉ့်ဦးယံကိုကျော်၍ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့တိုင် ရောက်နေပြီ။ တောသည် ပကတိ အိပ်မောကျလျက် ရှိနေတုန်း။ ကြွေကျထားပြီးသော

သစ်ရွက်ခြောက်များတို့ကို ပက်ဖျန်းလိုက်သော နှင်းရည်စက်တို့ကြောင့် စိုစွတ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် ချမ်းစိမ့်မိမြဲဖြစ်လာကြပြီ။ ဣဘကောင်းက သင်းခွေချပ်သွေးတို့နှင့် ရောစပ်ထားသော အရက်ပုလင်းအဖုံကို ဖွင့်လျက် မော့လိုက်ပြီး ချေသားကြော်နှင့် သောက်စားနေသလို ကျွန်တော်ကလည်း မော့နေလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အရက်ရှိနေကြောင်း အတန်ငယ်နွေးထွေးမှုကို ရလာသော်လည်း ဖွတ်လင်းယုန်ကား ချမ်းအေးရမှုန်းကိုမသိ။ သူ့ထုံးစံ နေမြဲတမ်းအတိုင်း။

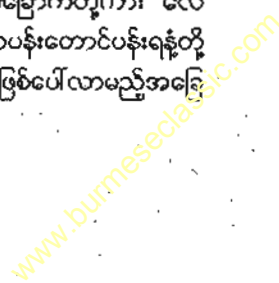
ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်မှုတို့နှင့်အတူ မှောင်မိုက်မှုတို့က ကြီးစိုးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး သစ်ရွက်အကြိုအကြားတို့မှ ထိုးထွက်လာသော အလင်းရောင်မှုန်းဝါးလေးတို့ကြောင့် ဝိုးတဝါးလောက် မြင်နေရသေးသည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင်ပင် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာဆီမှ . . .

“နန်းကြာညိုကြော့ . . . ပျော်စံပယ် . . . နတ်ကံ . . . ဖြူပြာမှုဟာ . . . ကုန်နည်း . . . နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ . . . ပန်းပါဘီလေး . . .”

နန်းကြာညိုတေးသွားကို စောင်းဖြင့် အတီးတစ်လှည့်၊ အဆိုတစ်ပိုဒ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ သီဆိုတီးခတ်လိုက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်ကိုတော့ မသိ။ မပီပိုးတဝါးမဟုတ်။ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံးပင် ကြားလိုက်ရသည်။ အံ့ဩစွာဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တံတောင်ဖြင့် တို့ထိသတိပေးလိုက်ကြရင်း နားစိုက်နေကြစဉ်အတွင်း သီချင်းသံပျောက်သွားသည်။ မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ဆွဲဆောင်အားကောင်းသော အသံပင်။

သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများအထက်ရှိ ရော်ရွက်ခြောက်တို့ကား လေအတိုးတွင် ညိုညိုညိုညို ရှိနေကြသည်။ တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့တို့ သယ်ဆောင်လာသောလေကို တစ်ဝရှုလိုက်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အခြေအနေကို စောင့်စားနေလိုက်စဉ်အတွင်း . . .

“ဆွမ်းတော်မျိုး”

၆၂ @ လေးမောင်

“နောင်...ဝေဝေ...”

မိုးသူတော် ဆွမ်းခံရင်း ကြေးစည်ထုပြီး ဟစ်အော်လိုက်သည် အသံက ဝေးဝေးဆီမှမဟုတ်။ ကျွတ်တွင်းဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်မို့ သေ့နတ်မောင်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်မိသလို အဘကောင်းထံမှ ယင် သေ့နတ်မောင်းတင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်မိလေသည်။ တောကြီး ခေါင်ခေါင် မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ဖြစ်ပေါ်လာတော့ မည့်အရေးကို ရင်ဆိုင်ကြတော့ရန် အသင့်အနေအထား။

ဖွတ်လင်းယုန်အား မီးထိုးရန် တံတောင်နှင့် တို့ထိသတိပေး လိုက်သည်။ ရှစ်ခဲထိုးဓာတ်မီးအလင်းရောင်တန်းသည် အမှောင်ထုကြီး ကို ဖောက်ထွင်းလျက် ကျွတ်တွင်းရှိရာဆီသို့ ဖြာဆင်းသွားသည်။ မြင် ကွင်းကား ပြတ်သားရှင်းလင်းနေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားမှုကို မတွေ့ မြင်ချ။ မီးသမားက ကျေနပ်ဟန်မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လှည့်ပတ်ရှာဖွေ ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားမှုကို မတွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ပစ်ခတ်တော့ ရန် အသင့်အနေအထားမျိုးမှ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရင်း..

“ဘယ်လိုလဲ လင်းယုန်ကြီးရဲ့ အခြေအနေ...”

“သေချာပါတယ်”

“ဘာသေချာတာလဲ”

“အမှောက်ခံရတာလေ”

လင်းယုန်ကြီးပြောလိုက်သော စကားတို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် အဘကောင်းတို့အဖို့ အတော်ကလေး ကသိကအောင် နိုင်သွားမိကြ သည်။ ဘာကိုမှတော့ ပြန်မပြောလိုက်။ အဘကောင်းထံမှသာ..

“အေး.. သူ့မှောက်ရင်တော့ ကိုယ်က လှန်ရမှာပဲ။ စောင့်ကြည့် ပေါ့ကွာ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါပင် သူ့ကိုင်ဆောင်ထားသောသေ့နတ်၏ ဇက် ကို ချိုးလိုက်ပြီး ကျည်ဟောင်းကိုထုတ်ကာ ကျည်သစ်တစ်တောင်ကို

ပြောင်းရင်းဆီသို့ ထိုးသွင်းနေသည်ကို ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့ မြင်ရပေသည်။ ကျွန်တော်အထင်အရ ယခုပြောင်းလဲထည့်သွင်းလိုက် သော ကျည်ဆန်မှာ ကျည်ပြန်ဖြစ်ဖို့ များသည်။ ဘာကိုမျှတော့ မပေး လိုက်မိ။

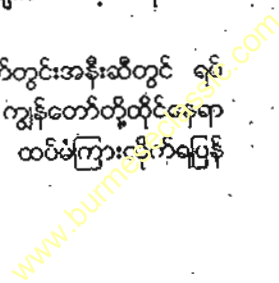
ကျည်ပြန်ဆိုသည်က သားကောင်များကို ပစ်ခတ်ကြရာတွင် သေဆုံးသွားသော သားကောင်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ ပြန်လည် ရရှိသော ကျည်ခဲလုံးများနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ကျည်ဖြစ်သည်။ ရှေး မုဆိုးကြီးတို့၏ အဆိုအမိန့်အရ မကောင်းဆိုးဝါးများ အလွန်ကြောက် သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မကြုံဘူးသဖြင့် မသိ။ ယခုတော့ဖြင့် လက်တွေ့စမ်းသပ်ရတော့မည်။

မီးကိုဖိုတ်လိုက်တော့ အမှောင်ထုကြီးက ပြန်လည်ကြီးစိုးလာခဲ့ ပြန်သည်။ လင်ကောင်ဖိုးငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ သလို ရစ်ဖရိုက်တစ်ကောင်၏ အတောင်ခါသံကို တဖိုးဒီးနှင့် ကြားနေ ရပေသည်။ ထိုစဉ်..

“ဗျော...ဝရော...ဝရော...”

ပြင်းထန်သော တောတိုးသံကြီးနှင့် ခြေနှင်းသံကြီးများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ မြေပြင်တွင် လျှောက်လှမ်းနေသည့်အသံကို ကျွတ်တွင်းဆီမှ ကြောက် ခမန်းလီလီ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရသည်။ မြူတို့ဆိုင်းပြီး အမှောင် ထုက ကြီးစိုးမင်းမှုနေသဖြင့် ဘာကောင်ဖြစ်သည်ကို မသိ။ လင့်ထက် ဆီမှ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး သတိထားကာ ငြိမ်လျက် စောင့်စားရင်း ပစ် ခတ်ကြတော့မည့်အနေအထား။

ကြားနေရသော ခြေသံကြီးက ကျွတ်တွင်းအနီးဆီတွင် ရပ် တန့်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ခြေသံတို့က ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာ လင့်အောက်ဘက်ဆီသို့ လာနေသည့်အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်

သည်။ အသံကြားနေရာဆီသို့ သေနတ်ကို ပြောင်းခင်း၍ အသင့်ချိန် ရွယ်ကာ ဖွတ်လင်းယုန် မီးထိုးခိုင်းလိုက်ပေတော့သည်။ မီးအလင်းတန်ဖက် အသံကြားရာဆီသို့ စူးစူးရှရှထိုးဖောက်ကာ ခြေသံရှင်အား ထိုးထား လိုက်မှုကြောင့် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်က ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားများ ကို ရှုတ်ခြည်းပင် ပြုတ်ထွက်သွားစေမည့် ပုံစံမျိုးနွယ် သွေးခုန်နှုန်းများ ရုတ်တရက်မြန်လာသလို တဒုန်းဒုန်းခုန်လာသောရင်တို့နှင့်အတူ ခေါင်း မှဆံပင်များတို့ပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်သွားသည်။

တွေ့မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကား မီးရောင်အောက်တွင် ထိုင် လျက်တစ်မျိုး၊ ထလျက်တစ်ဖုံ အရိုးစုကြီးများသာ ရှိနေသောအရာများ တို့ကို ကြီးမားသော သစ်ပင်ငုတ်တို့ကြီးက ခြေထောက်များအား ရှိနေသော သစ်မြစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေပြီး လက်များအသွင်ရှိသော အထက်ပိုင်းတွင် ရှိနေသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်က အထက်အောက်လှုပ် ရှားဝေယမ်းရင်း ကျွန်တော်တို့ရုံရာဆီသို့ လမ်းညွှန် လက်ညှိုးထိုးပြုလျက် တစ်ခုခုကို လုပ်ခိုင်းနေသည့်အသွင် ပုံစံမျိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရပြီး အရိုးခြောက်များတို့ကလည်း တဂေါက်ဂေါက်လှုပ်ရှားနေရင်း အမိန့်ကို နာခံပြီး လုပ်ကိုင်ကြမည့်ပုံစံမျိုး။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

အောက်ခြေကို စိုက်ပစ်လိုက်ကြရသည်မို့ အသံက တိုသည်။ ပြတ်သည်။ ထိချက်တို့ကား ပြင်းထန်လွန်းသည်။ သေနတ်များ၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးတို့နှင့်အတူ မီးအလင်းတန်းအောက်တွင် တွေ့မြင်နေရ သော ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အရိုးခြောက်များနှင့် သစ်ငုတ်တိုပိုင်းကြီးတို့မှာ နောက်ပိုင်းဆီသို့ လန်၍တစ်ဖုံ၊ ထက်ပိုင်းပြတ်လျက်တစ်နည်း လဲပြို သွားကြပြီး တော်လဲသံကြီးမျိုးသဖွယ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးမျိုး နှင့် အော်ဟစ်လိုက်ကြရင်း တောချိုကြီးများတို့အတွင်း တိုးဝင်ပျောက် ကွယ်သွားကြသည်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရပေ

စတုရသည့်။

“အဖြစ်က ပြောပြရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဆော်လိုက် ရတာ အရသာကို ရှိသွားတာပဲ။ လာရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အားပါသောအသံမျိုးနှင့် အဘကောင်းက ပြောနေသည်။ ယူသုံးလိုက်သော ကျည်အပေါ် စိတ်ချယုံကြည်ဟန်မျိုးအသံနှင့် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံတို့က မရင့်ကျက်သေးသဖြင့် မသိသေး။

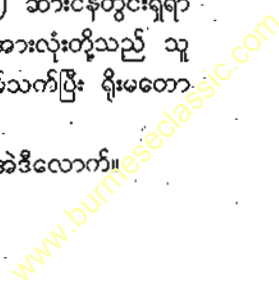
လင့်ထက်ဆီတွင်ပင် သေနတ်များကို ကျည်သစ်များဖြည့်လျက် ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာမည့် အခြေအနေတို့ကို စောင့်စားနေလိုက်မိသည်။ ဝရာကဆက်တွဲ ထူးခြားမှုတို့က ရှိပေလား။ ပျင်းမိပြီးငွေ့စွာနှင့် အချိန်တို့ ပြန်ပြန်ကုန်ပြီး မိုးလင်းပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းနေလိုက်မိပေသည်။

“အောက်အီးအီး.. အွတ်”

ဝါးရုံပင်ကြီးတို့၏ ထိပ်ဖျားများ၊ သစ်ပင်ကြီးတို့၏ ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားထက်တို့ဆီမှ တောကြက်ဖငယ်တို့၏ တွန်သံများတို့ကို ကြား လိုက်ကြရသဖြင့် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၄) နာရီပင် ကျော် ခဲ့ပေပြီ။ အဘကောင်းလက်နက်က ထိရောက်သဖြင့် နောက်ထပ် ဘာထူးခြားမှုမှ ဖြစ်မလာ။ ဘုတိုမ၏ သင်းခွေချပ်လည်ချောင်းသွေးနှင့် ရောစပ်ထားပြီး အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်လျက် ချေသားကြော်တို့နှင့် လင့် ထက်တွင်ပင် ဆာလောင်နေကြသောခိုက်ကို ဖြည့်လိုက်ကြပေတော့သည်။

စောစောပိုင်းဆီက ချောက်ချားစရာကောင်းသော တောကြီး စိမ်းစိမ်းအတွင်းရှိ ကျက်တွင်း (ခ) ကျစ်တွင်း (ခ) ဆားငန်တွင်းရှိရာ နေရာသည် ယခုအခါ ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့သော အရာအားလုံးတို့သည် သူ နှင့်မဆိုင်တော့သလို၊ မပတ်သက်သလိုမျိုးနှင့် ငြိမ်သက်ပြီး ရိုးမတော့ ကြီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သိက္ခာအပြည့်နှင့်။

ကျည်ပြန်တို့၏ အစွမ်းအာနိသင်ကား အဲဒီလောက်။

ချေဟောကံသံ၊ ဆတ်တစ်သံ၊ မျောက်အော်သံတို့နှင့်အတူ ကျေးငှက်သံတစ်စာတို့က လှုပ်ရှားလိုက်သည်နယ်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နေက ထန်းတစ်ဖျား။ မိုးကြီးကား စင်စင်လင်းပြီး ခွဲပေပြီ။ အဘကောင်းနှင့် ဖွတ်လင်းယုန်တို့မှာ ခွေခွေကလေးတွေနှင့် အိပ်မောကျနေကြတုန်း။ အသာပင် လက်နှင့်ပုတ်ပြီး နှိုးလိုက်တော့ ဘကြီးကောင်းက ပြူးတူးပြီထဲ ထလိုက်ရင်း ဒေါသထွက်နေသည့် ပုံနှင့် ပြောလိုက်ပုံက...

“ဟာ... ဝါခိုးမှပဲ။ အိပ်မက်က ကောင်းနေတုန်း လာနှိုးရတယ် လို့ကွာ။ အလိုက်ကန်းဆိုးကို မသိဘူး”

.. တဲ့လေ။

အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် ဒေါပွနေသည်မို့ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်မိ။ ပြီးနေလိုက်မိသည်။ ဟုတ်လောက်ပေသည်။ သင်းခွေချပ်သွေးနှင့် ရော ထားသော အရက်ကို သောက်ခဲ့ပြီးမဟုတ်ပါလား။ သူ့ရှက်သွားမည်စိုး သဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာစကားကိုမျှ မပြောလိုက်တော့။ စိတ်တွင်း မှာတော့ ဒီအဘိုးကြီး ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးနှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့် တို့နဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ဒီအခြေအနေကို အသိပေးလိုက်ရင်တော့လား... ရယ်လို့ တွေးနေလိုက်မိပေသည်။

“ဟာ... ဘို့လေး ဆတ်ကြီးတစ်ကောင် ပစ်လိုက်တာတောင် ကျွန်တော်တို့ မနိုးဘူး။ အိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အိပ်လိုက်ကြတာဗျာ”

ဖွတ်လင်းယုန်အသံက အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ပေါ်ထွက်လာ သဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်က..

“ခင်ဗျား အိပ်မက်မက်နေတဲ့သူ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာ တစ်ကောင်ကိုမှ မပစ်ဘူး။ ခုမှ အိပ်ရာကနိုးတာ။ အောက်ကိုဆင်းကြ မယ်ဗျာ။ အချိန်လင့်ပြီ။ ပြန်လိုက်ကြရအောင်”

“ဟာရာ... ဘို့လေးမပစ်ဘူးသာဆိုတယ်။ ဟိုမှာ ဘာကောင်

ကြီးလဲဗျ... ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ခုထိ အမူးမပြေသေးဘူးလား”

သူ့လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ လင့်အောက်ဆီသို့ ကျွန်တော်နှင့်ဘကြီး ကောင်းတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပင် လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ တွေ့မြင် လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်..

“ဟယ်... ဗုဒ္ဓေါ..”

ပြိုင်တူပင် အာမေဇိုတ်သံတို့ ထွက်ပေါ်သွားကြပေတော့သည်။ သို့သော် မြင်တွေ့လိုက်ကြရသော မြင်ကွင်းမှာကား ဆတ်ဟားကြီးတစ် ကောင် မြေပြင်တွင် သေနတ်ပစ်ခံထားရသော ဒဏ်ရာတို့နှင့် ဘေးတိုက် လဲကျသေဆုံးနေသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ကြခြင်းကြောင့်ပင်။

မြေကြီးရွှေဘုတ်
ကျွန်းတော်

မြေကြီးရွှေဘုတ်နှင့် ကျွန်းတော်

<၁>

စိတ်ကသာ ရှိနေသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာက အသက်အရွယ် ကလေးကြောင့် မလိုက်နိုင်တော့သလို မျက်စိအမြင်အားနှင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုတို့က လျော့ခဲ့လာသည်။ လှေကျင့်မှုကလည်း ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် လက်မှန်း (လက်ဆ) တို့က သိပ်မတည့်ချင်။

လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော ခရီးတို့ကလည်း ဝေးလံလှသလို သည်တောင်မကြီးဆီသို့အရလှတက်နိုင်ပါမှ ဟိုမှာဘက်ရှိ ရိုးမတောကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေသော တောင်ခြေမြေပြင်တွင်- သားကောင်များကို ပစ်ခတ်ရရှိမှန် တက်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ တောင်နှုတ်ခမ်း၊ လူသွားလမ်းမှ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်မို့ လမ်းသာသော်လည်း ပင်ပန်းမောဟိုက်သည် ဒဏ်ကိုတော့ အလူးအလိမ့်ခံရသည်။

တောင်မကြီးပေါ် ရောက်ရှိကြတော့ တစ်ပြန့်တစ်ပြောနှင့် အောက်ခြေမြေပြင်တွင် သစ်ရိုင်းတောကြီးကို လှမ်း၍မြင်တွေ့နေသည်က အတိုင်းသာ။

တောင်ကမ်းပါးယံထိပ်မှ တောင်ခြေ မြေနိမ့်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် သားကောင်တချို့ကို အေးဆေးစွာပင် မြက်နုများကို ခေါင်းငုံ့စားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

ရွာခံမှဆိုး ထွန်းတင်က အပေါ်စီးမှ လှမ်းပစ်ခတ်ရန် သတိပေး နေသဖြင့် တောင်ထိပ်အထက်စီးဆီမှ မြေပြင်ပေါ်ရှိ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ဗိုက်ကပ် ဝမ်းလျှားမှောက်လျက် အောက်ခြေ သားကောင် များရှိရာဆီသို့ ကိုင်ဆောင်ထားသော ဒသမ (၁၃, ၁၃) ဝင်ချက်စတာ နိုင်ဖယ်နှင့် သားကောင်များကို လိုက်လံချိန်ရွယ်နေသော်လည်း အမော တို့က မပြေနိုင်သေး။ ချိန်သားမကိုက်သဖြင့် ချိန်လို့က မရသေး။ သေနတ် ကို ဘေးသို့အသားချလျက် မြေပြင်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ဝင်သက် ထွက်သက်ကို ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားစေရန် အမောဖြေရင်း စောင့်စားနေလိုက်မိပေသည်။

ထွန်းတင်က ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထိုင်လျက်မှ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောတို့ကို ရှိုက်ထုတ်ကာ အတော်ပင်စိတ်ပျက် သွားပုံ ရနေသည်။ ခုန်နေသော ရင်အုံ အနည်းငယ်ငြိမ်သွားတော့မှ သေနတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး အောက်ခြေမြေပြင်ရှိ သားကောင်များကို ကြည့်လိုက်ရာ နီညိုရောင်အမွှေးများနှင့် ဦးချိုချထားသည့် ကြီးမားသည့် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်၊ ဆတ်မတစ်ကောင်နှင့် ယိုင်နွဲ့စွာ နောက်မှလိုက် နေသော ဆတ်သားပေါက်ကလေးတို့ မိသားစုအုပ်ပင်၊ သားပေါက်ကလေး မှာ အလွန်ဆုံးရှိပါမှ ရက်သားကလေးပင်။

ဦးချိုချထားသဖြင့် နောက်ထပ်ထွက်နေသော ဦးချိုက တစ် မိုက်ခန့်။ မက်လောက်စရာမို့ ဆတ်ဖိုကြီးကို ရှေ့ချိန်သိ။ နောက်ချိန် ခွက်တို့ တစ်တန်းတည်းအရောက် လက်ညှိုးက သေနတ်၏မောင်းခလုတ် ထရေကာ (Tracker) ကို ဆွဲညှစ်တော့မည်လုပ်နေရင်းမှ နောက်က ယိုင်နွဲ့စွာနှင့်လိုက်နေသော ဆတ်ပေါက်ကလေးကြောင့် ပစ်ခတ်ရန် ချီတံ

ချီတံဖြစ်၊ နှစ်ဦးအတွင်း ဆတ်အုပ်မိသားစုနောက် မြက်ခင်းပြင်အဆုံ တောစအတွင်းမှ အဝါတွင် အနက်အစက်အစက် အကွက်ကြီးများ ရောပြွမ်းထားသော တွားသွားသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က 'ဗျော' ခနဲ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် တိုးထွက်လာကာ ဆတ်အုပ်ရှိရာဆီသို့ ဦးတည် တိုးထွက်လာသည်ကို အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ဆတ်ကြီးနှစ် ကောင်က ထိုအသံကြီးကြောင့် အထိတ်တလန့်နှင့် အသံကြားလိုက်ရာ ဆီသို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ပြေး သွားကြပေတော့သည်။ ချည်နွဲ့စွာနှင့် နောက်မှလိုက်ပါရသော ဆတ် ပေါက်ကလေးကား ကြီးမားသောအကောင်ရည်ကြီးမှ လှမ်းယူတိုးဟပ် ရစ်ပတ်နေသဖြင့် ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အသံနက်ကလေးနှင့် အော် ဟစ်နေသံကို အတိုင်းသားကြားနေရပေတော့သည်။

"ဟာ... မြေကြီးရွှေဘုတ်ပါလား။ မပစ်လိုက်နဲ့... မပစ်နဲ့..."

ရွာခံမှဆိုး ထွန်းတင်နှုတ်ဖျားမှ တအံ့တဩထွက်ပေါ်လာသံ နှင့်အတူ ပစ်လိုက်မှုကို စိုးနိုးမိတ်ကြောင့် တားဆီးလိုက်သံက ပေါ်ထွက် လာပေသည်။ မြေကြီးမှာ ဆတ်ပေါက်ကလေးကို ကိုက်ထားရာမှ ရစ်ပတ် လိမ်ညှစ် ဆွဲဆန်လိုက်သည့်အတွက် ရှည်မျောမျောဖြစ်သွားသည့်သဏ္ဍာန် ကို သူ၏ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ ချွဲသလိပ်များကို ဆတ်ကလေးကိုယ်ပေါ် အန်ထုတ်လိုက်၍ ဦးခေါင်းပိုင်းမှ စတင်မျိုနေသည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင် လိုက်ရပေတော့သည်။

မြေကြီးကား ဆတ်ကောင်ငယ်လေးကို ခေါင်းပိုင်းမှ စတင်ကာ တဖြည်းဖြည်းမျိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်ပြေးသွားကြသော မိခင်၊ ဖခင် ဆတ်မောင်နှံမှာ ပြေးလွှားနေရင်းမှ သူတို့၏သားငယ်ကို ကိုက်ခဲသတ်ဖြတ် မျိုနေသော မြေကြီးကို တုံ့ခနဲရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ရှေ့လက် နှစ်ဖက်ကိုထောင်၍ ပတတ်ရပ်လိုက်ကြရင်း မြေကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့်

လည်တိုင်တို့ကို ထိုးစိုက်ခတ်ချလိုက်ရင်း ဆင်ကာဆင့်ကာ ခုန်ပေါက် နင်းခြေ ကလဲ့စားချေနေသည်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နေ လိုက်ရပေတော့သည်။

မြွေကြီးမှာ စပါးကြီးမြွေမို့ ဆတ်ကောင်ငယ်ကလေးကို ဖျိုထား သဖြင့် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သည့်ကြားမှ ဆတ်မောင်နှံ၏ ခွာစုံပစ်လျက် ခုန်ပေါက်နင်းခြေ တိုက်ခိုက်နေမှုကို အလူးအလိမ့်ခံစားနေရင်းမှ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မူလဝင်ရောက်လာရာ တောချုံကြီးဆီ လျှပ်တစ်ပြက် ဆန့်ထုတ်လိုက်ရင်း လျင်မြန်စွာတိုးဝင်သွားနေသည့်နောက်သို့ ဆတ် မောင်နှံတို့က ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ပြေးလိုက်သွားကြပေတော့ သည်။

ရေသိုးကျေးရွာ . . .
ရှမ်းရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှ တိုက်ကြီးပရောက်မီ ပြောင်းတကာကိုကျော်၍ ဂျိုးဖြူကန်ဘေးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာပင်။ (တိုက် ကြီးနောက်ကျောဆီ)

ရေသိုးရွာကလေးကား မြွေဟောက်တောင်ခြေရင်းတွင်ရှိသော ရွာကလေးပင်။ ရှမ်းလူမျိုးများ အခြေချနေထိုင်ကြသည်။ အဓိကလုပ် နန်းမှာ သစ္စာပန်းစိုက်ပျိုးရောင်းချခြင်း၊ သံပရာနှင့် ကီလိုမာလကာ

ခြေများကြောင့် နာမည်ကြီးသော ရွာကလေး။ ပဲခူးရိုးမတောကြီးနှင့် နီးကပ်သည်မို့ အမဲလိုက်ခြင်းလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြသူများလည်း ရှိကြသည်။

ချေသေတစ်ကောင်ကို လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းစွပ်လျက် သစ် ကိုင်းတွင်ချိတ်ဆွဲကာ အရေချဖို့ စိုင်းပြင်းနေသော ဉာဏ်ကျယ်ကို ဘကြီး ကောင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဥဉာဏ် . . . ချေသည်းခြေကို လှင့်မပစ်နဲ့ ငါ များချင်သလိုဖြစ် နေလို့ အရက်နဲ့စိမ်သောက်ဖို့ ငါ့ကိုပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘကောင်း”

ဉာဏ်ကျယ်အဖြေကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိသည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် နေရာတကာ စွာကျယ်ကျယ်နှင့် လူလည်အင်မတန်လုပ် တတ်သော အငယ်ဆုံးမုဆိုးလေးကို ငါရင်မုဆိုးက ပညာပေးတော့မည် မှန်းကို ကျွန်တော်ကြိုသိနေသောကြောင့်ပင်။

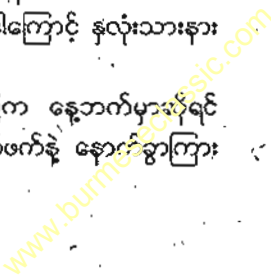
ချေကို အရေချပြီး ဝမ်းတွင်းသားများကို ဖောက်ထုတ်၍ ‘ချေးခါ’ ထုတ်ဖို့ စီစဉ်သူက စီစဉ်နေသလို ဉာဏ်ကျယ်က ဝမ်းတွင်း သားများထဲမှ ချေသည်းခြေကို ရှာဖွေနေသည်ကို ဘကြီးကောင်းက အဖန်ရည်သောက်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် သည်းခြေရှာမတွေ့သော ဉာဏ်ကျယ်ထံမှ . . .

“သည်းခြေရှာလို့မတွေ့ဘူး အဘရဲ့။ ဝေါက်များသွားသလား မသိဘူး”

“မင်း ချေသည်းခြေကို ဘယ်မှာရှာနေတာလဲ”

“နလုံးနားမှာ သည်းခြေရှိမယ်လေ။ ဒါကြောင့် နလုံးသားနား မှာ ရှာတာပေါ့”

“မင်း ရူးနေသလား။ ချေသည်းခြေက နေ့ဘက်မှာဆိုရင် ရွာကြားထဲမှာ နေတာ။ ဒါကြောင့် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နောက်ရွာကြား

တွေမှာ ပြန်ရှာစမ်း။ မုဆိုးတဲ့ကွာ.. သောက်သုံးက လုံးဝမကျဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ.. ဟုတ်ကဲ့..”

ဉာဏ်ကျယ်ကား ချေသည်းခြေကို ရှေ့လက်နှင့် နောက်ခွာကြားတို့များကြားတွင် ထပ်၍ရှာနေပြန်သည်ကို ကြည့်နေရင်းမှ ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် သူတို့အနီးမှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်..

“အဘကောင်းပြောတဲ့ ခွာကြားထဲမှာလည်း ရှာလို့မတွေ့ပြန်ဘူး အဘရဲ့”

“အေး.. သေသေချာချာ ထပ်ရှာစမ်းပါဦး။ တဆေးနဲ့ သုံးမလို့ပါ ဆိုနေမှ”

ဉာဏ်ကျယ်ကား ခြေထောက်နှင့် လက်ဖျားကို အဆစ်မှဖြတ်လိုက်ကာ စားနှင့်ပင် လှီးဖြတ်ရှာဖွေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်မောချလိုက်ပေတော့သည်။ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသော ဉာဏ်ကျယ်ကို အဘကောင်းက..

“ဒီအဖွဲ့မှာ မင်းအသက်အငယ်ဆုံး။ ပြောလိုက်ရင်လည်း လေကြီးမိုးကြီးပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် မင်းအလျှော့ပေးတာ တစ်ခုမတွေ့ရဘူး။ မရှိတာကို အရှာခိုင်းလိုက်တာ မင်းရှာနေကတည်းက မင်းအရည်အချင်းကို မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်။ မှတ်ထား.. ။ နောင်.. လူကြီးတွေကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားနဲ့။ ချေဆိုတာ သည်းခြေမရှိဘူးက”

အဘကောင်းကား ဉာဏ်ကျယ်၏နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှဒဏ်ကို ခံရသည်မှာ များနေပြီမို့ ပညာသားပါပါ အချက်ကျကျနှင့် ပညာပေးလိုက်သည်ကို သဘောပေါက်သွားသဖြင့် စကားသံမထွက်တော့။ အာလူးက..

“အဘကောင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုမှပဲ ချေမှာ သည်းခြေမရှိတာ သိရတော့တယ်။ သတိကို မထားခဲ့မိဘူး”

ဟု ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က..

“ကဲ.. ကိုစောအေး။ အောင်စိုးနဲ့ ထွန်းတင်တို့ ။ ငါ ဒီရွာကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် မြွေကြီးရွှေဘုတ်အကြောင်း မသိခဲ့ဘူး။ မင်းတို့သိသလောက် ပြောပြပါဦး”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပိုင်းဟားတိုက်နေကြရင်းမှ ရွာခံမုဆိုးများကို မေးမြန်းလိုက်မိသည်။ သူတို့အုပ်စုတွင် ကိုစောအေးက အသက်ကြီးသူမို့ တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောပုံက..

“ဒီလိုဗျ ဒီလို.. ။ မြွေကြီးရွှေဘုတ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဘိုးလူပျိုဘဝကတည်းကဆိုတော့ ခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ပြီပေါ့။ အတိုချုပ်ပြောရရင် ရွာမှာ အမျိုးကြီးမရွှေတုတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့မှာ မိဘဆွေမျိုးလည်း မရှိကြဘူး။ တစ်ကိုယ်တည်း သစ္စာပန်းစိုက်ရင်း အခင်းထဲမှာ မြွေပေါက်ကလေးကိုတွေ့တော့ သနားလို့ အိမ်မှာ နို့တိုက်မွေးထားခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ အိမ်မက်ထဲမှာ မြွေကလေးက သူ့ကို စောင့်ရှောက်မွေးမြူထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါရစေလို့ပြောပြီး လန်နိုးသွားတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ပန်းခင်းက တအားဖြစ်လာလို့ ပိုက်ဆံအတော်ရလိုက်တယ်။ မရွှေတုတ်က ဘာသာရေးသမားမို့ အိမ်မက်တစ်ခါပေးပြန်တယ်။ မြွေလေးက ခေါင်းရင်းခြံထောင့် သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပစ္စည်းတူးယူပါလို့ မက်ပြန်တယ်။ အိမ်မက်ပေးတဲ့အတိုင်း တူးလိုက်တော့ အိုးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ရွှေငွေတော်တော်များများ ရလိုက်ပြန်တယ်။ မြွေလေးက အရွယ်ရောက်လာပြီမို့ သူ့ဘယ်သွားသွား ခေါ်သွားတယ်။ လျှူတယ်။ ကျောင်းဆောက်တယ်။ ဆင်းရဲသူတွေကို ပံ့ပိုးတယ်။ ဘုရားတည်တယ်။ ရွာက လူတွေက မြွေလေးကို မရွှေဘုတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ စပါးကြီးမြွေမလေးကိုဗျ”

ကိုစောအေးက ပြောရင်း အဖန်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“သူ့သခင်က မရွှေတုတ်ဆိုတော့ သူ့ကို မရွှေတုတ်လို့ ခေါ်ရင်းက အမည်တွင်သွားတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မရွှေတုတ်နဲ့ မရွှေတုတ်ဟာ ဘုရားသွား။ ကျောင်းတက်၊ အလှူအတန်းလုပ်ရင်းက တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာကြတာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ရွာထဲမှာ မရွှေတုတ်တို့ အသွား အလာမရှိကြလို့ ဘာများဖြစ်ကြသလဲဆိုပြီး အိမ်ကိုသွားကြည့်တော့ အိမ်ရှေ့ခန်း ဘုရားစင်အောက်မှာ မရွှေတုတ်သေနေတဲ့အလောင်းနဲ့ သူ့အနီးမှာ ခွေခွေကြီးနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းနေတဲ့ ရွှေတုတ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရွာသားတွေ ရောက်လာကြတော့ ခွေနေတဲ့ ရွှေတုတ်က ခေါင်းထောင်ထလိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်က လျှောဆင်းသွားလိုက်တာ ခုထိ အိမ်ပြန်မဟင်တော့တာပါပဲ။ ပိုပြီးထူးဆန်းတဲ့အချက်က မရွှေတုတ်ရဲ့အလောင်းကို လူတွေက ပြုပြင်ထားတဲ့ပုံစံမျိုးအတိုင်း သနပ်ခါးလိမ်း၊ ပိတ်ဖြူလွှမ်းထားပြီး ပန်းတွေနဲ့ ဖြန့်ကျထားတဲ့ ရွှေချင်စဖွယ်အသွင်မျိုးနဲ့ မြင်လိုက်ကြရတာပါပဲ။ ရွာသားတွေက မရွှေတုတ်အလောင်းကို မြေချပြီးတော့နောက်ပိုင်း မြေကြီးရွှေတုတ်ကို မြေပောက်တောင်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါတစ်ခါတွေ့ရတာ ခုထိပဲ။ လူတွေကိုတော့ အန္တရာယ်မပေးဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က တောတိုးတဲ့ကလေးတွေပြောတော့ ချေတစ်ကောင်မျှနေတာကြားလို့ သွားကြည့်ကြတော့ မတွေ့ပါဘူး။ ရွှေတုတ် ဂုဏ်ထံသွားတယ် ထင်ပါရဲ့”

ရွှေတုတ်ဂုဏ် ထယ်အနားမှာလဲ
 “မြေပောက်တောင်ခြေမှာပဲ”
 “ဘာလို့ ရွှေတုတ်ဂုဏ်လို့ ခေါ်ကြတာလဲ”
 “မြေကြီးရွှေတုတ်နေတဲ့ ဂူကြီးမို့ ခေါ်ကြတယ်နဲ့ တူတာပဲ”
 ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးကောင်းတို့က ညဘက် ဖိထိုးပြီး တောမလည်ကြသူများမို့ ညစာကို စားလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသလို ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးနှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ သုံးဖွဲ့ သေနတ်များကိုယ်စီနှင့် တောလည်ထွက်သွားကြပေသည်။

“**<၃>**”
 ရေသိုးရွာကလေးကား မြေပောက်တောင်ခြေရင်းတွင် တည်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ပဲခူးရိုးမတောကြီးအတွင်းပိုင်း မဟုတ်သော်လည်း အထိန်တန်းပြည့် ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ ရွာကလေးပင်ဖြစ်စေကာမူ ပေါက်ရောက်အပင်တို့က ပျဉ်းကအိုး၊ ပျဉ်းမ၊ ကျွန်း၊ ကညင်၊ ယမနေ၊ သစ်ယာ၊ အင်တို့နှင့် ဝါးမျိုးစုံတို့က ပါဝင်ပေါက်ရောက်နေကြသဖြင့် အောက်ခြေကို နေပြောက်မထိုးသလို အဖိုးတန်သစ်များ ပေါက်ရောက်ရာ သစ်ထောကြီးပင်။

ထိုတောကြီးအတွင်း သစ်ခိုင်ဝါးခိုင် စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးများ ပေါများသဖြင့် သားငှက်များပေါသလို မုဆိုးများအဖို့ ဟင်းစားမပြတ်သော နေရာမျိုးပင်။ သစ်ပင်ကြီးများထက်သီတွင် သစ်ရွှာ၊ ယင်းမာ၊ သရဖီ၊ ရင်ခတ်နှင့် ပျဉ်းမ စသည့်တောပန်းတို့က ရာသီအလိုက် ဆင်ကာဆင်ကာ ဖူးပွင့်အလှချင်းပြိုင်နေကြသလို သားကောင်များလည်း ပေါများသည်။ မျောက်၊ ရစ်၊ ကြက်၊ ယောင်းရင်း၊ အောင်းလောင်း၊ ငှက်ငန္ဒာ၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ ဖြူ၊ ပွေး၊ ဖွတ်၊ ပတတ်နှင့် သင်းခွေချပ်တို့ မေါများသဖြင့် ဟင်းစားမပြတ်သလို ကျားရဲပေါသည့် တောကြီးစို့လည်း အဖော်မပါ တစ်ဦးတည်းမသွားလော့ကြာ။

ဆောင်းရာသီ၏ ပြာသိုလပေမို့ ချမ်းအေးလွန်းရကား ကျွန်တော်က အချမ်းကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ သေနတ်ကိုပစ်ခတ်တော့ရန် အသင့်ကိုင်တွယ်ရင်း လျှောက်လှမ်းနေမိသည်။

ချမ်းအေးမှုကား အလည်းစိမ့် ခိုက်ခိုက်တုန်တယူ ပြာသိုလ၏ ကျားဆို၏ ပိတ်ဆော့ချိန်၊ သစ်ပင်ကြီးတို့ထက်မှ တဖျောက်ဖျောက်ကြွကျနေသော နင်းစက်တို့ကြောင့် မြေသင်းနဲ့တို့ကို အထိုက်အလျောက် ရနေသည်။ သည်ရန်ကိုပဲ တချက်မက်မက်နှင့် ရှူရှိုက်လိုက်ရင်း ကြွကြွကလေးပင် လျှောက်လှမ်းနေမိလိုက်ပေသည်။

တစ်တောင်ကိုကျော်ပြီး တစ်ကုန်းကိုဆင်းတော့မည်အလုပ် ရှေ့တူရှု အောက်ခြေလူသွားလမ်းလယ်တွင် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် အမှတ်မထင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ကြရပေသည်။ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော ရှေ့တူရှုမှ မြင်ကွင်းကြောင့် သွားထွက်အခြေလမ်း တို့ကို တုံ့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်သလို မုဆိုးထိုင် ထိုင်ရင်း ပစ်ခတ်တော့ရန် အတွက် သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်သလို ဟင်းမျိုးကြီးကလည်း အမှတ် မထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသော ကျွန်တော့်ကြောင့် နောက်ကျောဆီသို့ ကျွမ်း ပစ်လိုက်ကာ မြေပြင်တွင် ဗိုက်ရှုပ်ဝပ်စင်း၍ သူ၏အမြီးကို မြေပြင်တွင် တဖတ်ဖတ်ရိုက်ခတ်ရင်း ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ အစွယ်ကြီးများထုတ်ကာ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို ငုံ့လှင်နေသည်။

ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခိုလှသော ရင်ဆိုင်ပွဲ၌ သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ထားရင်းမှ ဝပ်စင်းထားသော်လည်း ခေါင်းကြီးကိုထောင် လျက် ကျွန်တော့်ကို မမှိတ်မသုန် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြူ အစွယ်ကြီးများအဖွေ သာ။ လျှာကြီးကိုထုတ်၊ အနက်တစ်ကန့် အဝါတစ်ကန့်နှင့် နားရွက် ဝိုင်းဝိုင်းတိုတိုလေးကို ပို့ငံဆိုင်ထားသော ဟင်းကောင်ကြီး၏ မှေးစင်း ထားသော မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြားသို့ ပစ်မှတ်ထားကာ ရှေ့ချိန်သီး နောက်ချိန်ခွက်တို့ တစ်တန်းတည်းအရောက် ပစ်ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်တော့ မည်အလုပ်.

“ဟိုက်.. ဗုဒ္ဓေါ”

ပစ်မှတ်ဆီတွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် နှုတ်ဖျား မှပင် အာမေဒိုတ်သံတို့ ထွက်ပေါ်သွားမိပေတော့သည်။ အမြင်များ မှားလေသလားအထင်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်ထပ်မံကြည့်သော်လည်း မြင်ကွင်း က မပြောင်းလဲ၊ မရွေ့လျားသည့် ပုံစံအတိုင်းပင်။

ကျွန်တော့်အမြင်တွင် ကျွန်တော်ပစ်ခတ်တော့မည့် ကျားကြီးနေ ရာတွင် နတ်ပန်းရေးဆွဲထားသော အလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိန်းမ

ကျေးလေးတစ်ဦးအသွင်။

နက်မှောင်ရည်လျားသည့် ဆံကေသာများက စည်းနှောင်မထား သဖြင့် လေပြည်သုတ်ဖြူးမှုတို့နှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာလူးလွန်လှုပ်ခတ် နေသည်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့မှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိ ပကတိလှပနေသည့်အပြင် မျက်လုံးအစုံက ညှို့တတ်အပြည့်နှင့် အရည်လွဲနေသလို အင်ကြင်းပန်းတို့က ဆံကေသာထက်ဝယ် အဝေသာ။ ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာ ကလေး။ သေနတ်၏ ပစ်ခလုတ်ကို ဆွဲမဖြုတ်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်အတွေး တို့က..

ဪ... တောထဲတောင်ထဲမှာ နေ့သစ်တစ်နေ့ကို လှပခြင်း များနှင့် စတင်ရပေဦးတော့မည်ရယ်လားဟု သေနတ်ကို ချိန်ရွယ်ထား ရင်း စဉ်းစားနေလိုက်စဉ် မိန်းမမျိုက ကျွန်တော့်ရှေ့တိုင် တိုးကပ်လာ ပြီး..

“မြို့က တောလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ရွှေဘုတ်ပါ။ ကျွန်မကို ရှင်သီချင်မှသိမယ်။ မနေ့ကတော့ ကျွန်မကို ရှင်မြင်လိုက်မှာပါ”

ပြောလိုက်သည်ကို တအံ့တဩနှင့် ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည် ဝို..

“ဗျာ.. မနေ့က မင်းကို ငါတွေ့လိုက်ရတယ်.. ဟုတ်လား” ကျွန်တော်က သူမကို တအံ့တဩနှင့် ပြန်မေးလိုက်တော့..

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့က ရှင်နဲ့ လူတစ်ယောက် တောင်ထိပ်ဆီ က ဆတ်တွေပစ်တော့မယ်လုပ်တုန်း ကျွန်မရောက်လာလို့ မပစ်လိုက်ရ တာလေ”

ကျွန်တော်နှင့် ရွာခံမုဆိုး တင်စိုးတို့ မနေ့ကအဖြစ်အပျက် ကို ရှစ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကြည့်နေရသလို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ

သုံးဖွဲ့ခဲ့ပြီး ညဘက်တောလည်ကြသည်မို့ ရရှိလာကြသည့် သားကောင်များက မနည်းလှ။ ဒရယ်နှစ်ကောင်၊ ချေသုံးကောင်၊ ကြောင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် ဖြူနှစ်ကောင်။ နောက်... တစ်နေရာတည်းတွင် ပစ်ခတ်လိုက်ရသော ဆတ်နှစ်ကောင် မပါသေး။ ဆက်မအိပ်ကြတော့ ဘဲ နံနက်စာကို ရေခွေးကြမ်း၊ ထမင်းကြမ်းနှင့် ချေသားချက်တို့နှင့် အဆာပြေစားလိုက်ကြရင်း ပစ်လိုက်ရသော ဆတ်တို့နောက်သို့ ခွေး များကိုခေါ်၍ လိုက်သွားကြပေတော့သည်။

တောင်မကြီးအထက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော နေခြည်နုနုတို့ သည် တစ်စတစ်စ ရင့်ရော်လာသလို ရွက်ဖားဝေဝေတို့ဖြင့် ဝေဝေည နေသော ရိုးမတောကြီးကို ဖြူနှင်းများအကြား မြင်ရစပြုနေပေပြီ။ လေ ပြည်တစ်သုတ် ပက်ဖျန်းလိုက်လိုက်တို့ကြောင့် သစ်ရိုင်းပစ်ကြီးများထက် ငှားငှားစွင့်စွင့် ပွင့်ဖူးနေကြသော သစ်ခွံပန်းရနံ့တို့က ကလျာရှိစယ်နေ သလို ရှိနေသည်။ ကျေးငှက်သံတို့ တစစာနှင့်မို့ သာယာနေသလို ညင်းညင်းညည့် ပန်းရနံ့တို့ကို တမက်တမောရှုရှုလိုက်ရင်းမှ ညက မက်ခဲ့ပြီးသော အိပ်မက်တို့ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်။

ဘကြီးကောင်းကို ပြောပြထားပြီး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားခဲ့ပြီမို့ တော်ပေသေးသည်။ လူငယ်များကိုတော့ ပြောပြချိန်မရသေး၍ မသိရှိကြ သေး။ နားထဲတွင် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေသော စကားတို့က...

“ရှင်ပစ်တော့မှယုံဆတ်ကို ကျွန်မကြောင့် မပစ်လိုက်ရတော့ တာမို့ အလျော်ပြန်ပေးပါမယ်။ ကျွန်မနေတဲ့ဂူဆီကို အရောက်သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးပါ။ အမျှအတန်းလည်း ပို့ပေးပါ”

... တဲ့။

ကုန်းတန်းခင်ကြောကလေးမှ အောက်ခြေကို ဆင်းကြတော့ မည်အလုပ် ခေါ်ယူလာခဲ့သော အမဲလိုက်ခွေးများက တဝုတ်ဝုတ်ဟောင် ရင်း လျှိုအတွင်းသို့ ပြေးဆင်းသွားကြပေတော့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးတစ်

နေရာဆီမှ သားကောင်များကို တွေ့မြင်သဖြင့် သုံးကောင်စလုံး ဝိုင်း ပတ်၍ စုပေါင်းဟောင်နေသံမျိုးကို ကြားလိုက်ကြရကာ ခွေးများဟောင် သံ ကြားလိုက်ရာဆီသို့ သေနတ်များကို အသင့်ပစ်ခတ်ကြတော့ရန် အသွင်မျိုးနှင့် ပြေးဆင်းသွားလိုက်ကြပေတော့သည်။

ခွေးများဝိုင်းပတ်ဟောင်နေကြသောနေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးကောင်းတို့ပါ မယုံကြည်နိုင်စရာမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် တအံ့တသြဖြစ်သွားကြပေတော့သည်။

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသောမြင်ကွင်းကား လုံး ပတ်ပေါင်လုံးသာသာခန့်ရှိ စပါးကြီးမြေတစ်ကောင်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို ရစ်ခွေလျက် ဦးခေါင်းနှင့် လည်ပင်းဆီတို့တွင် အပေါက်ကြီး များဖြစ်နေသော ဒဏ်ရာမျိုးတို့နှင့် အသက်ပျောက်နေသော လူတစ်ရပ် နီးပါး မြေသေပုံကြီးနှင့် သူ့အနီးတွင် ဘေးတိုက်လဲကျသေဆုံးနေကြ ပြီဖြစ်သော ဆတ်ဖားကြီးတို့နှစ်ကောင်၏ မြင်ကွင်းများကြောင့်ပင်။

ဆတ်ဖိုကြီးကား ဦးချိုချထားသဖြင့် ဆတ်ချိုနုမှာ တစ်မိုက် အရွယ် တုံးတိတ်။

“ဘိုလေး... မနေ့က တွေ့လိုက်ကြရတဲ့ ဆတ်ဖိုနဲ့ ဆတ်မ မဟုတ်လား”

ရွာခံထွန်းတင်က မနေ့က ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သူမို့ အထိုက်အလျောက်သိထားပြီး မေးလာသည်။ ခေါင်းညှိတိတ်ပြလိုက်ရင်း ဝန်ခံလိုက်မိပေသည်။ ကျွန်တော်ကား အဖြစ်အပျက်တို့အပေါ် ဘာကစ၍ ပြောရမုန်းကိုပင် မသိရလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အဘကောင်း ရှိနေသဖြင့် သူကောင်းသလို စိစဉ်ပေမည်။

၆၅

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လူငယ်များအား အဘကောင်းကံ ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် အားလုံး တအံ့တဩနှင့် စုတ်စာသတ် သပ်ဖြစ်နေ၏။ မြွေကြီးရွှေဘုတ် မြွေမြိုဝိခြင်းလုပ်ငန်း ပြီးသည့်နောက် ဆတ်နှစ်ကောင်လုံး၊ ရောင်းလိုရသည့်ငွေဖြင့် ပင့်သံယာဇာဗိမ်းအား ဖင့် ဖိတ်၍ ရေစက်ချ အမျှပေးဝေလိုက်ကြပေတော့သည်။

“မြွေကြီးရွှေဘုတ် (သို့မဟုတ်) မရွှေဘုတ်ရေ။ ။ ရောက်ရာဘဝ ကနေ ကောင်းရာသုဂတိတို့ လားပါစေ” ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှပေးဝေ လိုက်ရုံတစ်ပါး။

မြွေကြီးရွှေဘုတ် (သို့မဟုတ်) မရွှေဘုတ်ရေ။ ။ ရောက်ရာဘဝ ကနေ ကောင်းရာသုဂတိတို့ လားပါစေ” ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှပေးဝေ လိုက်ရုံတစ်ပါး။

မြွေကြီးရွှေဘုတ် (သို့မဟုတ်) မရွှေဘုတ်ရေ။ ။ ရောက်ရာဘဝ ကနေ ကောင်းရာသုဂတိတို့ လားပါစေ” ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှပေးဝေ လိုက်ရုံတစ်ပါး။

မြွေကြီးရွှေဘုတ် (သို့မဟုတ်) မရွှေဘုတ်ရေ။ ။ ရောက်ရာဘဝ ကနေ ကောင်းရာသုဂတိတို့ လားပါစေ” ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှပေးဝေ လိုက်ရုံတစ်ပါး။

ကျွန်ုပ်တို့သည်

ကျွန်ုပ်တို့သည်... မြွေကြီးရွှေဘုတ် (သို့မဟုတ်) မရွှေဘုတ်ရေ။ ။ ရောက်ရာဘဝ ကနေ ကောင်းရာသုဂတိတို့ လားပါစေ” ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှပေးဝေ လိုက်ရုံတစ်ပါး။

ကိုယ်မေ့သည်သာ

ရိုးမကြီးတစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး မြူနှင်းများတို့နှင့် လွမ်းခြုံရစ်သိုင်း
နေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးဆီတွင် နှင်းမှုန်များတို့အကြား လှမ်း၍မြင်တွေ့နေရ
သော မဟူရာတောင်မြင့်ကြီးပင်။ သူ၏ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မြူမှုန်များတို့
ရစ်သိုင်းထားခြင်းကို ခံထားရသဖြင့် မှိုင်းပျံ့ပျံ့ရယ်သာ။

ထိုမဟူရာတောင်ကြီးဘေးမှ ရစ်ခွေလျက် စီးဆင်းနေသည့်
တောင်ကျရေကို စီးဆင်းရာချောင်းဖြစ်သည့် မဟူရာချောင်းအတွင်းမှ
လက်ကျန်စမ်းရေကြည်တို့သည် နံနက်ခင်း၏ လေနေအေးကလေးတို့
ကြောင့် ရှုပ်ပြေးလိုင်းကလေးတို့က ထွက်ပြုစနေရောင်အောက်တွင်
တပြောင်ပြောင်တလဲ့လဲ့။ ရိုးမကြီး၏ ဆောင်းသရုပ်ကို ဖော်ဆောင်နေ
သည်မို့ မြင်ကွင်းတို့ကား သာယာလွန်းလှသည်။

ကျေးငှက်သံတစ်စာတို့အပြင် မျောက်အော်သံ၊ ချောဟောက်
သံ၊ ဆတ်တစ်သံ၊ ဖိုးခေါင်ငှက်ကလေးတို့ ဟစ်ကြွေးတေးသီသံများတို့
အပြင် ရွှေစက်တော်သွားတောလဲရက်ပင် နှုတ်များတို့ဆီမှ အသံထွက်

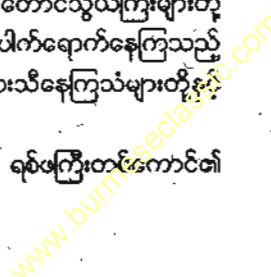
ရင်း ရေရွတ်နေလိုက်မိပေသည်။
“နေခြည်စင်မြောက်၊ ဆည်းဆာရောက်သော်
မျောက်ကကြိုးခွေ၊ ဖိုမခေါ်၏
တောက်ကျော်ထွန်သွား၊ ငှက်ငနွားလည်း
တောဖျားမြိုင်အောက်၊ ပင်ရိပ်အောက်တွင်
သေသောက်ပြူးငှက်၊ သေစာလျက်တည့်
တောက်ထက်ကျူးမည်း၊ ဝန်တင်သည်လည်း
ထိုးမဲစောင်စောင်၊ တောတောင်ပျော်မွေ့
လေ့ဖိုးခေါင်၊ ခေါ်ယောင်ဖန်များ
တောလုံးကြားအောင်...
တောလုံးကြားအောင်...”

နံနက်ခင်း၏ အလှသည်ပင် ဤကဲ့သို့ဖြစ်နေလျှင် ညနေ
ဆည်းဆာအောက်တွင်လည်း ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့သည်ကို အပြန်အလှန်
တွေးတောနေလိုက်မိပေသည်။

သားကောင်ပေါသော သည်ရိုးမကြီးအတွင်းဆီသို့ ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့ မကြာခဏ ဝင်ရောက်အမဲလည်လေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း မာ
ကျောသိပ်သည်းသော ဂဝံမြေနီလမ်းကြမ်းကလေးအတိုင်း လက်စွဲတော်
နည်းပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ဆွဲရင်း တောခြောက်၊ တောမောင်းသွားကြမည့်
အဖွဲ့သားများတို့နှင့် လမ်းခွဲလျက် တစ်ယောက်တည်း တောပုန်းချောင်း
၌ ပစ်ခတ်ရန် ခွဲထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

အင်းအိုင်း၊ လျှိုမြောင်၊ တောင်တန်၊ တောင်သွယ်ကြီးများတို့
အပြင် သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများတို့နှင့် ရောထွေးပေါက်ရောက်နေကြသည့်
ဂနိုင်းကြီးမို့ နံနက်ခင်းသားငှက်မျိုးစုံတို့၏ တေးသီနေကြသံများတို့နှင့်
အတိ။

လျှောက်လှမ်းနေကြရင်းမှ တဒီးဒီးနှင့် ရစ်ဖကြီးတင်ကောင်၏

အတောင်ခါသံကို မဟူရာချောင်းရိုးဆီမှ ကြားလိုက်ရသလို ငှက်ဝါး
ယောင်းတစ်အုပ်၏ ဝိုင်းအော်ခံ၊ လိုက်ကြည့်များတို့လည်း ကြာခတ်ဝါးရုံ
တောကြီးအတွင်းမှ ကြားနေရသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းငှက်မျိုးဖြစ်သည့်
ငှက်ဆိုင်းဝိုင်းတစ်အုပ် ဆိုင်းတီးနေကြသည့်အသံများတို့ကိုလည်း ကြားနေ
ရသည်။

“ဝမ်း...ထရိန်း... ဝမ်း...ထရိန်း...”

နွားသိုးကြီးများစွာ၏ တွန်သံပေးတတ်ကြပြီး လူညည်းတွားသံ
ကြီးမျိုးကိုလည်း ပြုတတ်သော ငှက်ရွေးကြီးများတို့လည်း ကြားနေရ
သည်မို့ မုဆိုးအတွေ့အကြုံနည်းပါးကြသူများအဖို့ ချောက်ချားစရာပင်။

ကျောက်သားဆန်သော မြေဟလမ်းမို့ လျှောက်လှမ်းနေရာ
တစ်လျှောက်တွင် ထိကရုံးဆူးပင်ငယ်ကလေးများတို့ကို ဆတ်တားဖြတ်
ကျော်လျှောက်လှမ်းနေရသော်လည်း ဝန်းကျင်တွင် တော့ငှက်သံတစ်စာ
တို့မှတစ်ပါး သားကောင်ကြီးတို့၏ အသံတို့ကို မကြားရသည်က ဆန်း
နေသည်။

ယခုကဲ့သို့ သွားရဲပေါသော တောကြီးတစ်တွင်း ကြားဖို့သင့်ပါ
လျက် ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်နေရသော တော၏အခြေအနေကို လျှောက်လှမ်း
နေရင်း စိတ်တွင်းမှ သင်္ကာမကောင်းဖြစ်မိသလို ဝိုင်းသံတီးထားရတော့မည့်
အခြေအနေကိုလည်း သတိပြုခိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်ပင်

“ဦး... ဗွေ... ဦး... ဗွေ”

လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ပီပီသသ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ခံခွန်း
ပင်ကြီးဆိပ်ဖျားထက်ဆီမှ တောလုံငှက်ပယ်တစ်ကောင်က အော်ဟစ်
ပျံသန်း မြေထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်အတူ ကျွန်တော်
ရင်အရံသည် ‘ဒိတ်’ ခနဲခနဲသွားသလို ခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များတို့ပင်
ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်သွားမိသည်။ သွေးခနဲနုနုက မြန်လာပြီး ဇော
ရွေးတို့နှင့်အတူ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထသွားမိပေသည်။

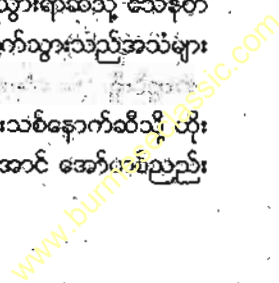
အကြောင်းက တောတွင်းအတွေ့အကြုံရင်ကျက်သူတစ်ဦးအဖို့
သည်ငှက်မျိုးအော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလျှင် လူတို့အန္တရာယ်ပေးတော့
မည့် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင် အနီးတွင်ရှိနေတတ်ကြသည်
မဟုတ်ပါလော့။

ကျွန်တော်ယခုရောက်ရှိသောနေရာသည် ခင်တန်းနှင့်ကွက်သာ
ဟုဆိုသော်လည်း အထိုက်အလျောက်ဖြင့်မားကြသည်။ တောချုံပုတ်တို့က
ဟိုအနားတစ်ခု၊ သည်အနားတစ်ခုမို့ သွားလက်စကို ရပ်လျက် သား
ကောင်ကြီးပုန်းခိုနိုင်မည့် ခပ်ကျကျရှိနေကြသည်။ သစ်ရိုင်းပင်တို့နှင့်
တောချုံပုတ်တို့ရှိနေရာဆီသို့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်မျက်လုံးအစုံဖြင့်
လိုက်ရပ်စုစမ်း ရှာဖွေနေလိုက်စဉ်

“ဒိင်း...”

လျှောက်လှမ်းနေရာလမ်း၏ လက်ဝဲဘက်၊ ချုံနွယ်တောကြီး
အတွင်းဆီမှ ပေါက်ကွဲမြည်ဟိန်းသံကြီးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသလို
ဒေါသတကြီး မာန်ဖီလိုက်သံကြီးနှင့် ဝရန်းသုန်းကား လှူးလိုမိနေသည့်
အသံကြီးများတို့ကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်မို့ ရပ်တန့်နေသောနေရာ
ဆီသို့ နားကိုစွင့်လျက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်အခြေအနေကို လှမ်း၍ လျှပ်
တစ်ပြက်အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ လျှပ်တစ်ပြက်အသံတို့က ထိုအခြေအနေ
သည် မကျွမ်းကျင်သော သေနတ်သမားတစ်ယောက်က ကျားသစ်လို
အကောင်မျိုးကို သွားပစ်စွဲမိချေပြီဟု တွေးဆလိုက်မိသလို ကျားသစ်လို
အကောင်ကလည်း တောချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုကို ဒဏ်ရာရအသွင်မျိုးဖြင့်ခန့်
လျက် တောကြီးအတွင်းဆီသို့တိုးကာ ဝင်ရောက်သွားရာဆီသို့ သေနတ်
သမား၏အဖော် ရွေးကလည်း တစ်ဟုန်တိုးပြေးလိုက်သွားသည်အသံများ
တို့ကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။

များမကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း ကျားသစ်နောက်ဆီသို့ ဟိုး
၍ပြေးလိုက်သွားသော ရွေး၏ ပယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်ခံသည်။

တွားသံကြီးကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ခွေးကား ကျားသစ် ကောင်၏ တုံ့ပြန်ရခံတိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရပေပြီ။ တစ်ဆက်တည်းပင် လူကိုပြန်လှန်အန္တရာယ်ပေးတော့မည်ဟူသော အသိတရား ဝင်လာသည် ကြောင့် ထိုနေရာသို့ အမြန်သွားသင့်ကြောင်း အသိစိတ်တို့က နှိုးဆော် လိုက်သဖြင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့တွန်းပို့ရင်း သေနတ်သံ နှင့် ခွေးညည်းတွားသံကြားရာသို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်မိပေသည်။

မြင်ကွင်းကား ခွေးမှာ ကျားသစ်ကုတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး မြေပြင်တွင် အူပွင့်လျက် ဘေးတိုက် ခွေခွေကလေးနှင့် အသက်ငင်နေ ရင်းမှ တအိုင်အိုင်နှင့် ညည်းညူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် သူ၏ဘေး တောမျှုတ်ကြီးဘေး သစ်ခိုင်းပင်ကြီးခွဆုံအကြားဆီမှ ကျား သစ်ကြီးတစ်ကောင်က သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်မှုကို လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်အုပ် လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရသလို သေနတ်သမားကလည်း နောက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမျိုးနှင့် ချက်ချင်း မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်ချကာ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သော် လည်း..

“ချောက်”

ကျည်ခဲလုံးတို့၏ ပေါက်ကွဲသံက ထွက်မလာ။ သေနတ်သံမား မျက်လုံးပြူးနေစဉ်..

“ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

အရည်ပျော့သော ကျားသစ်လိုသားကောင်အဖို့ (၉) လုံးကျည် တစ်တောင့်နှင့်ပင် လုံလောက်သော်လည်း လူကို အထက်ဆီမှ ခုန်အုပ် ကိုက်ခဲဖို့ ကြိုးစားနေသည်မို့ ပို၍သေချာစေရန်အတွက် ဘယ်ပြောင်း အတွင်းရှိ (၆) လုံးကျည်တစ်တောင့်ကိုပါ ပစ်လွှတ်လိုက်မိသည်။

ကျည်ခဲလုံး (၁၅) လုံးက အထက်စည်းမှ ခုန်အုပ်လိုက်သော ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်ဖောက်သွားသလို ကျည်ခဲလုံး

တို့၏အရှိန်နှင့် နောက်ပိုင်းမြေပြင်ဆီသို့ လွင့်စဉ်ကာ ဖွဲ့အိတ်ကြီးတစ်အိတ် ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်နယ် ဘုန်းခဲနဲပစ်ကျသွားပြီး ဘေးတိုက်အနေအထား လျှာကြီးကို တစောင်းကိုက်လျက် မလှုပ်မယှက် အသက်ပျောက်သွားပေ တော့သည်။

အချိန်တိုအတွင်း သေနတ်ဇက်ကိုချိုး ကျည်ခွဲထုတ်၊ ကျည်သစ် နှစ်တောင့်ကို ထိုးထည့်၍ သေနတ်ဇက်ကိုစီ၍ သေနတ်သမားဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

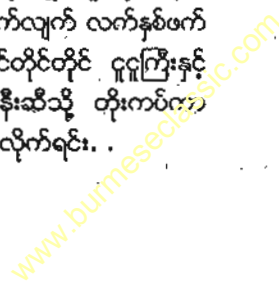
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံအံ့ဩသွားရသူကလည်း ကျွန်တော်ရယ် သာပါ။ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသော သေနတ်သမားကား နုပျို ငယ်ရွယ်သော မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. တောပဲ အမှောက်ခံရပြီလား။ သူယောင် ပယ်ဆိုရင်လည်း သည်ပုံစံမျိုး၊ အသွင်မျိုး မဟုတ်ပါလား”

နှုတ်ဖျားမှထွက်ပေါ်လာသော စကားတို့တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ် တွင်းက ပြောလိုက်မိသော စကားတို့ရယ်သာ။ အမြင်တို့က မဝေးကွာ လွန်းသလို အနီးကပ်ဆီတွင်ပင် မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်နေရသည့်ကိစ္စမို့ အထင်အရှားနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသားချည်းရယ်ပါ။

မျက်လုံးအစုံကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်သပ်၍ ထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန် သည်။ ထပ်မံ၍ အံ့ဩလိုက်ရသူကလည်း ကျွန်တော်ပင် အမှန်တကယ် ပင်။ တွေ့မြင်နေရသော သေနတ်သမားကား နုငယ်ပျိုမျစ်သည့် မိန်းမ ငယ်တစ်ဦးရယ်ပင်။

သူမ၏အသွင်က မြေပြင်တွင် မုဆိုးထိုင်မျိုး ခူးတွပ်လျက် နှစ်လုံးပြူး (စိုင်းမောင်) ၏ ဒင်ပိုင်းကို မြေတွင်ထောက်လျက် လက်နှစ်ဖက် နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျားသစ်သေကြီးကို ဝိုင်တိုင်တိုင် ငှုငှုကြီးနှင့် မလှုပ်မယှက်စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မိန်းမငယ်အနီးဆီသို့ တိုးကပ်ကာ ယူပ၏ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်၍ သတိပေးလှုပ်ခါလိုက်ရင်း..

“ကလေးမက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာပြီး ဒီကျားသစ်ကို လိုက်ပစ်နေတာလဲ။ အန္တရာယ်ဒီလောက်များတာကို မသိဘူးလား။ ငါနဲ့တွေ့လိုက်ပေလို့သာပေါ့”

ကျွန်တော်က သူမ၏ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးပုတ်ခတ်မေးမြန်းလိုက်မူကြောင့် သတိပြန်ရသွားဟန်ထင်။ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် နှုတ်ကလည်း..

“ဟို.. ဟို.. ဟိုလေ.. ဟို.. ဟို..”

သူမက အသက်ဝင်လာဟန်နှင့် အသိတရားတို့ကို စုစည်းလိုက်ရင်း ပြန်ပြောနေပေမယ့် အတုန်တုန်အချိန်နှင့်။ သို့အတွက် လွယ်သိုင်း ထားသော ရေဘူးကိုဖြုတ်လျက် အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ရေကိုအသောက်ခိုင်းလိုက်တော့မှ သူ၏စိုးရွံ့ကြောက်လန့်မှုတို့က အနည်းငယ်ပြေပျောက်ဟန်ပင်။

ရေကိုမော့သောက်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် သူမကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ညိုညက်သောအသားအရေတို့နှင့် နုပျိုလန်းဆန်းပြီး သူမမျက်ဝန်းအစုံတို့က စင်ရော်တောင်မျိုးကဲ့သို့နယ်။ ကြည်လုံဖြူစင်သော မျက်ဝန်းအစုံတို့၏အောက် ချွန်မြဲသောနာတံ၊ ခပ်ဖူးဖူးအသွင်နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးထားဘဲ ရဲရဲနီထွေးနေသောနှုတ်ခမ်း၊ မပြုမပြင်ဘဲ ပင်ကိုအလှပိုင်ရှင်။ သူမ၏အလှကို သေချာစွာ ခြုံငုံအကဲခတ်လိုက်တော့မှ မခြယ်မသတ်နှင့်ပင် လင်းသလို၊ လှဲသလိုနှင့် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းခိုင်မာသည့် ကိုယ်ကဏ္ဍအလှပိုင်ရှင်မလေးပဲကိုးဟု ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်မိသည်နှင့်အတူ သူမထံမှ အသံတို့ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မလေ.. ကျွန်မ.. ပုတ္တရွာက ဦးသန်းမောင်သမီးပါ”

“ဪ.. ပုတ္တရွာက မုဆိုးကြီးဦးသန်းမောင်သမီးလား။ တို့အဖွဲ့တွေ့ သူ့အိမ်မှာ အထိုင်ချပစ်ခတ်ခဲ့တာ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်းဘူးကွာ။ အဲဒီတုန်းက မင်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဘူးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်..။ ကျွန်မက အခေါ်တွေနဲ့ မြို့မှာ တက္ကသိုလ်တက်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးနှစ် စီးပွားရေးလေ။ ခု ကျောင်းပိတ်လို့ အဖေ့ဆီလာရင်း ဒီအနားအနားတစ်ဝိုက် သားကောင်ကလေးများ ရလိုကြား အဖေ့သေခတ်ကိုယူပြီး ထွက်လာရင်း ကျားသစ်နဲ့တူးရတာပါ။ မိတ်လိုက်တဲ့ရာသီဆိုတော့ ညီမပစ်လိုက်တဲ့အကောင်က ဒဏ်ရာနဲ့ ရှောင်ထွက်သွားတယ်လေ။ ခုအကောင်က နောက်တစ်ကောင်”

“ဟေ..”

သူမပြောလိုက်တော့မှပင် သူမနဲ့ဘေးရှိ ကျားသစ်အသေကောင်ကြီးကို ကျွန်တော်သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ခွေးတစ်ကောင် အူပွင့်လျက် သူ၏ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သွေးသံခဲရဲတို့နှင့် သွေးညှို့နဲ့ ယမ်းခိုးနဲ့တို့သာ လွှမ်းမိုးနေသည်မို့ သတိမထားလိုက်မိ။

မုဆိုးတို့မည်သည် သားကောင်ကို ပစ်ခတ်ပြီးလေတိုင်း ကျည်သွားရာလမ်းကြောင်းနှင့် သားကောင်၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြရသည်မို့ တောချုံပုတ်ကြီးကို ခုန်ပျံကျော်လွှားပြီး တစ်ဖက်ဆီအကူတွင် ဖွဲ့အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပစ်ချခံလိုက်ရသည်နယ် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည့်နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ချုံကြီးအတွင်းဆီသို့ တိုးထွေလျက် သားကောင်ပစ်ကျသွားရာမြေပြင်ဆီသို့ ရှာဖွေကြည့်လိုက်မိသည်။ မြေပြင်တွင် နီစွေးစွေးသွေးစက်များတို့က နေရာအနံ့မို့ လက်နှင့်တို့သပ်ကြည့်လိုက်တော့ အသေအချာပင်။

ကျားသစ်ကြီးကား ဒဏ်ရာတို့နှင့် ရှောင်ပြေးသွားသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်မှကျသည့် သွေးစက်များအတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီထိရောက်မအောင် လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်ရင်း သူမရှိရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရင်းမှ..

“ကလေးမနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ နေတာကရော”

“ခင်သစ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ နေတာက ရန်ကုန်မှာပါ”

သူမပြောနေစဉ်အတွင်း ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်နှင့်

၉၄ © လေးမောင်

စလွယ်သိုင်းထားသည့် ကျည်ခါးပတ်ကို ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။ သေနတ်က နှစ်လုံးပြူး (စိုင်မောင်)၊ ကျည်ဆန်များတို့က လုပ်သီးများဖြစ်ပြီး လုံးဝစိတ်မချရသည့် ကျည်များတို့ပင်။

(မှတ်ချက်- လုပ်သီးဟူသော ကျည်ဆန်တို့ကား ပစ်ခတ်ပြီးသော ကျည်ဆန်အခွံများကို မိမိတို့နည်းဟန်ဖြင့် ပြုပြင်သုံးစွဲသော ကျည်ဆန်မျိုးကို ခေါ်သည်။ ယခုကဲ့သို့သော အသက်ချင်းလဲကြရမည့် အဖြစ်မျိုးကြုံလျှင် လုံးဝ လုံးဝ စိတ်ချရခြင်း မရှိပေ။)

ဪ... တောသူတောင်သားမုဆိုးတို့အဖို့ ပစ်ခတ်စရာ သေနတ်ရှိသော်လည်း ယမ်းတောင်က လွယ်လွယ်မရသည့်အတွက် ယခုလို ပစ်ပြီးသားကျည်ခွံကို ထပ်ကာတလဲလဲ ပြုပြင် ပစ်ခတ်နေကြရသော တောတွင်းမုဆိုးတို့အဖို့ သည်လောက်တော့ ရှိပေမပေ။

အမှန်တော့လည်း ထိုအချိန် နိုင်ငံတော်မှ ပြဌာန်းထားခဲ့သည့် ဥပဒေအရ တရားဝင်လိုင်စင်နှင့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုပိုင်ဆောင်သည့် မုဆိုးတစ်ဦး နိုင်ငံတော်အစိုးရထံတွင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အဆင့်ဆင့်သော ထောက်ခံချက်တို့ဖြင့် (၂၃) တောင် (GALLY) အမျိုးအစား၊ စက္ကူပတ် အစိမ်းကို တန်ဖိုးငွေရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခွင့်ပြုသည်။

နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန် လျှောက်ထားဝယ်ယူခွင့်တောင်းခံသူ မုဆိုးတစ်ဦးအဖို့ ရပ်ကျေး (ရပ်ကွက်လူကြီး၊ ရပ်ကွက်အာဏာပိုင်)၊ အပိုင်ရဲကင်း၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တို့နှင့် ပူးတွဲ၍ ပြည်ထဲရေးသို့ တင်ပြရသည်။ ထိုပြည်ထဲရေးခွင့်ပြုချက်များ (၂၃) တောင်သော နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန်ကို ဝယ်ယူသုံးစွဲခွင့်ပြုချက်အရ ဘားလမ်းလက်နက်တိုက်တွင် သွားရောက်ဝယ်ယူရသည်။

ခက်နေသည်က အထက်ဖော်ပြပါ လုပ်ငန်းစဉ်များအတိုင်း အဆင့်ဆင့်သောထောက်ခံချက်များတို့နှင့် ဝယ်ယူရရှိလိုက်သည့် ကျည်ဆန်များတို့ကား အများအားဖြင့် ပစ်လိုမထွက်သည့် ကျည်အများပင်။

မြိတ်သူတို့ မိမိတို့နိုင်ငံကို မတရား ဝိမ်းပိုက် ကျွန်သဘောက်အဖြစ် စိုးမိုးထားသည့် နှစ် (၁၀၀) ကျော်က ကျည်ဆန်များတို့ပင်။ မြန်မာနိုင်ငံတော်တောင်ကြီးများတို့အတွင်း သားကောင်ကြီးများ အလွန်ဝေများသည် ဆိုသော်လည်း အာဖရိကတောကြီးများကဲ့သို့ သားကောင်တို့ အုပ်စုဖွဲ့နေထိုင်ကြခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း၊ ဂူ၊ လျှို၊ လွင်ပြင်တို့တွင်လည်း အုပ်စုနှင့်မနေ။ မုဆိုးလုပ်သူတစ်ဦးအဖို့ သားကောင်တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရရှိနိုင်ဖို့အရေး သားကောင်တစ်မျိုးချင်းစီ၏ အမူအကျင့်၊ စရိုက်လက္ခဏာ၊ ရာသီဥတု၊ နေထိုင်ပုံ၊ ကြိုက်နှစ်သက်သောအစာ၊ နေထိုင်တတ်ပုံကို သိရှိတတ်ကျွမ်း နားလည်ပြီးမှ ပစ်ခတ်လို့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပစ်ခတ်လိုက်စဉ်အတွင်း ယခုကဲ့သို့ ကျည်မထွက် (ကျည်အ) များနှင့် တိုးလိုက်ပါက အလွန်အမင်းဆုံးရှုံးနစ်နာရသည်မို့ ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားဝယ်ယူရရှိသည့် ကျည်ဆန်များတို့ကိုပင် ထိုအဖြစ်မျိုးတို့နှင့် မကြုံတွေ့ကြစေရန်အတွက် မွမ်းမံပြင်ဆင်ကြပြီး ပတ်ကားအဆင့်ရောက်အောင် ပြင်ဆင်သုံးစွဲကြရသည်မို့ ယခုပင် မိန်းမငယ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ကျားသစ်လို အကောင်ကို ပစ်လိုက်ရာ ကျည်မထွက်သည့် ကျည်အဖြစ်နေခြင်းမှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

မိန်းမပျိုကား ကျားသစ်အသေကောင်ကြီးကို ကြည့်နေရာမှ သူ့အဖော်ခွေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး အလွန်တရာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် ဟန်မျိုးနှင့်...

“ထန်းသီးလည်း သေသွားပြီ။ အဖေက ဆူဦးမလား မသိဘူး။ သူ့အားအကိုးရဆုံးခွေးလေ။ အနံ့သိပ်လုံတဲ့ကောင်ကြီး”

သူမပြောလိုက်မှ အူပွင့်လျက်သေဆုံးနေသော ခွေးထံ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထန်းသီးဆိုသောခွေးကား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် ပစ်မိ။ အကြိမ်ကြိမ်ပင် သူနှင့် အမဲလည်ခဲ့ဖူးကြသည်။ အနံ့ အလွန်ကောင်းသလို သူနှင့်တွဲဖက်လျက် (ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးသွားခဲ့စဉ်က)

ဝယ်လာခဲ့သည့် ချင်းခွေးနှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ဇိုင်ယာ၊ ဘိုမယ်တို့နှင့် အတွဲညီသည်။ သူတို့ အနံ့ရ၍ လိုက်ကြပြီဆိုလျှင် ထိုသားကောင်များတို့ကို ရခဲ့သည်ချည်းပင်။

(ထိုခွေးသုံးကောင်ကား ဦးသန်းမောင်အိမ်သို့ လာရောက်သူများကို သေနတ်မကိုင်ဆောင်ထားလျှင် လုံးဝအဝင်မခံ)

ကျွန်တော်က ခွေးသေကောင်အား မြေမြှုပ်နေစဉ်အတွင်း သူမထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ... ဦး”

သူမခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်စဉ်..

“ဟို... ဒဏ်ရာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့အကောင်အတွက် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ မုဆိုးလုပ်သူတွေက သားကောင်တိုင်းကို အသေပစ်ခတ်ကြတာချည်းပင်။ သားကောင်တို့ဆိုသည်ကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတတ်ကြသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး တစ်နေရာတွင် ကျိတ်ပြီး အသေခံသွားတတ်ကြသည့် သားကောင်မျိုးနှင့် ဒဏ်ရာကြောင့် ပစ်ခတ်လိုက်သူ မုဆိုးကို မုန်းတီးပြီး တွေ့သည့်သူတိုင်း အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တိုင်းကို အန္တရာယ်ပြန်ပေးတတ်ကြသည့် သားကောင်မျိုးဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ ယခု သူမပစ်လိုက်သောသားကောင်က လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များတို့ကို ပြန်လည်အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် သားကောင်အမျိုးအစားမျိုးမို့ သူမသတ်ပေးလိုက်သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုအခြေအနေမျိုးကို အဓိကထား ဦးစားပေးရတော့မည်မို့..

“ကဲ.. ငါတို့ ပြန်ရအောင်။ ကျားသစ်ကို နောက်မှ အသယ်ခိုင်းမယ်။ ညည်းအဖေဆီရောက်မှ နောက်ပိုင်းကိစ္စ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရင်း သူမနေထိုင်ရာ ပုတ္တရွာဘက်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်ခဲ့ကြသည်။

အရုဏ်ဦး၏ လန်းဆန်းမှုတို့သည် ကျွန်တော်အပါအဝင် မုဆိုးတစ်စုအား ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစေသည်။ ပုတ္တရွာမှ ကျားသစ်ကြီးရှောင်တိုင်းသွားရာဆီသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်မှာ (၇) မိုင်ခန့်ပင်။ ထိုခရီးကို သက်သောင့်သက်သာ လှည်းနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

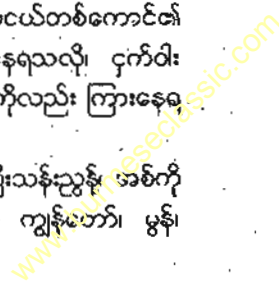
အုန်းနံ့ပင်စခန်းသည် လူနှစ်ရပ်စာခန့်ရှိ ကိုင်းတော၊ ကျူတော၊ ချုံနွယ်တောများတို့နှင့် ဝါးပေါက်တော၊ ဖုန်းဆိုတောများတို့နှင့်ဖြစ်ပြီး ရွာခံအချို့၏ နှမ်း၊ ပြောင်း၊ ငရုတ်၊ ဖရဲ သခွားစိုက်ခင်းတို့ကလည်း ရှိသည်။ ယခုလို မိုးမရွာသောကာလမျိုးတို့တွင် ကိုင်းတောတို့မှာ သိပ်သည်းထူထပ်ပြီး သားကောင်တို့၏ စားကွင်းစားကွက်တို့က ပေါသည်။ ထိုနေရာများဆီသို့ ရွာခံတို့ပင် သိပ်မသွားလာကြ။

သဲဖြူမွှေကလေးများတို့အပေါ် မဟူရာတောင်ကျချောင်းရေတို့ ပြတ်သန်းစီးဆင်းခြင်းကို ခံထားရသဖြင့် ကြည်လင်အေးမြသော လက်ကျန်ရေကလေးများနှင့်မို့ ထိုစားကျက်အတွင်းရှိ သားကောင်များတို့ အတွက် သောက်သုံးရန်ရေကို သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားသလိုပင်။

“ကဲ.. သွေးစက်ခံလိုက်မှာက တစ်ဖွဲ့၊ ချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်တက်မှာက တစ်ဖွဲ့။ တွေ့တဲ့အဖွဲ့က ကျားသစ်ကိုပစ်ပြီး စောင့်နေ။ သေနတ်သံကြားရာမှာ စုရပ်ထားပြီး ဆုံကြမယ်။ ဒဏ်ရာရကျားသစ်က လှဲပြီး ဘာကောင်မှ မပစ်နဲ့။ ကြားကြရဲ့လား”

ဘကြီးကောင်းက အဖွဲ့သားများကို မှာကြားနေသည်။ သံပြတ်နှင့်တွန်လိုက်သော တောကြိုက်ဖငယ်တစ်ကောင်၏ အသံကို ဝါးကောက်တောကြီးအတွင်းဆီမှ ကြားနေရသလို၊ ၎င်းဝါးမယား (ခ) ဝါးယောင်းငှက်တစ်အုပ်တို့၏ အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ဘကြီးကောင်း၊ ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့် အစ်ကိုကြီး၊ ဦးသိန်းလွင်တို့အဖွဲ့ သွေးစက်ခံလိုက်ခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်၊ မွန်၊

အာလူးနှင့် ခင်သစ်တို့အဖွဲ့က ချောင်းရိုးအတိုင်းလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခင်သစ်
အား ကျွန်တော်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ပေးကိုင်၍ထားသလို ကျွန်တော်
လက်တွင်းမှာတော့ ဒသမ ၃၃၅ မဂ္ဂနမ်နှင့်။

ကျားသစ်ကြီး ဒဏ်ရာနှင့်လူးလို့မိသွားသောနေရာကို ချင်းခွေး
နှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ဇိုင်ယာနှင့် ဘို့မယ်တို့ကို ပြလိုက်တော့ သူတို့၏
နာခေါင်းကို တန့်တန့်လုပ်ရင်း အတင်းရုန်းကန်နေကြသဖြင့် ချည်နှောင်ထား
သောကြိုးကို ဖြေ၍ လွှတ်ပေးလိုက်ရာ ဝါးကောက်တောကြီးအောက်မှ
သွေးစက်ကျခဲ့ရာလမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
ပေသည်။ ခွေးဟောင်သံများတို့ကြောင့် စောစောက သံပြတ်နှင့် တွန်သံ
ပေးနေသော တောကြက်ဖငယ်မှ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကတောက်သံ
ညံအောင်ပေးရင်း အဝေးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားပေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ချောင်းရိုးအတိုင်း လူဖြန့်လျက် တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်
လိုက်ကြသည်။

ခွေးတို့ကား ဝါးကောက်တောကြီးဟိုမှာဘက် ကိုင်းတောကြီး
အတွင်းဆီမှ အရှုပ်တော်ချိုပုတ်ကြီးကို ဝိုင်းပတ်ဟောင်သံပေးနေရာဆီသို့
သတိကြီးစွာထားလျက် တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်သွားနေမိသည်။ ခင်သစ်က
ကျွန်တော်ဝဲဘက်မှ ရင်ဘောင်တန်းရင်း ပစ်ခတ်တော့ရန် အနေအထား
မျိုးနှင့် တိုးဝင်နေသည်။ တွေ့မြင်နေရသည်က ကျား၊ ကျားသစ်ခြေရာ
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ၊ တချို့နေရာတို့တွင် စွပ်ကြောင်းများပါ တွေ့
မြင်နေရပြီး သွေးစက်တော်တော်များများနှင့် ကိုင်းတောချိုပုတ်ကြီးအတွင်း
သို့ တိုးဝင်သွားသည့် စွပ်ကြောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

သေချာပေပြီ။ သွေးစက်လမ်းကြောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် တော
တောင်လမ်းကြောင်းဖုံဖုံကလေး သုံးနေရာနှင့် လတ်ဆတ်သော ခြေရာ
များတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း
ခြေရာတို့ကို ကြည့်လိုက်သလို သားကောင်တို့ရှိနိုင်လောက်သည့် နေရာ

ဆီသို့လည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်နေရာ အရှုပ်တောကြီးအောက်ခြေတွင် ကိုင်းပင် ကျူပင်၊
သက်ကယ်ပင်များ ရှုပ်ထွေးနေပြီး လိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်မျိုးအသွင် ဝင်ပေါက်၊
ထွက်ပေါက်လိုဖြစ်နေပြီး ခွေးများက ထိုနေရာသို့ ဦးတည်လျက် ဟောင်
နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ မုဆိုးအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့လုံး ထိုဦးတည်ရာ
ဆီတွင် ပေါင်းဆုံသွားကြပြီးမို့ ထိုနေရာအပြင်မှ ဝိုင်းပတ်နေရာယူထား
လိုက်ကြပေသည်။ ထိုစဉ်..

“သေချာတယ် ဦး..။ ဦး.. သတိထား”

“ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ဟိုမှာလေ သွေးကွက်ကြီးတွေ လူးလို့မိထားတာ”

သေနတ်ကို ပစ်ခတ်ရန် အဆင်သင့်ချိန်ရွယ်ထားသော သူမက
ကျွန်တော်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သံကြောင့် အနီးရှိ ဉာဏ်ကျယ်က
စွေစောင်းကြည့်ရင်း မချိုမချည်မျက်နှာမျိုးနှင့် မသိမသာလုပ်ပြု နောက်
ပြောင်နေသည်မို့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြလိုက်ရင်း ကျိန်ဆိပ်ပစ်လိုက်မိ
သည်။

ကျွန်တော်ခင်သစ်၊ ဉာဏ်ကျယ်တို့ ရောက်ရှိနေရာယူထားသည့်
နေရာသည် ကျောက်ခဲနှင့် ကျောက်တုံးများ ထူထပ်သဖြင့် ကိုင်းပင်၊
ကျူပင်၊ မြက်ရိုင်းပင်တို့မှာ ဒူးဆစ်ခန့်မို့ ပစ်ကွင်းက ကောင်းသည်။
ထိုစဉ်..

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ပေါက်ကွဲသံကြီးတို့ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခု ဟိန်းထွက်သွား
သည်။ တိုသည်၊ ပြတ်သည်။ ချုံတောကြီးအတွင်းဆီမှ တိုးထွက်လာသော
ကျားကြီးတစ်ကောင်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် မြေပြင်ထက်သို့
လှူနှစ်ရပ်စာခန့် ခုန်တက်သွားပြီး ပြန်အကျတွင် မြေပြင်တွင် လူးလို့မို့
နေရင်းမှ သူထွက်လာရာအတွင်းဆီသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးပေးနေစဉ်..

“ဒိန်း..”

ခင်သစ်ကိုင်းဆောင်ထားသော သေနတ်ဆီမှ အသံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုချက်က ပိုင်နိုင်သော်လည်း အတွင်းပိုင်းသို့ တိုးဝင်ဖျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကြီးကိုအစွမ်းကုန်ဖြုလျက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သဖြင့် သွားစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အကောင်က သေးသေးမဟုတ်။ ကိုးတောင်နီးပါးခန့်..။

“ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ဝဲတာကရှိ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်၊ မွန်း၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ဆီမှ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများကြောင့် ချုံပုတ်ကြီးအတွင်း ကျားပေါက်တစ်ကောင် လဲကျသွားပြီး သစ်ဆုံပိုင်းကြီးတစ်ခုအား ကိုက်ခဲရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

အတန်ကြာကြာငြိမ်သက်သွားသည်မို့ အဖွဲ့သားတို့ လူစုလိုက်ကြပြီး လိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော ဂူပေါက်ချုံတောကြီးအတွင်းဆီသို့ ဒဏ်ရာရသားကောင်ကြီးကို ရှာကြသည်။ မတွေ့သည့်အဆုံး တုတ်၊ ခဲလုံးမျှိုးစုံတို့နှင့် ချုံတွင်းဆီသို့ ခြောက်လှန့်ပစ်ပေါက်ကြတော့ ချုံကြီးအတွင်းဆီမှ ဖင်တစ်ပိုင်းတရွတ်ဆွဲလျက်ရှိသော သားကောင်ကြီးသည် ကြောက်ခမန်းလီလီ နာကျည်းသံ၊ ဒေါသရန်လိုသံကြီးတို့နှင့် မာန်သွင်းဟိန်းဟောက်ကာ ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီသို့ တရွတ်တိုးထွက်လာသလို သူ၏နောက်ပါးဆီမှ ခွေးပေါက်စအရွယ်ကလေးများရှိ အကောင်ပေါက်ကလေးများပါ ကပ်ပါလာသည်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ ထိုမြင်ကွင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်ကြစဉ်အတွင်း..

“ဒိန်း..”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်၏ သေနတ်ကျည်ခဲလုံးများတို့က တိုးထွက်လာသော သားကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြားဆီသို့ တိကျစွာ

နေရာယူလိုက်သလို ချုံနွယ်များအတွင်း လူးလှိမ်ရင်း ငြိမ်သွားပေသည်။

“ကျွန်မပစ်လိုက်တဲ့ ကျားသစ်မကြီးပါလား”

ခင်သစ်ထံမှ တအံ့တဩအသံတို့နှင့်အတူ ပြောလိုက်စဉ်အတွင်း ဒဏ်ရာရကျားနာကြီးမှာလည်း ကျားသစ်မကြီးနည်းတူ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူလျက် တောချုံပုတ်ကြီးအတွင်းဆီမှ တိုးထွက်လာခဲ့ပြန်သဖြင့်..

“ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ခင်သစ်လက်ထဲမှ သေနတ်သံနှစ်ချက်က တော်လဲသံကြီးပမာနယ် ထွက်ပေါ်သွားပေတော့သည်။ ကိုင်းတောကြီးတစ်ခွင်လုံး သွေးညှိနံ့ယမ်းနံ့တို့ ဖုံးလွှမ်းသွားပေတော့သည်။ တစ်နေရာထဲတွင် ကျားကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ကျားသစ်မတစ်ကောင်တို့၏ သေပွဲဝင်နေကြပုံများကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်အတွင်း..

“တော်ပါသေးရဲ့။ ကျားသစ်မကို သည်နေရာမှာ ရလိုက်လို့”

“သမီး.. သိပ်အရဲမကိုးနဲ့။ နှင်လက်ကို ကိုက်မယ်နော်။ ဒီအကောင်မျိုးက ကုတ်လည်း ဂုတ်တယ်။ သတိထားဖမ်း”

ဦးသန်းမောင်ပြောလိုက်သော စကားတို့ကြောင့် ခင်သစ်ပြေးထွက်သွားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ယမ်းငွေတူလူလူနှင့် ရှိနေသော သေနတ်ကို မြေပြင်သို့ချလျက် ကျားသစ်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးတော့မည့် ခင်သစ်၏အသွင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း တွေးတောနေလိုက်မိတာက..

“ဪ.. သားကောင်တွေရဲ့ အသက်ကို သတ်နေပေမယ့်လည်း မိန်းကလေးဆိုသည်က မိန်းကလေးစိတ်မျိုးပါပဲလားရယ်လို့”

www.burmeseclassic.com

အပြန်အလှန်တွင် သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပိုးရင်း ကျားသစ်
ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို ကျောပိုးအိတ်အတွင်းထည့်ကာ လွယ်ပိုးလာ
ခဲ့သော ခင်သစ်၏ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးဝမ်းသာနေပုံကလေးကို ငုံ့စောင်းကြည့်
နေစဉ်အတွင်း အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ကျွန်တော်အနီးတိုးကပ်ကာ
တေးသွားကလေးတစ်ပုဒ် သီဆိုသွားရင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲတို့နှင့် လျှောက်
လှမ်းပြေးထွက် အခြားသူတို့ကို ကျော်တက်သွားပေသည်။ သူဆိုလိုက်
သည်တေးသွားက...

“ဒါပေမဲ့လည်း ဦးရယ်... လူဆိုတာဟာ ခက်တယ်”

... တဲ့လေ။ ။

မြန်မာ့စွယ်စုံ
တော်ကြေညာ

မြီးလိပ်ပင်စောင်း တောင်းကြရာဝယ်

အဖြစ်များကတော့ ပြောတောင် မပြောချင်တော့. . .။

တောထဲကို ရောက်နေတာ ယနေ့ပါဆိုလျှင် ငါးရက်တိတိ ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ ဘာတစ်ကောင်မှ ပစ်ခတ်လို့ မရရှိသေး။ အိမ်မှပါလာသော ရိက္ခာများကလည်း ကုန်ပြီမို့ ဟင်းနုနွယ်ဆူးပေါက်ပင် ကြမ်းကြီးများကို ခက်ခဲစွာခိုက်ဖြတ်၍ ကြော်စားရန် ဆူးများကိုသင်နေ သော ဘကြီးကောင်းက. . .

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တော့ တစ်ခုခုမှားနေကြပြီထင်တယ်။ ကိုယ့် လူတွေ တောလည်သွားကြရင်း ဘာတွေ့မှား အမှားတွေ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ ကြမိသေးသလဲလို့ တစ်ဦးချင်း ပြန်စိစစ်ကြပါဦးဗျာ”

ဟု ဝမ်းနည်းစွာ စကားဆိုလာပါသည်။

မှန်ပေသည်။ ယခုဘစ်ပတ် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့သောခရီးမှာ ရက် ရှည်ထွက်လာခဲ့ကြသော ခရီးတစ်ခုမို့ ဇနီးသည်မအေးကြည်က ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် လိုအပ်ပါက စားသုံးနိုင်ကြစေဖို့ ထည့်ပေးလိုက်သော ငါးပိကြော်တို့ပင် ပြောင်းသလင်းခါသွားပေပြီ။

သားကောင်ပေါများသောအရပ်မို့ ဘာပစ္စည်းမှ ထည့်မပေးရန် အတန်တန် ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားထဲမှ ဇွတ်ထည့်ပေးလိုက်သော ငါးပိကြော်နှင့် ငါးခြောက်ထောင်းကြော်တို့ပင် ပြောင်သလင်းခါသွားပေပြီ။ သားကောင် ပေါများသောအရပ်မို့ ဘာပစ္စည်းမှ ထည့်မပေးရန် အတန်တန်ငြင်းဆန် နေသည့်ကြားထဲမှ ဇွတ်ထည့်ပေးလိုက်လို့ ယူဆောင်လာခဲ့ရသည့် ပစ္စည်း များအတွက် ယခုမှပင် ဇနီးသည် မအေးကြည်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိပေ သည်။

ခရီးစဉ်က သိပ်ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်။ ရန်ကုန်မှ တိုက်ကြီး၊ ဖလံ့မှ ‘ရေပြာစမ်း’ စခန်းရယ်သာ (မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ တောဆင်ရိုင်း များကို မောင်းထုတ်ပြသောနေရာ)

ဘကြီးကောင်းစကားကြောင့် အရက်သိုင်းဖွဲ့နေကြသော အာလူး၊ ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အောင်မော် (ယခုရုပ်ပြအောင်ကျော်မော်) နှင့် ကျွန်တော် တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြရင်းမှ ဉာဏ်ကျယ် က ထွေထွေလေးနှင့်. . .

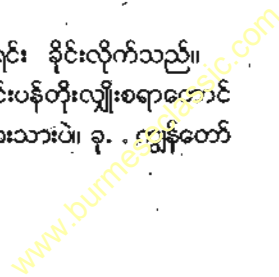
“ကျွန်တော်တို့တော့ ဘာတစ်ခုမှ အမှောက်အမှားမလုပ်ခဲ့မိ ဘူး။ တောတင်ပါဆိုလို့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အရက်၊ လက်ဖက်၊ ထန်းလျက်၊ ကြက်ဥတို့နဲ့လည်း တင်ပြီးပြီပဲ”

ဟု ဆိုနေပြန်သည်။

“အေး. . . ပြဿနာအစက အဲဒါပဲ။ ကောင်းကောင်းတင်မြှောက် ထားပါလျက်နဲ့ မရရင် ဆိုးဆိုးတင်မှ ပေးမယ်နဲ့ တူတယ်ကွာ။ လက်ကျန် အရက်ပုလင်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ လက်ဖက်သုတ်လိုက်။ ပြီးရင် သေနတ်တွေ ထမ်းလာခဲ့”

ဟု အာလူးက မူးမူးလေးနှင့်ပြောရင်း ခိုင်းလိုက်သည်။

“နို့. . . နေပါဦး။ ဒီတောက တောင်းပန်တိုးလျှိုးစရာတောင် မလိုဘူးလို့ ရွာခံမှဆိုး ထွန်းသွန်ကြီးက ပြောထားသားပဲ။ ခု. . . ကျွန်တော်

တို့က အစုံအလင်နဲ့ တောထုံးစံအရ တင်မြှောက်ပသထားတာပဲ။ ဘာ မကြိုက်စရာတွေ့လို့လဲ။ အေး.. ဉာဏ်ကျယ်ပြောသလို ကောင်းကောင်း တောင်းလို့မှ မရရင် ဆိုးဆိုးပဲတောင်းမယ်။ လက်ဖက်သုတ်ပြီးရင် အရက် ပုလင်းပါ ယူခွဲ”

ရယ်လို့ မွန်လိုပြောလိုက်ရင်း ပီးလောင်ရာ လေပင့်နေပြန်သည်။ အောင်မော်ကတော့ လုံးဝမပြော။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သာ ဆက်၍မော့ နေသည်။ ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို အပြီးသတ် မော့ချလိုက်မိသည်။ စခန်းရှေ့ ဆေးငရုတ်ပင်ကြီးအောက်ရှိ ဝါးကွပ်ပျစ်ရှိ ရာသို့ သွားရောက်နေထိုင်လိုက်မိသည်။ အကြည့်တို့ကို ဟိုအဝေးတစ် နေရာဆီ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကြီးအနီး မဟူရာမည်သော တောင်မြင့်မြင့်ကြီး ဆီသို့ ပို့လွှတ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ပြန်တစ်ပြော ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော ရိုးမတောကြီးထဲ တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် ပစ်ခတ်စရာ သားကောင်တစ်ကောင် တလေမှ မတွေ့ရ။ မပစ်ခတ်ရတာကို တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိစခန်းချနေသောနေရာသည် ပဲခူးရိုးမကြီး၏ အချက်အချာနေရာမဟုတ်သော်လည်း သမင်၊ ဥဒေါင်း၊ ကြံ၊ မျောက်ဝံ၊ လှဝံတို့မှလွဲလျှင် အားလုံးသော သတ္တဝါများ နေထိုင် ကျက်စားကြသော တောဖြစ်သည်။ ယခုမှ တောအင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံပါ လျက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘာကြောင့် သားကောင်များ မတွေ့သလဲ၊ ပစ်ခတ်လို့ မရရှိပါသလဲဟူသော အဖြေကို ရှာမရ။ ယုတ်စွအဆိုး မုဆိုး ခရမ်းချဉ်(ခ) ပဲလျှော်လို့ခေါ်ကြတဲ့ ချေ မျောက်၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ တောကြက် တစ်ကောင်တလေလောက်တောင်မှ ခုချိန်ထိ ပစ်ခတ်လို့ မရရှိကြသေး သည်မှာ ဆန်းနေသည်။

ထိုစဉ် ဉာဏ်ကျယ်က အမျိုးအစားမတူကြသော သေနတ်များ ကို တချို့လွယ်၊ တချို့ထမ်းပြီး ကျွန်တော်ထိုင်နေသော ဝါးကွပ်ပျစ်စင်

ဘေး ဆေးငရုတ်ပင်ကြီးအောက် ပင်စည်လုံးတွင် ပြောင်းပြန်မှီ၍ စိပြီး ထောင်ထားလိုက်သည်။

အမျိုးအစားမတူကြသော သေနတ်(၇) လက်တို့မှာ ပင်စည်လုံး ကြီးတွင်မှီ၍ ထောင်ထားပြီးမှ သေနတ်များ၏အောက်ခြေ မြေပြင်ပေါ် တွင် ကျည်ခါးပတ်များ၊ တားမြှောင်၊ ဦးထုပ်၊ လက်နှိပ်တတ်မီးများအပြင် အခြားအမဲလိုက်အသုံးအဆောင်များကို ယူဆောင်လာသော အောင်မော် က နေရာချထားလိုက်သည်။

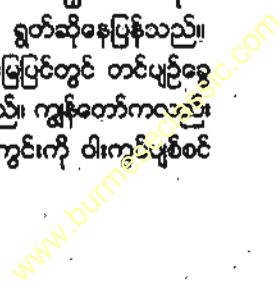
မွန်က လက်ဖက်ပွဲ၊ အာလူးက အရက်ဖန်ခွက်နဲ့ ပုလင်းတို့ကို ကိုင်ရင်း ရောက်ရှိလာကြသော သူတို့လေးဦး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဝါးကွပ်ပျစ် စင်ပေါ်မှ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ငေးမောကြည့်ရှုနေလိုက်မိသည်။

မွန်က လက်ဖက်ပွဲကို ဆေးငရုတ်ပင်ကြီးတွင်မှီ၍ ထောင်ထား ကြသော သေနတ်များ၏ရှေ့ မြေပြောင်ပြောင်တွင် ချထားလိုက်ပြီး အာလူးက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များလောင်းထည့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်နှင့် အရက်ပုလင်းတို့ကို လက်ဖက်ပွဲနှင့်ယှဉ်၍ ချထားလိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ် ကလည်း ယမကာအရှိန်ကလေးနှင့်..

“ကဲ.. တောတင်မယ်။ ချောင်းမဆိုးနဲ့၊ နှပ်မညှစ်နဲ့၊ တံတွေး မထွေးကြနဲ့၊ ဖိနှပ်တွေ ဖင်ခုမထိုင်ကြနဲ့၊ အီးမပေါက်ကြနဲ့၊ ဒီအချက်တွေ ကို မလိုက်နာနိုင်ကြရင် စခန်းပေါ်မှာ သွားထိုင်နေကြ”

ဟု တင်းကျပ်သောအမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ပြန်နေပေသည်။ ပြီးနောက် အရက်ဖန်ခွက်နှင့် လက်ဖက်ပွဲကို မယူ၍ သေနတ်များ ထောင်ထားရာ ဆေးငရုတ်ပင်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ တင်မြှောက်ပသလိုက် ရင်း နှုတ်မှပွတ်ပွတ်နှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ ရွတ်ဆိုနေပြန်သည်။

ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အောင်မော်တို့မှာ မြေပြင်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေကြရင်း အာလူး၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့လေးဦး၏ လှုပ်ရှားတောင်ရွက်နေသည့်မြင်ကွင်းကို ဝါးကွပ်ပျစ်စင်

ပေါ်မှ ထွေထွေလေးနှင့် တပေးတမော ကြည့်ရှုနေလိုက်မိသည်။
အာလူးက အရက်နှင့် လက်ဖက်တို့ကို တင်မြှောက်ပသလိုက်
ပြီး မြေပြင်သို့ မူလယူဆောင်သွားသောနေရာတွင် ပြန်လည်ချထား
လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း..

“တောတောင်တရိုးမှာလ”

ဟု အသံထွက်၍ ဆိုလိုက်စဉ် ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း..

“တောတောင်တရိုးမှာလ”

ဟု သံပြိုင်လိုက်ဆိုနေပြန်သည်။

“နတ်မ၊တွေ လည်ကာ ပိုးပါတဲ့.. အိုဗျ.. နတ်နသိုးကြီးရေ”

“အိုး.. နတ်နသိုးကြီးရေ.. ပလို့ဂျီ”

ဉာဏ်ကျယ်က နောက်က သံပြိုင်လိုက်ရင်း စည်းချက်ညီညီ
ပါးစပ်ဆိုင်းပါတီးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် မြင်တွေ့ကြားသိ
နေရသော ကျွန်တော်မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်စင်ပေါ်မှာ မူးမူးနှင့် ထိုင်ကြည့်နေရင်း
ဟားတိုက်၍ ရယ်နေလိုက်မိပေတော့သည်။ ဆက်လက်ပြီး..

“ကျွန်တော်မျိုးတို့အဖွဲ့ ဒီတောထဲကို ရောက်နေတာ ယနေ့ပါ
ဆိုလျှင် ငါးရက်တိတိ ရှိနေပါပြီ။ မခြောက်ပါနဲ့။ မလှန့်ပါနဲ့။ ခုချိန်ထိ
ဘာတစ်ကောင်မှလည်း မတွေ့မြင်ရ မပစ်ခတ်ရသေးတဲ့အတွက် ထပ်မံ၍
တင်ပါသည်။ မြှောက်ပါတယ်”

“ပလို့ဂျီ.. ပလို့ဂျီ..”

နောက်ခံဆိုင်းလို့ အချက်ကျကျ ဉာဏ်ကျယ်က လိုက်တီးပေး
နေပြန်သည်။

“တင်ပါတယ်။ မြှောက်ပါတယ်။ မြိန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်တော်မူ
ပြီးတဲ့နောက် နတ်နသိုးကြီးရဲ့ တပည့်များထဲမှ ဆိုဆုံးမလို့မရတော့တဲ့
ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့၊ ပြီးလိပ်ပင်စောင်း၊ ခွာတစောင်းတို့ကို ကျွန်တော်များအဖွဲ့
အား ပေးသနားတော်မူပါ.. ပေးသနားတော်မူပါ။ ကျွန်တော်များအဖွဲ့က

အရှင်ကိုယ်စား ဆုံးမပေးတော်မူပါမယ်ခင်ဗျား”

“ပလို့ဂျီ.. ပလို့ဂျီ..”

“ခြေတော်ကိုလည်း ချုပ်ပေးပါ။ လက်တော်ကိုလည်း ချုပ်ပေး
ပါ။ လမ်းသွားရင်လည်း ကန့်လန့်ခံပါစေ။ ဒိုင်းခနဲပစ်ရင် ဘုံးခနဲလဲပါစေ။
လွယ်လင့်တကူရအောင်လည်း မစ၊ပါ။ မျက်လုံးကို ပိတ်ပေးပါ။ နားကို
ပိတ်ပေးပါ။ နတ်လူပျိုသိုးကြီးခင်ဗျား”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်စဉ် ဉာဏ်ကျယ်က..

“ဗျောင်နောင်နောင်.. ရှိမိ.. ရှိမိ.. နောင်.. ရှိမိ.. ရှိမိ”

ဟူသော ပါးစပ်နတ်ဆိုင်းတီးလုံးကို ရှည်လျားစွာ အပြန်ပြန်တီး
ပေးနေလိုက်သည်နှင့်အတူ မွန်၊ အာလူး၊ အောင်မော်၊ ဉာဏ်ကျယ်တို့
လေးဦးသား မူးမူးနှင့် နတ်က ကနေကြသည်ကို ကြည့်နေရင်းမှ အူ
တက်မတတ် ဟားတိုက်ရယ်နေလိုက်မိသော ကျွန်တော်နှင့် လူငယ်တစ်စု
၏ တောကြီးအတွင်း သရုပ်ပျက်နေမှုကို လူကြီးပီပီ ဟန့်တားရမည့်
အစား ရောယောင်၍ပင် မြှောက်ပင့်ပေးနေသယောင်ရှိနေသော ကျွန်တော်
ကို ဟင်းနုနွယ်ကြော်ပြီးသွားသော ဘကြီးကောင်းက စခန်းပေါ်မှ စောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုလိုက်ရင်း လက်လန်အောင် သောင်းကျန်းနေကြသော
ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို နှုတ်မှ ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။ ကျိန်ဆဲ၍ မေတ္တာပို့
လွှတ်နေမည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပသ၊ပြီးသား လက်ဖက်နှင့် အရက်တို့ကို
အနည်းငယ်စီ ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ စွန့်ကြဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ထိုင်နေသော
ဝါးကွပ်ပျစ်စင်ကလေးပေါ်တွင်ပင် နတ်နသိုးကြီး၏ တပည့်များအဖြစ်
ပီပီပြင်ပြင်ခံယူလိုက်ကြပေတော့သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဟိုအဝေးဆီမှ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေနှင့်အတူ လွင့်မျောပါလာသော ဆတ်တစ်သံ၊ ချောဟောက်သံတချို့ကို ကြားနေရသည်။

လေပြင်းတစ်ချက်အဝေလိုက်တွင် ရိုးတံရှည်လျားသော ကိုင်းခက်များဆီမှ တစ်ခုခုမြည်ရင်း ယိမ်းထိုးနေသည်။ ရှည်လျားသော ကျူပင်များထံက ညည်းညူသံများကို ကြားနေရသည်။

စခန်းမှ မိုင်ခုနစ်မိုင်လောက်ကွာဝေးသောနေရာသည် တောင်ကြားယာခင်းဖြစ်ရာ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေသော တောကြီးအတွင်းမှ အမဲများက ညအခါ လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ပြောင်းခင်းအား ဝင်ရောက်စားသောက်တတ်သည်ဟု ယာခင်းရှင် ပြုံးကျယ်က ဆိုသည်။

ဒရယ်မိသားစုက ညစဉ် မပျက်တုမ်းဝင်ရောက်စားသောက်နေခြင်းမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ခြေရာများက သက်သေခံနေသည်။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မီးရောင်မရှိဘဲ သားကောင်ရှိနိုင်မည့် နေရာကို မျှော်တွေးမှန်းဆနေကြသော ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးကောင်းကို တောခြင်ကြီးများနှင့် ဖြုတ်များက မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲ နှိပ်စက်နေကြသည်။

'ပျီ . . ပျီ . . ဖျီ . .'

ကိုင်းတောကြီးတွင်းမှ ရုတ်တရက် ဒရယ် 'ပျီ' သံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ဓာတ်မီးကိုင်းပြီး သားကောင်ရှာရမည့် ဘကြီးကောင်းက ကျွန်တော့်ကို တံတောင်နှင့်လှမ်း၍တို့ထိ သတိပေးနေသည်။ အမှောင်တွင်းမှ လတစ်ခြမ်းပုံကလေးရဲ့ အလင်းရောင်နှင့် ကိုင်းတောများရှိရာသို့ ခင်တန်းတစ်ခုမှ ဖြည်းညင်းစွာ တိုးကပ်သွားလိုက်ကြသည်။ ခင်တန်းက ပြေပြေတစ်လှည့်၊ စောက်စောက်တစ်လှည့်မို့ ကိုင်းတောအတွင်း ဆင်းကြရန် ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လှမ်းရင်းမှ ကွက်သွားတစ်ခုတွင် ဘကြီးကောင်းက ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း လက်ဝဲဘက်မှာ ကပ်၍ နေရာယူလိုက်ရင်း လက်စွဲတော်နှစ်လုံးပြူး၏ လုံခြုံရေးမောင်းထိန်းခလုတ်ကို ညင်သာစွာ ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်ကာ ညာဘက်ပခုံးတွင် ထောက်ထားလိုက်သည်။ အဆင်သင့်ပစ်ခတ်ရန်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။

ဘကြီးကောင်းကိုင်းဆောင်ထားသော ရှစ်ခဲတုံး တောလိုက်မီးရောင်သည် စူးရှထိန်လင်းစွာ ညအမှောင်ထုကြီးကိုဖောက်ထွင်း၍ မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ တန်းမတ်စွာ ထိုးဖောက်တက်သွားသည်။ အမှောင်တွင်းဝယ် ဖြုတ်ခနဲ ရုတ်တရက် မီးအရောင်အလင်းတန်းကြီး ပေါ်ထွက်လာမှုကြောင့် 'ပျီ' သံပေးနေသော စောစောက ဒရယ်ကောင်သည် ပြောင်းခင်းကို ငုံ့၍စားနေရင်း ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော ဓာတ်မီးရောင်အလင်းတန်းကြီးကို တအံ့တညံ မော့၍ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘကြီးကောင်းထိုးထားသော ဓာတ်မီးရောင်က တဖြည်းဖြည်း သားကောင်ရှိရာ ပြောင်းခင်းဆီသို့ ငိုက်ကျရင်းမှ လှပသောဦးချိုများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော တောက်ပြောင်စိမ်းလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံပိုင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် စိမ်းလဲ့သော မျက်ဝန်းနှင့် ကြီးမားလှသည့် ဦးချိုပိုင်ရှင် ဒရယ်ဖိုကြီးဆီသို့ သေနတ်၏ရှေ့ချိန်သီးအရောက် ညာလက်ညှိုးက သေနတ်၏မောင်းခလုတ်ကို အသက်အောင့်၍ ပစ်လိုက်တော့မည်အလှုပ်တွင် . .

“ဒိန်း . . ဒိန်း . .”

ဟူသော သေနတ်သံနှစ်ချက် အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသံ ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်ပစ်ခတ်တော့မည့် ဒရယ်ဖိုကြီးမှာ ရုတ်တရက် အသိတရားဝင်လာသည်နှင့်အတူ 'ဝေါ' ခနဲ ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေ

တော့သည်။ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများက တို၍ ပြတ်သည်။ ပုံတင်သံမကြားရ၍ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံအရ သားကောင် ကို မှန်သည်ဟု ယူဆလိုက်ရင်းက စိတ်ပျက်စွာနှင့် နဖူးမှ ချွေးများကို ဘယ်လက်နဲ့သပ်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ရှည်လျားစွာမှတ် လိုက်မိပေသည်။ မီးရောင်တွင် ဘကြီးကောင်း၏မျက်နှာကိုလည်း စိတ် ပျက်အားငယ်စွာ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတယ်၊ ဘာကိုပြောချင်တယ်ဆိုတာကို သိနေသော ဘကြီးကောင်းက...

“ဒါ... မွန်နဲ့ ဉာဏ်ကျယ်တို့ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်မယ်။ ထိတဲ့အသံ”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ မှတ်ချက်ပြုလာသည်။ နှစ်လုံးပြူးစိုင်းမောင်း တစ်လက်က သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှာ မဟုတ်ပါလား။

မှန်ပေသည်။ ယနေ့ည သုံးဆိုင်းခွဲ၍ အမဲလည်ကြသဖြင့် မွန်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်က ဖလုံဘက်အခြမ်း၊ အာလူးနှင့် အောင်မော်တို့က ရေသိုးနှင့် မြောင်းတကာညှက်ခြမ်းသို့ လူငယ်များပီပီ အပင်ပန်းခံပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးကောင်းက အသက်ကြီးကြသူများပို့ ရေပြာစမ်းစခန်းရဲ့ အနီးအနားတွင်သာ လှည့်ပတ်၍ သားကောင်များ ရှာဖွေပစ်ခတ်ကြမို့ သဘောတူပြီးကြပြီပဲ မဟုတ်ပါကလား။ တိုက်ဆိုင်တတ်လွန်းလေစွ။ ထိုစဉ်...

‘ဖောင်း’ ခနဲ ‘ဒိန်း’ ခနဲ သေနတ်ပစ်ခတ်သံများကို စဉ်ဆက် မပြတ် ကြားနေရသည်။ သားကောင်ပေါများသော အရပ်ပေပဲလေ။ သည်လောက်တော့ ရှိပေမပေါ့။

“အောက်အီးအီး... အွတ်”

တောကြက်တွန်သံကြားလိုက်ရတော့ မိုးသောက်ယံကို ရောက် လှပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ အအေးခတ်က ပိုလာသည်။

စောစောက မှုန်တဝါးလင်းနေသော လခြမ်းကလေးပင် ဝင်သွားခဲ့ချေပြီ။ လင်းကြက်တွန်သံများကို ဝါးတောကြီးများအတွင်းမှ ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားနေရသဖြင့် လင်းအားကြီးပိုင်းလောက်တော့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ သို့သော်လည်း ရေပြာစမ်းတစ်ခွင် မည်းမှောင်လှသော ကွန်ချာကြီးက အုပ်မိုးထားသယောင်။

အပြန်လမ်းတွင် မီးထိုး၍ သားကောင်ကိုရှာရင်း ပြန်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ယာခင်းတစ်ခုကန်သင်းရိုးဘေးတွင် မျက်လုံးနီကြောင်ကြောင် တစ်စုံတွေ့လိုက်ရ၍ ဘကြီးကောင်းက မီးကိုကစားရင်းမှ မည်ကဲ့သို့သော သားကောင်ဆိုသည်ကို သိရှိနိုင်ရန် ကောင်လုံးဖော်၍ မီးကိုထောက်ထား လိုက်စဉ်အတွင်း ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူး၏ ညှာ ဘက်ပြောင်းရှိ ကိုးလုံးကျည်က ဒိုင်းခနဲမြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသွားသံနှင့် အတူ တာဝန်ကျေသွားပြီဖြစ်သလို တွေ့လိုက်ရသော သားကောင်၏ နို့ညိုရောင်မျက်လုံးတစ်စုံက မြေပြင်သို့နိမ့်ဆင်းသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

ဘကြီးကောင်းက မီးကို ဆက်ထိုးထားလိုက်ပြီး လဲကျသွားသော သားကောင်ရှိရာသို့ အပြေးကလေးသွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်လိုက်သွားသည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှင့် ထိကရုံးပင်များ၊ ဒန့်ကျွပ်များကို တိုးဝေ့ရင်း ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် အကွာ သားကောင်လဲကျရာဆီသို့ မရောက်မီ အချိန်လေးဆယ်ထက် မနည်းသော သားကောင်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ယက်ကန်ယက်ကန် လူးလိုမ့်နေရာမှ ရုတ်ခြည်း ဆတ်ခနဲထ၍ ပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ကိစ္စမို့ ကိုင်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူး၏ ဘယ်ပြောင်းတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော (၆) လုံးကျည်တစ်တောင့်နှင့် တန်းထိုးပစ်ချလိုက်မိ ပေတော့သည်။

ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသံကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသော

တောကြီးတစ်ခွင်လုံး လွှမ်းသွားလိုက်သလို အိပ်တန်းထ တွန့်သံပေးနေသော တောကြက်တစ်အုပ်၏ ထိတ်လန့်တကြား ပျံပြေးထွက်သွားသံများကို ဝါးတောများအတွင်းမှ ကြားလိုက်ရပေတော့သည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် မပြေးနိုင်သော်လည်း မြေပြင်တွင် ဒဏ်ရာကြောင့် လူးလိမ့်နေသော သားကောင်ကို လျင်မြန်စွာ သေနတ်ခါးချိုးပြီး ကျည်သစ်နှစ်တောင်ထိုး၍ ချိန်ရွယ်ထားပြီးချိန် သားကောင်ကြီး၏ နောက်ထပ်လှုပ်ရှားမှုကို မီးရောင်အောက်တွင် စိုက်ကြည့်နေလိုက်ရင်းမှ နောက်ဆုံးစခန်းသိမ်းကျည်တစ်တောင်ကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်မိပေတော့သည်။

လျှာတစောင်းကိုက်ရင်း ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော သားကောင်သေကိုကြည့်၍ ဘကြီးကောင်းမှတ်ချက် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာလိုက်တာကတော့..

“အကျိုးနည်း ကြီးလိုက်တဲ့ ကြောင်မြင်းကြီးဗျာ။ ဇောင်းမွေးတွေ ထောင်ထနေတာပဲ။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးတွေထက်တောင် ကြီးသေး”.. ဆိုပဲ။

ဘကြီးကောင်းက လျှာတစောင်းကိုက်၍ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ကြောင်မြင်းကြီး၏ ဒူးဆစ်ကြောများကို ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ငါးဖယ်ခုတ်တောလိုက်စားကို ထုတ်ယူ၍ ခုတ်ဖြတ်နေလိုက်ရင်းမှ နှုတ်ကလည်း..

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုအကောင်ပေါက်တွေ လာအထမ်းခိုင်းရမယ်”

ဟု ဆိုကာ လက်မှကိုင်းထားသောစားနှင့် သားကောင်အနီးရှိ သစ်ကိုင်းအချို့ကို ခုတ်ပြီး သားကောင်သေအပေါ်တွင် အုပ်မိုးထားလိုက်ရင်း စခန်းသိသို့ ပြန်လှည့်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပေတော့သည်။

တဲရှေ့ကွက်သာမှ ဆူညံဆူညံအသံများကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်၍နိုးလာသည်။ အသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စခန်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် စုပုံထားသော သားကောင်များကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ မျက်လုံးကို သေသေချာချာ ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်တော့ အလေးချိန်ငါးဆယ်ထက်မအောက်သော ဆတ်ဖားကြီးများက လေးကောင်၊ ဒရယ်တစ်ကောင်၊ ချေတစ်ကောင်အပြင် သစ်ပင်အကိုင်းတစ်ခုတွင် လည်ပင်းကို ကြိုးတွဲလောင်းဆွဲလျက် အရေချနေသော ချေတစ်ကောင်ကို အရေခွဲချနေရင်းမှ အဖွဲ့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဘကြီးကောင်းကို ဝိုင်း၍စနေကြသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ဒေါပွနေရင်းမှ ပြန်လည်၍ ကျိန်ဆဲရေရွတ်ရင်း အော်ငေါက်နေသည်။

လူငယ်များမှာ မထင်မှတ်ဘဲ သားကောင်များအလှုံ့ပယ်ရရှိသွားကြသည်မို့ လူငယ်များပီပီ ပျော်နေကြသည်ထင်။ အဘိုးကြီးကို ဝိုင်း၍နောက်ပြောင်နေကြသူ လူငယ်တစ်စုထဲတွင် အကဲဆုံး၊ အသောင်းကျန်းဆုံးက ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးနှင့် အောင်မော်တို့ လေးဦး။

နံနက်ခင်း အိပ်ရာထမီ ကျွန်တော်စိတ်တို့က လန်းဆန်းနေသည်။ အရုဏ်ဦးနေခြည်ထွေးထွေးနှင့် လေနအေးကလေးတို့အပြင် ဟိုအဝေးမှာ မှိုင်းပျံ့ပျံ့သာ မြင်တွေ့နေရသော စိန်တောင်အခြေ မဟာမြိုင်တောတန်းကြီးကို ဖြတ်သန်းသယ်ဆောင်လာကြသော လေနအေးကလေးတွေထဲမှာ တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့ကလေးတွေက သင်းထုံနေသည်။

ပင်ယံမြင့်ကြီးများဆီမှ နှင်းဆမ်းထားကြသော ရော်ရွက်ဝါကလေးများမှာလည်း လေအတိုးမှာ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ တေးဆိုနေကြသယောင်။

စခန်းအောက်တွင် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့် ငြင်းခုံသံများ၊ ဆဲဆိုဒေါပွနေသံများ၊ ဝိုင်း၍ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြသောအသံများ ကြားရာဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်မိသည်။ အဖွဲ့ထဲတွင် သည်ငေးယောက်

မှာ အငယ်ဆုံး၊ အဆိုးဆုံးတွေမို့ ချစ်ကြသည်။ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ဇွဲလည်း ကြီးကြသူများ။ ယခု သူတို့လေးဦးက အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သော ဘကြီးကောင်း စိတ်မဆိုးဆိုးအောင်ကို ပိုင်း၍ နောက်ပြောင် စုနေကြသည်မို့ သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ကျွန်တော်က . .

“ဪဟေ့ . . လူကြီးစိတ်ဆိုးအောင် မင်းတို့အုပ်စု ဘာတွေပိုင်းစု နောက်ပြောင်နေကြသလဲ၊ မင်းတို့ တော်တော်ဆိုးကြတဲ့ အကောင်တွေပဲ”

ကျွန်တော်က အားလုံးကို ဦးတည်၍ မာန်ပြောကလေး ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဉာဏ်ကျယ်က . .

“မဟုတ်ဘူး ဘိုလေးရဲ့ ဒီအဘိုးကြီးကို သူ့မဟေသီကြီးက သိပ် . . သိပ်ချစ်ရှာတဲ့အကြောင်း ဟောဒီရွှေခံမှဆိုးတွေ သိအောင်လို့ အကောင်းပြောပြနေတာကို အခြောက်တိုက်ဒေါပွနေတယ်လေ”

ရယ်လို့ ပြန်ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က . .

“ဪ . . ဒီကိစ္စလား။ ဒါ . . သူတို့ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အတွင်းရေး ကိစ္စတွေပဲ။ ငါတောင် သေသေချာချာ မလေ့လာမိသေးဘူး။ ဒီအဘိုးကြီးကို အဘွားကြီးက ဘယ်ကလေးကချစ်ရှာတယ်ဆိုတာကို လင်းစမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဉာဏ်ကျယ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်ပြနေရင်းမှ . .

“ဒီလို ဘိုလေးရဲ့ ဒီတောပစ်ခန်းကို ထွက်ကြဖို့ အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်အိမ်သွားခေါ်စေဘု အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်အနား လာကပ်ထိုင်ပြီး တာတွတ်တွတ်နဲ့ ကပ်ပြောနေတာလေ။ ဘာတဲ့ . . အဘိုးကြီးက သူ့ကို ရှာမကျွေးဘူးတဲ့။ လိမ်လည်း မလိမ်မာဘူးတဲ့။ ဒါ . . ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်တောင် အားမနာတော့ဘူး။ ရှာမကျွေးတာ၊ လိမ်မာအောင် မနေတာ လာပြောနေတယ်။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။

ဒီတော့် ကျွန်တော်က နားကြားပြင်းကပ်လာတာနဲ့ အဘကောင်းရယ် . . နောင်ကြီးကြီးစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့

ဗျာလို့ ဆိုလိုက်တော့ အဘွားကြီးက ‘အေးကွယ် . . မင်းတို့အဘက ငါ့ကို လုပ်ချင်သလို လုပ်နေတော့တာပဲ’ တဲ့ဗျာ”

ဉာဏ်ကျယ်လုပ်ပြနေသော အမူအရာ၊ အပြောဟန်ပန်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျန်အဖွဲ့သားအားလုံးတို့မှာ ငါးလုံးကွဲရယ်မောချလိုက်ကြမိပေတော့သည်။ အဘိုးကြီးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် ပိုင်း၍ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြသူများအားလုံးကို နှုတ်မှ အသံထွက်ကျိန်ဆီ ရေရွတ်ရင်း စခန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေတော့သည်။

ဪ . . တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ ယခုလို လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ကြရသည့် မုဆိုးဘဝဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ငြိမ်းချမ်းစရာ ကောင်းလေစွတကား။

ပန်းကန်ထဲမှ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကြော်ထားသော ချေမိုးခိုသားတစ်တုံးကို ကောက်ယူဝါးစားနေလိုက်ရင်း ဖန်ခွက်ထဲမှ အဖန်ရည်ကို မော့သောက်နေလိုက်သည်။ နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်ပေမယ့် ဘောင်းဘီတိုတိုဝတ်၊ ကိုယ်လုံးတီးများနှင့် မချမ်းနိုင်မစီးနိုင် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ပစ်ခတ်လို့ရရှိထားကြပြီဖြစ်သော ဆတ်ကြီးများ၊ ဒရယ်၊ ချေတို့ကို အရေချ။ ဗိုက်ခွဲ၊ ဝမ်းတွင်းသားများကို ထုတ်ယူနေကြသူများ၊ ကြောင်မြင်းကြီးကို ရေနွေးပူလောင်း၍ အမွှေးခြစ်နေကြသူများ၊ အသားတို့ကို ခုတ်သူခုတ်၊ လှီးသူလှီး၊ ဖြတ်သူက ဖြတ်လို့ ပြီးတာတောင်မှ အခြောက်လှမ်းကြတဲ့အလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်ကြရပေဦးတော့မည်။

တကယ်ဆိုတော့ မုဆိုးလုပ်တဲ့ငါသနာဆိုတာကလည်း အခက်သာ။ တောပစ်ထွက်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် သားကောင်များကို မြင်တွေ့ချင်တယ်။ ပစ်ခတ်ချင်တယ်။ ရချင်တယ်။ ယခုကဲ့သို့ အဆင်ပြေသွားပြီး များပြားစွာ သားကောင်ကို ရရှိကြပြီးသည့်နောက်ဝယ် အရေချရ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ချ အခြောက်လှန်းရတဲ့ ကိစ္စတို့မှာ မသေးလှ။ နွေရာသီမျိုးဆို တော်သေး။ မိုးရာသီမျိုးဆို ပို၍စိတ်ညစ်စရာကောင်းကြောင်းကို တွေးတောလိုက်မိရင်း

အဖွဲ့သားများ၏ တက်ညီလက်ညီပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပုံများကို ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ထိုင်၍ကြည့်ရှုနေမိရင်းမှ..

ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည်..

ကျွန်တော်သည် ဝါသနာအရ တောတောင်များအတွင်း လှည့်လည်၍ အမဲများပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လှည့်လည်ပစ်ခတ်ဖူးခဲ့သော တောများကိုလည်း ယခုအဖွဲ့သားများ လိုက်ပါခဲ့ဖူးကြသည်။ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသော တောများတို့တွင် ဘေးဆီးရန်ကာအဖြစ် တောပိုင်တောင်ပိုင်များထံမှာ အမှောက်အမှားနှင့် အန္တရာယ်မရှိကြစေရေးတို့အတွက် တောလပိုင်၊ တောင်လပိုင်၊ တင်ကြ၊ မြောက်ကြ၊ ပထမကြရာတွင် တောတင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးသာ ကွဲပြားခြားနားကြပေသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပုံစံမျိုးနှင့် တင်မြောက်ပသမှု မလုပ်ခဲ့မိဘူးပေ။ ဘယ်တောဘယ်တောင်မှလည်း ဒီပုံစံမျိုးကို လက်ခံခြင်းမရှိဘူး။ မလုပ်အပ်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ်တွေ့အရရော၊ ရွာခံမှဆိုးကြီးများရဲ့ အဆိုအမိန့်များအရရော သိရှိနားလည် လက်ခံထားသူတစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါမှာ သားကောင်တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့ရသည့်အပြင် တစ်ချက်မှလည်း ဖပစ်ခတ်ရသေးသည့်အတွက် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မူးအောင်သောက်လိုက်ကြပြီး လူငယ်များ၏ ရမ်းကား နောက်ပြောင် ကျီစယ်မှုကို ထိန်းသိမ်းဟန့်တားရမည့်အစား ဝင်ရောက်ရောထွေးလိုက်မိသည်မှ အကျိုးအမြတ်အဖြစ် ရရှိလာကြသည့် ဤမြင်တွေ့ရရှိထားပြီးသော သားကောင်များသည် ခွင်တည့်သွား၍လော (သို့မဟုတ်) လူကြမ်းတော့နတ်ကြမ်းမခံနိုင်၍ပဲလော ဆိုသည်ကို ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယခုဝယ် တောကြီးအတွင်း အဖွဲ့သားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အမှောက်အမှားများ မတွေ့ခဲ့ကြရသည့်အပြင် ဝါသနာအတွက်ပါ ဤလုပ်ရပ်များသည် အဆင်ပြေချောမွေ့သွားခဲ့သော်လည်း အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားလှသော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို အရက်မူးမှုနှင့် မဆင်မခြင်၊ မိုက်မိုက်ကနဲ

ကနဲ တရားလက်လွတ် လုပ်ကိုင်မိခဲ့ကြပါကလားဟူ၍ ယူကျုံးမရသော နောင်တများနှင့်အတူ ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိပေတော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်မှာကား..

ယနေ့ညနေ ရေပြာစမ်းစခန်းချရာဆီမှ ရန်ကုန်သို့ အားလုံးပြန်ကြရန်ပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။

တစ်ဖက်လပ်
မေတ္တာ

တစ်ဖက်လပ်မေတ္တာ

ဆည်းသာ၏ ဖျော့တော့သောအရောင်က အဝါရောင်ဘက်သို့ လှပြီး စိမ်းလန်းနက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းသော သစ်တောကြီးများ၊ တောင် တန်းကြီးများ၊ လွင်း၊ ပြန့်၊ ရေအိုင်ကြီးတို့ရဲ့ ဟိုမှာဘက်ဆီ မိုးကုပ်စက် ဝိုင်းကြီးအောက်တွင် အမှောင်ဘက်သို့လှနေပြီမို့ အနက်ရောင်နှင့် ရော ထွေးနေသဖြင့် မှိုင်းပျံ့ရယ်သာပင်။

ဇနီးသည် မအေးကြည်က ရုံးတာဝန်နှင့် မန္တလေးဘက်ဆီသို့ စစ်ဆေးရေးဆင်းနေချိန် အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော သားတော်မောင် ရဲထွဋ်နှင့် အငယ်ကောင်ထွန်းထွန်းဝင်းတို့အား အိမ်ကို သူတို့လက်အပ် ခဲ့၍မဖြစ်သဖြင့် အိမ်ကကားနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ဦးကိုခေါ်ဆောင်၍ အမဲပစ် ထွက်လာခဲ့သော ခရီးတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

“ညီလေး လာတော့လာမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးသိနေတယ်။ အဖွဲ့စုံလည်း ပါမယ်လို့ ထင်နေတာ။ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းရောက်ချလာပါလားကွဟေ”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုကြီးညီမက နယ်ကို စစ်ဆေးရေးသွက်

သွားရလို့။ အဖွဲ့သားတွေကလည်း တစ်ယောက်မှမအားကြကော့ သူတို့ အအားကို စောင့်ရမှာ စိတ်မရှည်တာနဲ့ ကလေးတွေပါခေါ်ပြီး အိမ်တံခါး ပိတ် ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ငါ့ညီက ခုချိန်အထိ စိတ်က လက် တစ်ဆစ်ကိုးကွ။ မှတ်မိသေးတယ်ကွာ.. ။ ဟိုအကောင် ဉာဏ်ကျယ် (၁၂) နာရီထွက်မယ်၊ အဆင်သင့် အိမ်ကစောင့်နေလို့ ပြောထားပြီး အချိန်ရောက်လို့ သူ့အိမ်ရှေ့ ကားဆိုက်တော့မှ အဝတ်အစားလဲနေတုန်း မင်းက မစောင့်ဘဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တာလေ။ ဟိုကောင် ခုထိ ပြောလို့မဆုံးဘူး။ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်မှ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြောနေရင်းမှ သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည်။

“မနေက ငါ လူကြီးနဲ့ မင်းကိုတောင် စာရေးမှာလိုက်သေး တယ်။ ဒီ ‘တစ်ဖက်လပ်’ ကောင်ဟာ သိပ်ကိုအတင့်ချပြီး ပါးလည်း အလွန်ပါးတယ်။ ခြံထဲက ကြက်တွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ အိမ်က ကောင်မကလည်း ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရဘူး။ အချိန်တန် သူ့နောက် ပါသွားတာချည်းပဲ။ ဟိုက မလာလည်း သူက သွားမျှော်နေတယ်လေ”

“ဗျာ.. အိမ်ကကောင်မ.. ဟုတ်လား။ မိသက်ကြီးလား.. ။ ဘယ်ကောင်မကို ပြောနေတာလဲ။ ခု.. ဘယ်သွားကြသလဲ။ မတွေ့ကြ ပါလား။”

ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်စကားကြောင့် တအံ့ တဩနှင့် ပြန်မေးလိုက်မှုကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်က ကြားဖြတ်၍ တံဟားဟားဝင်ရယ်မောလိုက်ရင်း..

“ဟဲ့.. မောင်လေ။ နင့်အစ်ကိုပြောနေတာ သူ့သမီး မိသက် ကြီးအကြောင်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ရွှေဝါမ.. ရွှေဝါမအကြောင်း။”

“ဒီလိုကွ.. ဒီလို.. ။ ငါ တောထဲကို အမဲလည်သွားရင်။

‘ကစန်း’ ပင်ကြီးတစ်ပင် ခွဆုံကိုင်းမှာ တက်အိပ်နေတဲ့ ကြောင်ဖားကြီး တစ်ကောင်ကို ထန်းသီးက အနံ့ရပြီး အပင်ပေါ်မော့ဟောင်နေလို့ ကြည့် လိုက်တော့ အောက်ကိုင်းကြည့်နေတဲ့ ကြောင်ဖားကြီးတစ်ကောင်ကို ဦးလေးနဲ့ ပစ်ချလိုက်တယ်ကွာ။ အိမ်ရောက်လို့ ဖျက်လိုက်တဲ့အခါ ဗိုက်ထဲ က ကြောင်ကလေးသုံးကောင်ရတယ်။ နှစ်ကောင်က အသေ။ တစ်ကောင် က အရှင်လေ။ အဲဒါ မင်းအစ်မက သနားလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး နို့တိုက်မွေး လိုက်တာ အရွယ်ရောက်တော့ သိပ်လိမ္မာတာပဲ။ ခုတော့ တစ်စထက် တစ်စ ကြီးလာပြီး အပျိုဖြစ်လာတော့ ရည်းစားတွေဘာတွေ ထားလာပြီ ပေါ့။ ညညဆို ပျောက်ပျောက်သွားတတ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ မနက်ပိုင်း ကြက်ခြံနားဆီက ကြောင်တစ်ကောင် အော်သံပေးနေလို့ မင်းတူတော် မောင်က လောက်လေးခွဆွဲပြီး ထွက်သွားတာ မကြာမီ ‘ဖောင်း’ ခနဲ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကြားလိုက်ရပြီး မချီမဆဲ ဝေဒနာခံစားရင်း လူးလိမ့်နေ ရင်းက ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေတဲ့ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလို့ ငါလည်း ပြေးဆင်းလိုက်သွားရော ကုန်းထပြီး ခြံကိုခုန်ထွက်သွားတဲ့ အကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လှတယ်ကွာ.. ။ အရောင်က ပြောင်ပြီး အဝါနဲ့နီညိုရောင်အပြင် အနက်စက်တွေနဲ့ ကြီးလိုက်တဲ့အကောင်ကြီးကွာ။ ငါ့အထင်တော့ သစ်ဆင်ကြီးလို့ ထင်တာပဲ။ မင်းတူကတော့ သေသေချာ ချာချိန်ပြီး ခေါင်းကိုပစ်လိုက်ရတာမို့ ကြောင်ဖားကြီးလို့ ပြောတယ်။ အဲ.. သူပစ်လိုက်တဲ့ လေးသီးဒဏ်ကြောင့် မျက်လုံးကို ဖောက်ထိသွားပြီး ကန်းသွားတယ်ကွ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာအိပ်နေတဲ့ ရွှေဝါမဟာ ရောက်လာပြီး ကြောင်ကြီးရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်က ထွက်ကျလာတဲ့ သွေး တွေကို လျက်လိုက်၊ ရှိုက်နမ်းလိုက် လုပ်ပြီး တညောင်ညောင်အော်ရင်း ပျောက်သွားလိုက်တာ ကနေအထိပဲကွ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြနေရင်း ဟောသွားဟန်နှင့် အဖန်ရည်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ကား

www.burmeseclassic.com

ဆက်ပြန် သည်။

“အေး.. ခု အဲဒီအဖြစ်အပျက်ပြီးလို့ ခြောက်လလောက်ရှိတဲ့ အချိန်မှာ နောက်ဖေးကြက်ခြံက ကြက်တွေ တစ်ညခြား တစ်ခါနှစ်ခါ လန့်လန့်အော်ရင်း ပျောက်ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုဆို ကုန်သလောက် ရှိနေပါပြီ။ တို့လည်း အမျိုးမျိုးချောင်းပြီး ဖမ်းခဲ့ပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူးကွာ။ ဒီအဖြစ်က တို့တစ်ရွာလုံး မဟုတ်ဘူးကွ။ တို့တစ်ခြံတည်း ကွက်ဖြစ်နေတာ။ မဟုတ်မှလို့ရော။ ငါ့အထင်တော့ တို့ကို တစ်ဖက်လပ်က ပြန်ကလဲ့ စားချေ ဒုက္ခပေးနေပြီလို့ ထင်တယ်ကွာ။ ဆုံးတဲ့ ကြက်တွေရဲ့ တန်ဖိုးကလည်း မနည်းတော့ဘူး”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်မှ သူတို့၏အဖြစ်ကို ပြောပြနေရင်းမှ စိတ်တတ်ကျဆင်းနေသည့်ဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဒီကောင်ကြီးကို တစ်ဖက်လပ်လို့ ဘယ်သူက နာမည်ပေးခဲ့တာလဲ”

“အေး.. မင်းတူက လေးခွဲပစ်လိုက်လို့ မျက်စိကန်းသွားပြီး တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကြက်ခြံကို လှည့်ပတ်ချောင်းနေတာကို ရွာခံတွေ ဟို လူတွေသည်လူတွေနဲ့ကွ။ အကောင်ကြီးပြီး မျက်စိတစ်ဖက်က ကန်းနေတော့ သိသာထင်ရှားလွန်းလို့ တစ်ဖက်လပ်ရယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွ”

“တစ်ဖက်လပ်က အကောင်ကြီးတယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး သမီးကရော ဘယ်အရွယ်ရှိမလဲ”

“ထန်းသီးပုံစံမျိုးကွ။ ဒေါက်က နည်းနည်းတိုမယ်”

ထန်းသီးဆိုတာက သူနှင့်အမဲလည်နေကျ လက်စွဲတော် ခွေးကြီးပင်။ ချေတစ်ကောင်နီးပါး တောကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည့်အပြင် ကြောင်ဖားမျိုးနွယ်ဖြစ်သည့်အတွက် သည်လောက်တော့ ရှိနိုင်မည်ကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်းချိန်ဆနေစဉ်..

“ကဲ.. ရေမိုးချိုးလိုက်ကြဦး။ ကလေးတွေ ဖိုက်ဆာရောပေါ့။ ပြီးရင် ကျွေးလိုက်ကြရအောင်”

နေညိုချိန်မို့ စမ်းချောင်းအတွင်း ရေဆင်းချိုးလိုက်ကြပြီး ကလေးများကို ထမင်းကျွေးနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်အစ်ကိုကြီးတို့ အရက် တစ်ပုလင်းကိုဖွင့်၍ သောက်လိုက်ကြရင်းမှ..

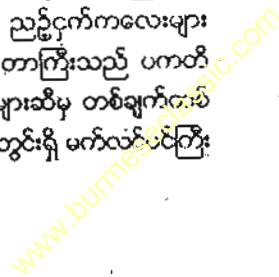
“အစ်ကိုကြီး.. ထောင်ချောက်တွေ ဆင်မဖမ်းဘူးလား”

“အေးကွ.. ငါလည်း အဲဒါစဉ်းစားမိလို့ မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို ပြီးလွှတ်ပြီး သံညှပ်သုံးခုဝယ်ခိုင်းတာ ရောက်နေပြီ”

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် လုပ်ငန်းစလိုက်ကြရအောင်”

ကတတ်ခေါင်းရွာကလေး၏ မှုန်ဝါးဝါးလအရိပ်သည် မဟူရာ တောင်တစ်ဝိုက်တွင် မိုင်းပူပူထွန်းလင်းလျက်ရှိသည်။ မိုင်းညိုညို၊ ညဉ့် အရိပ်သည် ရိုးမကြီးအတွင်း စိမ့်အေးချမ်းမြဲလှသလို ညင်းညင်းညည့် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်ကြောင့် သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများထက်ဆီမှ အကိုင်းအခက်အရွက်တို့ ပွတ်တိုက်ထိတွေ့သံက မပီပီးတဝါး ကြားနေရသည်။ သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ညဉ့်ငှက်ကလေးများ အစာရှာကြရင်း အော်လိုက်ကြသံများမှတစ်ပါး တောကြီးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသလို ရွာဖျား နှစ်။ မြေပဲစိုက်ခင်းများဆီမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆတ်တစ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ ခြံအတွင်းရှိ မက်လင်ပင်ကြီး

ထိပ်ဖျားဆီမှ ယန်းထိမ်ဖို့ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ အသံကလည်း 'တုံ့ . . တုံ့ . . တုံ့ . . ' နှင့် အဆက်မပြတ် အုန်းမောင်းခေါက်နေသည့် အသံမျိုး။ ထိုစဉ် . .

“ညောင် . . ညောင် . . ညောင် . . ”

နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ကြောင်တစ်ကောင်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အတွေ့အကြုံအရမို့ အိမ်ရာဘေးရှိ သေနတ်ကိုလည်း လက်ကစမ်းလိုက်မိပေသည်။ အိမ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်ရင်း အသင့်ချထားသော လက်နိပ်တတ်မီးကိုယူ၍ သေနတ်ကို အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကျည့်ထို။ လုံခြုံရေးမောင်းထိန်းခလုတ်ကိုပိတ်၍ တတ်မီးကို မြေပြင်သို့ အုပ်ထိုးကာ ရရှိသောအလင်းရောင်ဖြင့် တဲနောက်ကျောဘက် ကြောင်အော်သံကြားရာဆီသို့ ဝိုးတဝါးထွန်းလင်းနေသော လအရောင်ကို အားပြု၍ တိုးကပ်လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်မိပေသည်။ ရိုးမကြီးအတွင်း လွတ်လပ်စွာ စိတ်ကြိုက်နေရာယူထားကြသူများမို့ ခြံအကျယ်အဝန်းကား မသေးလှ။

ခြံနောက် တောထိုင်သောတဲအနီး ကပ်၍ဆောက်လုပ်ထားသော ကြက်ခြံအား ဝိုးတဝါးလရိပ်အောက်တွင် မထင်မရှားတွေ့မြင်နေရပြီမို့ နောက်ခံလရောင်ကိုအားပြု၍ လှုပ်ရှားမှုကို ငုံ့လင့်ရင်း ခြေအစုံကိုရပ်၍ သေနတ်မောင်းခလုတ်အား ရှေ့သို့တွန်းပို့ရင်း စောင့်စားကြည့်ရှုနေလိုက်မိစဉ် ကြက်ခြံအထက် ခန့်မိုးများဆီမှ ခပ်ဖွဖွနှင့် ခြေနှင်းသံတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်မိသဖြင့် သေနတ်နှင့် တတ်မီးကိုကပ်၍ မီးခလုတ်ကို ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်သည်။ တတ်မီးအလင်းတန်းသည် ကြက်ခြံခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့်အတူ ခေါင်မိုးထက်ဆီမှ မျက်လုံးတစ်လုံး၏ တုံ့ပြန်မှုကို ခံလိုက်ရပေသည်။

ရဲရဲနီထွေးသော မျက်ဝန်းခွင်သည်ပင် မသေးလှကြောင်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ပြုမိရင်း ကိုင်ထားသော သေနတ်၏မောင်းခလုတ်ကို

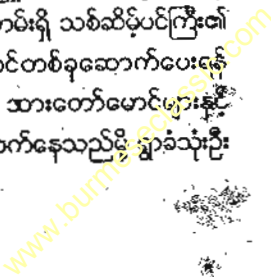
ဆွဲညစ်တော့မည်အလုပ် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ တောင်သံပေး၍ ကြက်ခြံဆီသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သောအသံများကြောင့် ကြောင်ကြီးမှာ မြေပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး နက်ကျောတောကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။

ကြောင်ကြီးကား အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့သော တစ်ဖက်လပ်ကြီးပင်။ မပစ်လိုက်ရသည်မို့ တဲသို့ပြန်လာရင်း အိမ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ နေ့သစ်တစ်နေ့ကို စောင့်ကြိုနေလိုက်မိပေတော့သည်။

နေခြည်ထွေးထွေးက တဲခေါင်ရင်းပြတင်းပေါက်ဆီမှ ထိုးဖောက်ကျီစယ် ဆော့ကစားလိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်မှုကြောင့် နွေးထွေးစွာပင် နိုးထလာခဲ့သည်။

တန်းတီ (ခ) ငရွဲငါးကို ကြော်ထားပြီး ထမင်းကြော်နှင့် အဖန်ရည်တို့ကို လိုက်ဖက်ညီသည်မို့ ဟာနေသောဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်လိုက်ရင်း အစ်ကိုကြီးကိုခေါ်ကာ ခြံနောက်ဖေး ကြက်တဲရုံရာ သားကောင်တစ်ဖက်လပ်၏ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းတို့ကို လိုက်လံကြည့်ရှု အကဲခတ်လိုက်ရင်းမှ ကြက်များထားသိုရာတဲ၏အရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ဆီပွပ်ကြီး၏ အမြင့်ပေသုံးဆယ်ခန့်ရှိ ခွဆုံပိုင်းတွင် လင့်စင်တစ်ခုဆောက်ပေးရန် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကို တိုင်ပင်လိုက်သည်။ သားတော်မောင်များနှင့် ယဉ်ကြိုင် ပွေးတူး၊ ငှက်ပစ်ရန် တောထဲသွားရောက်နေသည်မို့ မျှခံသုံးဦး

အား ခေါ်ယူ၍ လင်စင်တစ်ခုကို အထိုးခိုင်းလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့်ကျွန်တော်က တစ်ဖက်လပ်ကြီး ဝင်နိုင်၊ ထွက်နိုင်ပည့် လမ်းကြောင်းတို့တွင် ခြေနှင်းကိုင်၊ လည်တိုးကွင်း၊ သုတ်တိုင်း၊ တားညွတ်၊ တုံးဘီး၊ ကပ်ဘိ၊ ကုန်းဆတ်၊ ကုပ်ပိုက်များကို လိုက်လံထောင်လိုက်ကြပြီး အဓိကကျသည့် ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းများတွင် သံညှပ်ကြီးသုံးခုကို ထောင်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်လပ် အမှန်ဝင်နိုင်၊ ထွက်နိုင်မည့် သေချာသော ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းများတွင် ကာရံထားသော ခြံစည်းရိုးအောက်မှ ငွိုပြီး ဝင်ထွက်ရမည့်ဖြစ်ရာ ထောင်ထားသော သံညှပ်ကို မနင်းဘဲ မည်သို့မှ ဝင်လို့ထွက်လို့ မရ။

သံညှပ်ကြီးမှာ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ရှိ ခွေးသွားစိတ်များနှင့်ဖို့ လခြမ်းကဲ့သို့ ညှပ်တစ်ခုစီအား တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ မောင်းတင်ထားလိုက်လျှင် အချင်းတစ်ပေခွဲခန့် စက်ဝိုင်းတစ်ခုသို့နယ်။ အလယ်တွင် နင်းခုံခလုတ်ရှိသောကြောင့် တက်၍နှင်းလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ လခြမ်းသဏ္ဍာန် သံစူးချွန်များပါသော ညှပ်များက ညှပ်ပြီးဖြစ်ပေမည်။

အထိုက်အလျောက် တုတ်ခိုင်သန်မာသော စပ်ရင်များကြောင့် ပြန်လည်ဖြုတ်ယူရန်က မလွယ်။ လူကြီးနှစ်ဦး တစ်ဖက်စီ အားကုန်ဆွဲမှ ဖြုတ်၍ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သံညှပ်တစ်ခုချင်း ထောင်လို့အပြီး သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်း၊ မြေမှုန့်မြေခဲတို့နှင့် ဖုံးအုပ်၍ နောက်ဆုံးသံညှပ်ကြီး ထောင်အပြီးတွင် ညနေပင် စောင်းခွဲပေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး.. ခုမှ သတိရတယ်။ သံညှပ်တွေကို ငှက်ရိုက်ပြီး ကြီးမချည်ရသေးပါလား”

“အေး.. ဟုတ်သားပဲ။ ငါလည်း မေ့တတ်လိုက်တာကွာ။ ဇောကပ်ပြီး မွန်နေတယ်ဟေ့။ ခွင့်လွှတ်ကွာ.. ခွင့်လွှတ်.. ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟာ.. တောင်းပန်လို့ ခွင့်လွှတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ သူ့ထုံးစံမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ.. ညီလေးတို့မှာလည်း သေနတ်တွေ ရှိကြတာပဲကွာ။ မိတာနဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး စခန်းသိမ်းလိုက်ကြတာပေါ့။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ငါ ပင်ပန်းလွန်းလို့ နားချင်ပြီကွာ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင် တောင်းပန်နေမှုကြောင့် ကျွန်တော် လက်လျှော့ပြီး လုပ်ငန်းများကို ရပ်နားလိုက်ပေတော့သည်။

“ညီလေးကြားဖူးမှာပေါ့။ ဘာတဲ့.. ။ ညောင်ဆိုရင် နောင်မပေပါဘူး။ ကြောင်ဆိုရင် တွေ့တိုင်ပြောဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ။ တစ်ဖက်လပ်ကို မိခွဲလို့ကများ ညီလေး နောင်မပေအောင် အစ်ကိုကြီး ချက်ပြီး လက်စွမ်းပြမယ်ဟေ့”.. တဲ့။

မောင်ယဉ်ကြိုင်နှင့်အတူ သားတော်မောင်များ ပစ်ခတ်တူးဆွခွဲ၍ ရရှိလာကြသော ပွေး၊ ရစ်၊ ငှက်များကို ချက်ထားသည်ကတစ်မျိုး၊ ကြော်ထားသည်က တစ်ဖုံတို့နှင့် ထမင်းပိုင်းကို ထိုင်လိုက်ကြပေတော့သည်။ ထမင်းစားနေစဉ်..

“အဖေကြီး.. ဒီည လင့်ထိုင်မှာလား”

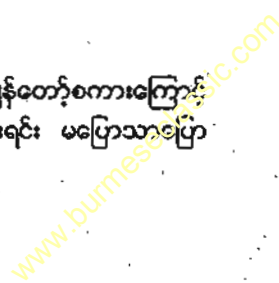
“အေး..”

“ကျွန်တော်နဲ့ ထွန်းထွန်းဝင်းလည်း အတွေ့အကြုံရအောင် လိုက်ထိုင်ချင်တယ်”

“ဟ.. မှက်တွေ၊ ခြင်တွေ၊ ဖြုတ်တွေ ကိုက်တဲ့ဒဏ် မင်းတို့ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ။ မလိုက်ပါနဲ့”

“ဟင်.. ဖေကြီးကလည်း”

အငယ်ကောင် ထွန်းထွန်းဝင်းက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မကျေမလည်ရှိသွားသည်မို့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း မပြောသာပြောသာ ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ညီလေးရ။ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီခြံအတွင်းတင်ပဲ။ တို့လည်း အနီးကပ်ရှိနေကြတာမို့ ကလေးတွေ အတွေ့အကြုံလည်းရအောင် ခေါ်သွားလိုက်ပါကွာ”

မှန်တော့လည်း မှန်ပေသည်။ ယခု လင့်စီးရမည့်ကိစ္စသည် တောကြီးခေါင်ခေါင်အတွင်းလည်း မဟုတ်သလို အဓိကထား ပစ်ခတ်ရမည့် သားကောင်ကလေးများ ကြောင်တစ်ကောင်သာပင် ဖြစ်သည့်အတွက် ကလေးများ အတွေ့အကြုံ မဟုတ်ဘဲ ရရှိစေရန် သဘောတူလက်ခံလိုက်နာပြီး လင့်ပေါ်တွင် မလိုအပ်သည့်ကိစ္စများ မပြုလုပ်မိကြစေဖို့ မှာကြားနေလိုက်မိပေတော့သည်။

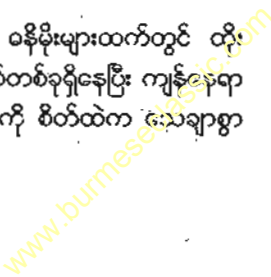
သားတော်မောင်များက ကျွန်တော်နှင့် ယနေ့ည လင့်အတူစီးကြရတော့မည်မို့ ဖျော်ရွှင်ပုံရပြီး တက်ကြွနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကား လက်ခွဲတော် နှစ်လုံးပြု။ ရဲထွင်ကား ပွိုင့်တူးတူး၊ အငယ်ကောင်အား လိုရမည်ရ လေသေနတ်တစ်လက်ကို အကိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ရေဘူး၊ လက်နိပ်တဖက်မီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်တို့အပြင် ပုလင်းပြားကလေးကို လွယ်အိတ်အတွင်းထည့်၍ လွယ်ပိုးကာ လင့်စင်ရှိရာ တဲ၏နောက်ဖေဆီသို့ လှမ်းခွဲကြပေတော့သည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းကို ကျော်လွန်၍ သန်းခေါင်ချိန်သို့ နီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်ဆိုသော်လည်း ဟိုအဝေးဆီမှ ခွေးအတို့ အူသံများကို ကြားနေရသည်။ ကတက်ခေါင်းရွာကလေးသည် မဟူရာ တောင်ကြီးနှင့် အတန်ငယ်နီးသည်မို့ တောင်ခြေတစ်ဝိုက် တောထူထပ်သည့်နေရာများတွင် သားကောင်ကြီးများ ခိုအောင်းကျက်စားတတ်သည် မဟုတ်ပါကလား။ ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေရာသည် ရွာပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရိုးမခေါင်ခေါင်ကြီးအတွင်းပေမို့ နေရာတိုင်းတွင် သားကောင်ကြီးတို့ လှည့်ပတ်အစာရှာဖွေကြသဖြင့် အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်တိုးတတ်ပေသည်။

ကလေးများကား တင်းခံနေကြသည့်ကြားမှ အိပ်ပျော်နေကြပြီမို့ ခြုံစောင်အား မျက်နှာကိုသာဖော်၍ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ထားပေးပြီး မို့ လစ်ဟာနေသောမျက်နှာပြင်ကို အတင်းဝင်ရောက်ကိုက်ခဲ သွေးစုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် တောခြင်ရိုင်းကြီးများကို အသံမကြားအောင် အဝတ်စတစ်ခုနှင့် ယပ်ခတ်ပေးနေရသည်ကပင် အလုပ်တစ်ခုပိုနေသည်။ ကလေးများကား လင့်စင်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေသလို ကျွန်တော်သည်ပင် လျှင် တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လုံးများကျိန်းစပ်ကာ ငိုက်၍ငိုက်၍ ကျသွားသည်အထိပင်။ စိတ်အားတင်းကာ မျက်လုံးအား အသင့်ဖွင့်၍ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်တွင် သားကောင်ဦးတည်ရာ ကြက်ခြံတံရှိရာ ဆီသို့ အားတင်းစူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသော ကျွန်တော်အဖို့ ရှေ့တွင်ရှိ ကြက်တဲခေါင်မိုးအထက်တွင် မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါးပြင်လိုက်မိသည်။

ညနေစောင်းက ကြက်တဲအပေါ်ရှိ ဓနိမိုးများထက်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုရှိနေပြီး ကျန်နေရာများတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များပြန့်ကျဲနေသည်ကို စိတ်ထဲက သေချာစွာပင် သိနေကြောင်း တွေးဆနေလိုက်သည်။

ယခု မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက် ကြက်တဲခေါင်မိုးပေါ်မှ မြင် တွေ့နေရသည်မှာ သစ်ငှက်က နှစ်ခု။ တစ်ခုက သစ်ငှက်ဖြစ်လျှင် ကျန်တစ်ခုကား တစ်ဖက်လပ်ကြီး ကေနိဖြစ်ရချိန်မည်။ လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လှည့်ပတ်သုံးသပ် ကြည့်ရှုနေဟန်ရှိသော ကြောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများဆီမှ လရောင်ကြောင့် ရောင်ပြန်ဟပ်လိုက် မှုန်အရှိန်နှင့် ရဲခနဲ စိမ်းခနဲ ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင် အရောင်လက်သလို ခပ်လှဲလှဲပြန်လည်ထွက်ပေါ်နေမှုကြောင့် သေချာနေပြီမို့ ကိုင်ဆောင်ထား သော သေနတ်၏ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့ အသာဖိတွန်း ပို့လွှတ် မိသည်။

“ချက်”

မောင်းထိန်းခလုတ်ကလေးအား ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်သော ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော အသံကလေးမှာ ဆိတ်ငြိမ်နေသော တော ကြီးအတွင်း မထင်မှတ်ဘဲ စူးရှကျယ်လောင်သွားလေရော့သလား မသိ။ တစ်ဖက်လပ်ကား ဖျတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက် ချိန် ဝင်းလဲတောက်ပြောစရာ မျက်လုံးကြီးများရှိရာဆီသို့ သေနတ်ကို တန်းထိုးချိန်လိုက်ပြီး ညာလက်ညှိုးက သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖိညှစ် ဆွဲချလိုက်သည်။ ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသော တောကြီးအား (၂၀) ကျည်ပေါက်ကွဲသံကြီးက လှန်နှိုးလိုက်လေ သည်။

ဝါးရုံများကြား အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကြက်ငှက်များ အထိတ်တလန့်ပျံပြေးထွက်သွားလိုက်ကြသလို သားတော်မောင်များက ပင် ပြူးတူးပြီတဲ လူးလဲထကာ ကျွန်တော်သေနတ်ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ကြပေသည်။

ဝါးနပ်လိုက်သည့် ကြောင်ဖားကြီးပင်။ ကျွန်တော်ပစ်လွှတ်လိုက် သော ကျည်ခဲလုံးများ သူ့ထံမရောက်မီ ပျောခနဲ တဲအောက်ဆီသို့

လိုပုံပြန်လိုက်ပြီး မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းပြေးထွက်သွားပြီး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်လပ်ကြောင်ကြီးကား ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချောက် များထောင်ထားရာ မြေပြင်မှ ကွင်းရှောင်ပြီး သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများထက် ဆီမှ တစ်ပင်ကို တစ်ပင်ကျူး၍ ရောက်ရှိလာဟန် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေလိုက်ချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် . .

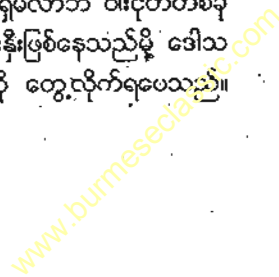
“ဖျောင်း . . ဝုန်း . . ပျော . .”

“ညောင် . . ညောင် . . ညောင် . .”

ခြံစည်းရိုးအောက်တွင် ထောင်ထားသော သံညှပ်ကြီးထံမှ ခလုတ်ပြုတ်သွားသော အသံကြီးနှင့်အတူ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အသံနက်ကြီးနှင့် နာကျည်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့နှင့်အတူ မြေပြင်တွင် လူးလိပ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းအပြင် မချိမဆဲနှင့် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားကာ နာကျည်းကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် လိုက်သံကြီးကြောင့် အနီးရှိ လက်နှိပ်တတ်မီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ကြောင်အော်သံကြားလိုက်ရာ ခြံစည်းရိုးဆီသို့ အားတက်သရော လှမ်း ထိုးလိုက်သည်။

မြင်ကွင်းကား ကြီးမားသောကြောင်ကြီးကို သံညှပ်စက်ဝိုင်း အတွင်းရှိ စူးသွားချွန်များက ခလုတ်ပြုတ်၍ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် နှစ်ဖက်ညှပ်၍ သံချွန်စူးများက ရှေ့ဘက်လက်မောင်းရင်းအား စူး၍ နှစ်မြှုပ်ထားခြင်း ခံနေရမှုဒဏ်ကြောင့် မြေပြင်တွင် လူးလိပ်ရင်း နာနာ ကျည်းကျည်း လူးလွန်ရုန်းကန်နေသော်လည်း သံညှပ်ကြီး၏အလေးချိန် ကြောင့် ရုန်းကန်ဆွဲယူရာသို့ သံညှပ်ကြီးက ဝါရှိမလာဘဲ ငါးငှက်တစ်ခု နှင့် ငြိတွယ်နေသဖြင့် သူ၏ကြိုးစားမှု အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်မို့ ဒေါသ သံဖြင့် ကြေကွဲသံတို့ဖြင့် ကြိုးအော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် . .

“ဖန်း . . ဖန်း . . ဖျောင်း . .”

နံ့ဘေးဆီမှ သေနတ်သံများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားတော်မောင် ရဲထွန်းနှင့် ထွန်းထွန်းဝင်းတို့ထံမှ ပွိုင့်တူးတူးနှင့် လေသေနတ်ကို ပစ်လိုက်ကြသည့် အသံပင်။

သေနတ်သံများနှင့်အတူ မီးရောင်အောက်တွင် နီနီရဲရဲတောက်ပနေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှစ်လုံးသည် တောက်ပပြူးကျယ်နေရာမှ ညာဘက်ဆီသို့ စောင်းနိမ့်သွားပြီး မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်နှင့်အတူ မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျ ငြိမ်သက်သွားပေတော့သည်။

“ဟိုက်.. တစ်ဖက်လပ်ကြီး မဟုတ်ပါလား။”

မြင်ကွင်းအား ကြည့်နေရင်းမှ အသံများပင် ထွက်၍သွားလိုက်မိပေသည်။ ကလေးများကား သဘောပေါက်ဟန်မရှိ။ ကြောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်လိုက်ကြရသဖြင့် ထိမှန်လဲကျသွားသဖြင့် ဟော်ရွှင်ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

“ဖေကြီး.. ရှောင်ကြမယ်လေ။ ကြောင်ကြီး သေနေပြီပဲ။ သွားကောက်ကြမယ်”

သားတော်မောင်များက တက်ကြွစွာနှင့် လင့်အောက်သို့ဆင်းကြရန် ပြောနေသည်မို့..

“အေး.. စာပါသေးတယ်။ အရုဏ်တက်ပြီကွ။ ဒီမှာ ခဏနားရင်း အချိန်စောင့်လိုက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သေနတ်များကို လင့်ပေါ်တွင်ချလိုက်ရင်း မဟူရာတောင်ကြီးဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတော့မည့် အလင်းရောင်ကို စောင့်စားနေလိုက်ပေတော့သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်နေကာ ပျက်ထားပြီး နွမ်းနယ်နေမှုတို့နှင့်အတူ စိမ့်အေးနေပြီမို့ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာခဲ့သော ‘ပါစက’ အရည်များပါသော ပုလင်းပြားကလေးကို မော့သောက်

နေလိုက်မိပေသည်။ အတန်ကြာသော် သူရာရည်အရှိန်ကလေးနှင့်မို့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေတော့သည်။

“ဒိုင်း..”

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးအပြင် တပုတ်ပုတ်နှင့် ခွေးဟောင်သံများကြောင့် မှေးစင်းနေသော မျက်လုံးများကို အိပ်ချင်စိတ်ပြင်းထန်သည့်ကြားမှ အတင်းဖွင့်၍ လင့်အောက် ခွေးဟောင်သံများ ကြားလိုက်ရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ အမဲလိုက်ခွေး ထန်းသီးက ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို အပြီးကြီးစွာ လိုက်လံကိုက်ခဲရင်း ပါးစပ်တွင် ယမ်းခါနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်လုံးပြူးတွင် လက်ကျန်ဖြစ်နေသော ကျည်တစ်တောင့်ဖြင့် ရဲထွန်းက ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ထားသော ရဲထွန်းလက်ထဲမှ သေနတ်သည်ပင် ယမ်းငွေ့မပြယ်တတ်သေး။ ဘယ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိရသော ကြောင်ငယ်ကလေးအား သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်တွင်အိပ်နေသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးက သေနတ်သံကြားလိုက်ရာဆီသို့ ကဆုန်စိုင်း အပြေးရောက်ရှိလာပြီး မသေမရှင်နှင့် လူးလွန့်နေသော ကြောင်ငယ်ကလေးအား ကိုက်ခဲယမ်းခါနေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ကြောင်ပေါက်ကလေးကား အမဲလိုက်ခွေးကြီး ထန်းသီးနှုတ်ဖျားတွင် အသက်ပျောက်သွားပြီမို့ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ကြောင်ငယ်ကလေးကို ကိုက်ချီပြီး အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။

ဪ... သည်အဖြစ်မျိုးကလည်း မုဆိုးတို့၏ ထုံးစံပင် မဟုတ်ပါလား။ လူမုဆိုးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များ ထားရှိကြသလို လူမုဆိုးနှင့် မုဆိုးတို့မှာလည်း အပြန်ပြန် ကန်သတ်ချက်စည်းကမ်းတွေက ရှိနေကြလေတော့ ယခုအမဲလိုက်ခွေးကြီး တစ်နိုင်ကိုက်ချီသယ်ယူသွားခဲ့သော ကြောင်ငယ်ကလေးသည် သူ၏ အမှန်ရထိုက်သော ဝေစုပင် မဟုတ်ပါကလား။ တစ်နေရာသို့ မချီသွားပြီး

ကိုက်ဝါးစားသောက်၍ ကုန်မှ သခင်များရှိရာသို့ ပြန်လာမည်က ကေန ပင်။

“ရွှေဝါမရေ . . . ရွှေဝါမ . . . ပြီ . . . ပြီ . . . ပြီ . . . လာခဲ့ . . . ဆင်းခဲ့ ဆင်းခဲ့ သမီး”

ကြက်တဲ၏လက်ယာဘက် စင်ပြွမ်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ရွှေဝါမကို သူ့ထံသို့ ဆင်းလာခဲ့ရန် ခေါ်ယူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ . . .

“ညီလေး . . . ရွှေဝါမလေးကို မပစ်လိုက်နဲ့နော် . . . မပစ်လိုက်နဲ့”

အစ်ကိုကြီးက လှမ်းတားနေသဖြင့် ရဲတွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကျည်ခွဲနှစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ကာ လင့်အောက်ဆီသို့ဆင်းကြရန် မြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖသုံးယောက် မြေပြင်ကိုရောက်တော့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ကျွန်တော်အနီးသို့ ပြေးကပ်လာပြီး အပင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် . . .

“ညီလေး . . . မင်းတူမ ဟိုမှာ သားတွေ၊ သမီးတွေတောင် ရနေပြီကွ။ ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း . . .”

ရယ်လို့ အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ပြောနေသည်မို့ . . .

“အစ်ကိုကြီးသမီးက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေကွာ . . . ဟိုမှာကွ . . .”

ဟု ပြောလိုက်ရင်း စင်ပြွမ်းပင်ကြီးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေရင်းမှ တအံ့တဩနှင့် ဆက်လက်ပြောလိုက်ပုံက . . .

“ဟိုက် . . . ရွှေဝါမမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ဖက်လပ်ကြီးပဲကွ”

သူ့လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ စင်ပြွမ်းပင်ကြီး ခွဆုံပိုင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခွဆုံပိုင်းကြားတွင် ခေါင်းပြု၍ ဝပ်လျက် ထိုင်နေရာမှ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်

သေးငယ်သော ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကြောင်များကား အောက်ဘက်ဆီရှိ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို မှေးစင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ဝှံ့ကြည့်နေကြသောကြောင့် ကြောင်နှစ်ကောင်၏ မျက်နှာများကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။

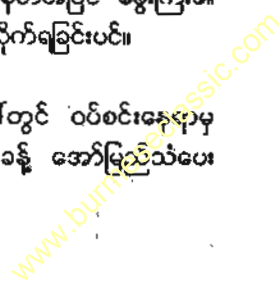
မျက်နှာတစ်ခုက အလွန်ကြီးမားပြီး ကျားမင်းတစ်ကောင်၏ မျက်နှာနီးပါး။ ကျွန်မျက်နှာတစ်ခုက ခပ်သေးသေးပင်။ ထန်သီးကိုက်ချိုသွားသော ကြောင်လေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင်။

သစ်ပင်ခွဆုံပိုင်းကြားမှ ဝပ်၍ မျက်လုံးများကိုမှေးစင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော ကြောင်ကြီးကား အတန်ကြာသော် မှေးစင်းထားသော သူ၏မျက်လုံးတစ်စုံကို ဖွင့်ဟကြည့်ရှုလိုက်မှုကြောင့် ပြူးကျယ်လာသော မျက်လုံးများတွင် ညာဘက်မျက်လုံးသည်ကား ဟောက်ပက်ကြီး။

ခုမှပင် ကျွန်တော် အတန်ငယ်သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်လပ်တို့မိသားစု တစ်စုလုံး အစာရှာထွက်လာကြရင်းမှ စင်ပြွမ်းပင်ကြီးပေါ်အရောက်တွင် ရွှေဝါမက ကြက်ခြံရှိရာသို့ဆင်း၍ ကြက်များကိုကိုက်ယူရန် ချောင်းမြောင်းနေစဉ် ကျွန်တော်၏ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သံနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်မှုတို့လွှတ်ရာ အောက်ခြေသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ထွက် တိမ်းရှောင်လိုက်စဉ် သံညှပ်ကြီး၏အညှပ်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သေငယ်ဇောနှင့် နာကျည်းစွာအော်ဟစ်နေစဉ် သားငယ်တစ်ကောင်က မိခင်၏အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရမှုကြောင့် မိခင်သံယောဇဉ်နှင့် အပင်ပေါ်မှဆင်း၍ လာရောက်ကြည့်ရှုစဉ် ရဲတွင်သေနတ်အပြင် ခွေးကြီး၏ ကိုက်ခဲသတ်ဖြတ်လိုက်မှုကြောင့် အသက်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

“ညောင် . . . ညောင် . . . ညောင် . . .”

တစ်ဖက်လပ်ကြီးကား ခွဆုံပိုင်းပေါ်တွင် ဝပ်စင်းနေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး အားငယ်တိုးညင်းစွာ သုံးကြိမ်ခန့် အော်မြည်သံပေး

လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့စေစွာငေးစိုက်ကြည့်လျက် တွေးတော ချိန်ဆနေပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ သစ်ပင်ခြေရင်း မြေပြင်ရှိရာသို့ သစ်ပင်ကြီး၏အခေါက်များကို ကုပ်တွယ်လျက် နောက်ပြန်ဆင်းလိုက် ကာ အောက်ကိုရောက်တော့ အပင်ကြီးပေါ်ကိုမော့ကြည့်လျက် အသံပေး လိုက်ပြန်သည်။

“ညောင်.. ညောင်..”

ခွဆုံကြားရှိ ကြောင်ငယ်ကလေးကား အောက်ဘက်မှ အသံ ပေးလိုက်သည်ကို သူ့ကိုခေါ်နေကြောင်းကို နားလည်၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ မူလ တစ်ဖက်လပ်ကြီး ဆင်းလာခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် သစ်ခေါက်များ ကို ကုတ်ခြစ်တွယ်ဖက်၍ ခက်ခက်ခဲခဲဆင်းလာခဲ့သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သော ကြောင်ငယ်ကလေးအား ခေါင်းဖြင့် ပွတ်တိုက် နမ်းရှိုက်၊ လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေသည်။ ပြီးနောက် ရှေ့မှ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွားနေသလို ကြောင်ငယ်ကလေးကလည်း နောက်က ခုန်ပေါက်မြူးထူးရင်း ဖခင်နောက်ဆီ လိုက်သွားနေသည်ကို တွေ့မြင် နေရသည်။

သူတို့လျှောက်လှမ်းဦးတည်သွားရာသည်ကား သံညှပ်ကြီးက ရှေ့လက်ကို ပြင်းထန်စွာညှပ်ထားခြင်း ခံနေရပြီး လက်ပြင်နောက် နလုံးသားရှိရာဆီသို့ သေနတ်ကျည်ဖြတ်ဖောက်ခြင်းကို ခံရပြီး ဘေး တိုက်လဲကျ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ကြောင်ဖားမကြီးဆီသို့ပင်။

“ညီလေး.. အဲဒီသံညှပ်ကြီး မိသေနေတာ ငါ့သမီး ရွှေဝါမ ကွ။ ရွှေဝါမမှ ရွှေဝါမအစစ်”

ယခုမှ အိပ်ရာကနိုးထလာသူတစ်ဦးပမာ သံညှပ်မိပြီး မြေပြင် တွင် လဲကျသေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ကြောင်ကြီးကို သေချာစွာကြည့်ရှု လိုက်ရင်းမှ သူ့သမီး ရွှေဝါမရယ်ပါဟု ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သားအဖကား သူ့သမီးကို မမြင်ဘူးကြသည့်အတွက် ဟုတ်။ မဟုတ်ကို

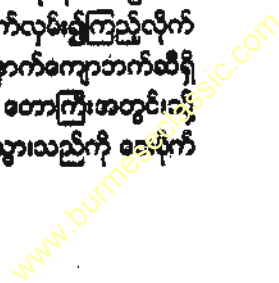
ဝေခွဲမရနိုင် ရှိနေပေသည်။

အကယ်၍ သူပြောသည်အတိုင်း မှန်ခဲ့ပါမှ..

“ညောင်.. ညောင်.. ညောင်..”

တစ်ဖက်လပ်ကား သူ၏ချစ်ဇနီး ရွှေဝါမအဖို့ လူသားမုဆိုး တစ်စု၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အသေဆိုးနှင့် သေ ဆုံးခဲ့ရသည့်အပြင် သူ့မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ရင်သွေးငယ် သားကလေး ခမျာကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသားမုဆိုးတွေ၏ အပေါင်းအဖော် ခွေးဘီလူးကြီးက ကိုက်ခဲသတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရခြင်းကိုပင် အဆစ်ထည့် ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည့် သူ့ရဲ့အဖြစ်လောက် ဆိုးဝါးမှုမျိုး ရှိကြသေးရဲ့ လားရယ်လို့ အတွေးများထင်နေရောသလားရယ်လို့ဖြင့် မသိ။ မြေပြင်တွင် လူးလိုမ့်လိုက်ရင်း ရွှေဝါမကို ပါးနှင့်ပွတ်လိုက်၊ ခေါင်းနှင့်ထွေလိုက်၊ အနမ်း မိုးစွေလိုက်၊ သံညှပ်ကြီးကိုနမ်းလိုက်၊ မြေပြင်တွင် စွန်းထင်းပေကျံနေ သော သွေးကွက်ကြီးများကို လိုက်နမ်းလိုက်၊ ခွေးကြီးနောက် ပါသွားသော သားငယ်အား လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း တညောင်ညောင် အော်မြည်သံ ပေးနေသည်။

တစ်ဖက်လပ်ကြီးကား သူ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်း လှသည့် မိသားစုအလိုက်အဝန်းလေး သေကွဲကွဲခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကား ဆိုးဝါးစွာကျည်၊ စရာကောင်းလှသဖြင့် နောင်ဘဝဆက်တိုင်း သည်အဖြစ် မျိုးနှင့် မကြုံဆုံပါရစေနှင့်ဟု နောက်ဆုံးအနှံ့ပေး လက်နှိုင်းချ ရတောင်း၊ နေလေသလားရယ်တော့ဖြင့် မသိ။ သူ့ကို ကြက်ခြံထောင့်ဆီမှ ရပ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ လူသားမုဆိုးလေးဦးအား မကြောက်မန့် ပြန်လည်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်လှမ်း၍ကြည့်လိုက် ရင်း သားငယ်ကို ခပ်ပွဖွလေး ငုံ့ခဲကိုက်ချီရင်း နောက်ကျောဘက်ဆီရှိ တစ်ပြန်တစ်ပြော ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလွန်းသော တောကြားအတွင်းသို့ လျင်မြန်သောအရှိန်အဟုန်နှင့် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ခေါ်လိုက်

၁၄၀ © လေးမောင်

ကြည့်နေရင်း လွမ်းမောတသစွာဖြင့် ကျွန်တော်နှုတ်ဖျားမှ စကားသံတချို့ ထွက်ပေါ်လာတာကတော့..

“ဪ... တစ်ဖက်လပ်ကြီးရယ်။ မင်းချစ်ဇနီးနဲ့ ရင်သွေးငယ် အတွက် သားတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြုရင်း ဘယ်တော့ ဘယ်တောင် လှူမြှောက်သောင်ကမ်းတွေထဲမှာ သွားပြီး လွမ်းမောတသ မှန်းဆမျှော် တွေးနေမှာပါလိမ့်”

ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်အား ထပ်ဆင့်၍ မေးလိုက် ချင်ပါသည်။

“ကြောင်ဆိုရင် နောင်မမေ့ပါဘူး။ ညောင်ဆိုရင် နောင်တွေ့ တိုင်း ပြောရဦးမှာလား”... ရယ်လို့ပင်။ ။

မဟာမြိုင်မှဆိုးများ

ရေဦး-ကလေးဝ ကားလမ်းမကြီးသည် နိုင်းပျံပျံတောင်တန်းကြီးများ စိမ်းစိုသော သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများ၊ ညိုမှောင်သော လွင်ပြင်များ၊ တောင်တန်းတောင်သွယ်၊ ပြန့်များအတွင်း နက်ရှိုင်းစွာနှင့် တည်ရှိနေသည်။

ဟိုအဝေး တောင်တန်းတောင်ကြော လွင်ပြင်များဆီတွင် နှင်းငွေ့ရောသော မြူမှုန်တို့က ခွေလျားပျံလွင့်နေကြသလို အစာရှာ ကျေးငှက်သာရကာတို့က သူ့အုပ်စုနှင့်သူ စားပင်များရှိရာဆီသို့ ပျံသန်းနေကြသည်။ တောပန်းတောင်ပန်းတွေကလည်း ရောင်စုံယုန်သန်းလျက် 'မဟာမြိုင်' တောကြီး၏ အလှသဘာဝသရုပ်ကို ပီပြင်အောင် တန်ဆာဆင်ထားသလို ရှိနေကြသည်။

တစ်တောင်တက်၊ တစ်ကုန်းကျော်၊ တစ်တောကိုဖြတ်၍ ကသီကရီရစ်ရွှေနေသော လမ်းကြောအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နှင့် ဝက်ခဲစွာမောင်းနှင်လာခဲ့သော ဝီလီဂျစ်ကာကလေးတစ်စီးသည် လူသားခုနစ်ဦးကို တင်ဆောင်လျက် မင်းကင်းမြို့ရှိရာ အင်တိုင်းကုန်းကြီးပိုင်း

အနီး သက္ကယ်ချင်းရွာထိပ် ကားလမ်းဘေးရှိ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် အမောပြေရပ်နားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်က ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်ရှုလျက် အဖွဲ့သားများကို . .

“ကဲ . . မနက်စာထမင်း ဒီမှာစားသွားလိုက်တာနော်”

“ကောင်းတယ် . . အရမ်းဆာနေပြီ။ ဆိုင်ကြည့်ရတာ တောသားတောင်သားတွေ အစုံရမယ့်ပုံပဲ။ ဆိုင်ကြီးဗျ”

ဉာဏ်ကျယ်အပြောကြောင့် အာလူးက . .

“ရမယ်ကွ . . ရနိုင်တဲ့ပုံပဲ။ အစုံရှိပုံရတယ်”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ကားပေါ်မှ အောက်ရောက်ပြီး လူစုံတော့ကားအရှေ့ပုံးကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ စားပွဲရှည်တစ်လုံးတွင် နေရာယူပြီးတော့ စားပွဲထိုးလူငယ်ကလေးတစ်ဦး အနီးသို့ ရောက်လာသည်မို့ ဉာဏ်ကျယ်က . .

“ဘာဟင်းတွေများ ရနိုင်မလဲ ငါ့ညီ”

စားပွဲထိုးလူငယ်ကလေးက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို သည်အရပ်ဒေသမှာ တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးဟန်မတူ၍ တစ်ဦးချင်း မျက်နှာများကို လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း ဖြေလိုက်ပုံက . .

“ဂေါ်ဖီလာကလွဲရင် အားလုံးရနိုင်ပါတယ် အစ်ကို”

လူငယ်စားပွဲထိုးလေး၏အဖြေကြောင့် ဉာဏ်ကျယ်သဘောကျသွားပြီး ပြုံးစေ့စေ့နှင့် . .

“အေး . . မင်းတို့ဆိုင်ကိုတော့ မင်းအပြောလေးကြောင့် ကြိုက်

သွားပြီ။ ငါ့အတွက်တော့ ပဲခူးဒေါ်နီရဲ့ ငါးဖယ်ချည်သုပ်က တစ်ပွဲ . . ။ ငရုတ်သီးစပ်စပ်လုပ်ဟေ့။ ပျဉ်ပုံကြီးငါးရဲ့ခြောက်က တစ်ပွဲ . . ဆီခွဲထည့်နော်။ နောက် . . ငါးရဲ့အူဟင်းက တစ်ပွဲ . . ။ အရင်ချပေးကွာ။ ကျန်တာတွေတော့ သူတို့စားချင်တာ သူတို့ဘာသာ မှာကြည့်မယ်”

ဉာဏ်ကျယ်က အဆက်မပြတ်မှာကြားနေစဉ် စားပွဲထိုးလူငယ်ကလေးမှာ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် မျက်နှာပျက်နေစဉ် ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကလည်း...

“လည်လှီးပြီး ချက်ထားတဲ့ အမဲသားဟင်းတစ်ပွဲနဲ့ ပဲဟင်းတစ်ပွဲ”

“နေကြပါဦး အစ်ကိုတို့၊ အစ်ကိုတို့မှာတာတွေက ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်လိုမှမရနိုင်တာတွေချည်းပါပဲ”

စားပွဲထိုးလူငယ်လေးရဲ့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့စကားအဆုံးတွင် ဉာဏ်ကျယ်က ရယ်ဖြူဖြူနှင့်...

“ဟေ... ဒါနဲ့ မင်းက ဂေါ်ဖီလာကလွဲရင် အားလုံးရနိုင်တယ်ဆိုကွ”

ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဆိုတာ အားလုံးက သဘောပေါက်ထားကြသည်မို့ ဝိုင်းရယ်မောလိုက်ကြစဉ် စားပွဲထိုးလူငယ်ကလေးမှာ သူ့စကား မှားသွားမှုကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကမ်းဖြစ်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားစဉ် ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသဖြင့် သည်ပွဲကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းမှ ရတော့မည်မို့ ကျွန်တော်က...

“က... အစ်မကြီး... ထမင်းခုနစ်ပွဲပေး။ ဟင်းကတော့ ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေ တစ်ပွဲစီ အကုန်ချ”

မှာလိုက်စဉ်... “ထမင်းမစားခင် ဝမ်းမီးရပ်စီလောက် ပက်ကြရအောင်”

အဆိုတင်သွင်းသူက ဦးသိန်းလွင်။ ထပ်ဆင့်ထောက်ခံသူက အဘကောင်းနှင့် ကျွန်အုပ်စု။ အရက်တစ်လုံးမှာလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ခုနစ်လုံးတွင် မျှော် ကုန်စင်အောင်ထည့်လိုက်ပြီး မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာများနှင့် ရောစပ်ကြကာ သောက်လိုက်သည်။ ဟင်းလျာများကား တောသား

တောင်သားများအပြင် ဟင်းချက်ကလည်းကောင်းသဖြင့် မြန်ရှက်စွာ စားလိုက်ကြပေတော့သည်။

ထမင်းများ စားသောက်ကြပြီး ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပေသည်။ ကလေးဝကား လမ်းမကြီးဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်များတွင် ရွာငယ်ကလေးများစွာရှိကြသည့်အနက် သက္ကယ်ချင်းရွာ၊ အောင်ချမ်းသာရွာ၊ ဆယ်အိုင်မရွာ (ဆင်အိုင်မ)၊ ကတိုးရွာဟူသော ရွာကြီးလေးရွာက အကြီးဆုံး။ ဒေသခံများက ထိုရွာကြီးလေးရွာတည်ရှိရာကို မဟာမြိုင်ရွာဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ မဟာမြိုင်တောနက်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုချက်မပင် ဖြစ်သည်။

ရွာကြီးလေးရွာအနက် သက္ကယ်ချင်း ရွာကြီးတစ်ရွာသာ ရေဦး-ကလေးဝ ကားလမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိပြီး အိမ်ခြေနှစ်ရာခန့်ရှိသည့်အပြင် ကျန်ရွာများကား ကားလမ်းမနှင့် ဝေး၍ဝေး၍သွားရာ ကျွန်တော်တို့ သားကောင်များသွားရောက်ပစ်ခတ်ကြမည့် ကတိုးရွာသည် မဟာမြိုင်တောကြီး၏ အတွင်းအကျဆုံး အပိုင်းဖြစ်ပြီး တောနက်ပိုင်းဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်များ ပေါများလွန်း၍ ပစ်ခတ်စေချင်လွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ်မှာကြားနေသော ရွာခံကရင်မုဆိုး စောကပေါထူးနှင့် ဒိန်တို့၏ မှာကြားချက်အရ ထွက်ခဲ့ကြသော ခရီးတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ဒိန်ဆိုသည် ရွာခံမုဆိုး၏ နာမည်အရင်းက ကုလားဒိန်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ချစ်စနိုးဖြင့် ‘ဒိန်’ ဟု တစ်လုံးတည်းသာ ခေါ်ကြသည်။ သန္တာရင်မုဆိုးတစ်ဦးပင်။

‘ဆလက်ဝါး’ တောင်ခြေတွင် စောကပေါထူးနှင့် ဒိန်တို့ လှည်းများဖြင့် လာရောက်ကြိုဆိုနေကြသဖြင့် ကတိုးရွာရောက်တော့ မှောင်မီပင် သမ်းနေပေပြီ။ အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်ရှိပြီး ရွာနှင့်မနီးမဝေးတွင် သရက်ချောင်း၊ ယောစင်ချောင်း၊ ဝါးဖြူချောင်း၊ ခရမ်းချောင်းဟူသော တောင်ကျရေချောင်းများ ရှိကြသည်။ ခရမ်းချောင်းသည် တခြားချောင်းငယ်

ကလေးများနှင့် သည်ရွာမှာပင် လာရောက်ပေါင်းဆုံသည်။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝါးဖြူတောင်၊ ဝါးနီတောင်၊ စကားဖြူတောင် စသည့်တောင်ကြီးများနှင့် တောင်တန်းများက တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ရှိနေကြပြန်သေးသည်အပြင် မြောက်ဘက်တွင် ဆလက်ဝါးတောင်ကလည်း မြင့်မြင့်မားမား ရှိနေပြန်သည်။

ရွာခံများမှာ ရွှေကျင်ခြင်း၊ တောင်ယာပဲခင်းစိုက်ခြင်းနှင့် တောလိုက်ခြင်းလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်အသက်မွေးကြသည်မို့ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများနှင့် နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်။ တောကြီးကို မှီခိုနေကြသော သားကောင်ကြီးများက ပေါများချင်တိုင်း ပေါများလှပေသည်။

စည်တစ်လုံးချောင်း (ခ) စည်တုံးလုံးချောင်းသည် မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းမှ ကွေ့ဝိုက်၍ ကတိုးရွာအနီးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းရာ ချောင်းမြေပြင်သည် လေအတိုးမှာ လှိုင်းကြွက်ခွပ်ကလေးတွေက နေရောင်ကြောင့် တလှဲလှဲရှိနေသည်။ ဟိုးအဝေးဆီတွင် ညိုမှောင်သော လွင်ပြင်များနှင့် မိုင်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးတွေဆီမှ ထနောင်း၊ ထန်းပင်များကလည်း ဟိုတစ်ကွက်၊ သည်တစ်ကွက်။

ပြာလွင်သောကောင်၊ ကင်ပြင်တွင် မည်းမှောင်နေသော ငှက်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်က တောင်တန်းများဆီပေါ်မှ ဘယ်ယိမ်းညာတိုးနှင့် ပျံသန်းလာနေကြသည်ကို တငေးတမော ကြည့်ရှုနေရင်း ဦးသိန်းလွင်က...

“ညီလေး.. ဒီရွာခင်းတွေကိုတွေ့တော့ ရှင်ဥတ္တမကျော်ရဲ့ တောလားတစ်ခုကို သွားသတိရမိတယ်ကွာ။ ဘာတဲ့..။
လေခ မြေသက်၊ ဈာန်ပိတက်သို့
သစ်ရွက်ရော်မို့ ကုန်နီဝယ်
သီရိတစ်ဝက်၊ ဒက်ရွှံဆေးစုံ
ခြယ်သော ပုံသို့..

လို့ဆိုပြီး ရာသီအလှကို ဖွဲ့ဆိုထားတယ်လေ”
“ကျွန်တော်က ဟိုကဗျာကို သွားသတိရမိတယ်ကွာ”
ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ဆိုနေပြန်သည်မို့..
“ဘယ်ကဗျာတုံး..။ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ”

“တိမ်ညိုမိလ္လာ၊ တိမ်စူကာနှင့်၊ တိမ်ပြာရောယုက်၊ မရမ်းဖက်ရွှံ၊ တိမ်သက်တန်ရောင်၊ အဝါဘောင်ဝယ်၊ မှောင်ခဲ့တစ်ခါ၊ ပြာခဲ့တစ်ချို့၊ ညိုခဲ့တစ်လီး၊ ရိခဲ့တစ်ဖုံ.. ဆိုတဲ့ တိမ်အလှကို ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ကဗျာလေ”

အားလုံးက ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကို မျက်လုံးပြူး၍ တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ပင် သူ့ကို တလေးတစား ဖြစ်သွားမိသည်။ အာလူးအသံက ထွက်လာပြန်သည်။

“ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ခံစားချက်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလားကွဟေ..”

“အေးလေကွာ။ ကုလားလည်း လူပဲ။ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတယ်လေ။ ငါ့နှလုံးသားက သစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ဆွဲချိတ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီအထဲမှာကွ.. ဒီအထဲမှာ..”

ဟု ပြောရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းပုတ်ပြနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းရယ်မောလိုက်မိကြပေတော့သည်။ ဦးသိန်းလွင်က..

“ဥဉာဏ်.. ငါ့အိတ်ထဲမှာ မှန်ပြောင်းသွားယူစမ်း။ ဟိုမှာ ပျံနေရင်း ကတော့ထိုးနေတဲ့ ငှက်အုပ်က ဘာငှက်အုပ်လဲ မသိဘူး။ ကြည့်ကြရအောင်”

“အဲဒါ.. ကျေးအုပ်ဗျ။ ကြက်တူရွေးအုပ်ကြီး”
ဒီနိက ဖြေသည်။

“ဟာ.. ဟုတ်ပါ့ကွာ။ ပျံရင်း ကတော့ထိုးနေလိုက်ကြတာ

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒီလောက်များတဲ့ အုပ်ကြီးကို”

မြူးခိုးများဆိုင်းနေသည့်ကြားမှ ဝေဝေဝါးဝါး လှမ်း၍တွေ့မြင်နေရသော လှမ်းမော့ဖွယ်တောင်တန်းကြီးများဆီမှ ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်ဆီသို့ ပျံသန်းလာနေကြသော ကျေးအုပ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း ရွာခံမှဆိုး ဒိန်က..

“ဉာဏ်ကျယ်.. နှလုံးပြူးယူပြီး စရိတ်ကျည်တွေထည့်ထား။ အနားရောက်တော့ ကတော့ထဲကိုသာ ပစ်သွင်းလိုက်။ ဟင်းစား အများကြီးရမယ်”

ဉာဏ်ကျယ်က တံပေါ်တက်သွားသည်။ ပြန်ဆင်းလာတော့ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ပါလာသည်။

“ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲဟင်”

“နေဦး..။ တဲလက်စ်ရိုက် မေးကြည့်ပေးမယ်”

အာလူးအမေးကို ဉာဏ်ကျယ်က ဝင်နောက်လိုက်သည်။

“ဒီအရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ ပြန်တွေ၊ လွင်ပြင်တွေ၊ ကုန်းကြောတွေမှာ လူ၊ ဆတ်၊ နှမ်း၊ ပြောင်း၊ ဂျုံ၊ နေကြာစိုက်ခင်းတွေ စိုက်ပျိုးထားကြတာကလား။ အဲဒီစိုက်ခင်းတွေဆီကို သွားစားကြမှာပေါ့”

ဒိန်က နှမ်းလျှော့ပြောသည်။

“ဟာ.. ဒီအုပ်မျိုးနဲ့ဆို စိုက်ခင်းတစ်ကွက်ရောက်ရင် အမြစ်တောင် ကျန်ပျံ့မလား”

“ဒီလိုပါပဲလေ..။ သဘာဝအနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်တွေကြားထဲက လုပ်ကိုင်ကြရင်း ရပ်တည်နေကြတာပါပဲလေ”

ဒိန်ရဲ့ ခပ်ညည်းညည်းအပြောကလေးကြောင့် ကြားလိုက်ရသူ ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ထိုစဉ်ကုလားကြီးသန်းညွန့်က..

“သံဝါကြွကြွ မြိုင်မှ ထ၍ ကျေးမြနုတ်နီ၊ တပ်ကြီးချီလျက်၊

ရွာဆီကိုချဉ်း၊ လယ်သို့ဆင်း၍ မှည့်ဝင်းနှံဝါ၊ ချီအံ့လာသော်၊ ရွာသူရွာသာ။ လယ်သမားတို့၊ ပြေးလွှားခြောက်နှင်၊ အုန်းမောင်းဆင်လျက်၊ တဲခွင်လယ်ကြား။ တမားမားသည်၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သတည်း.. ဗျံ။ ငါ ဒီကဗျာကို သဘောကျလွန်းလို့ ရှစ်တန်းတုန်းက အလွတ်ကျက်ထားတာ။ ခု ဒီမှာလာပြီး ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နေတယ်”

“ဟိုက်.. ရှားလဘာ။ ဒီကုလားကတော့ ကမ္ဘာပတ်မယ်ကုလားပဲ”

မွန်က လှမ်းနောက်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်အတွေးတို့က ပုံတောင်ပုံသာဟိုမှာဘက် ဗန်ကနွဲ့ လေညှင်း၊ ဒိုတောင်၊ စိုင်ခေါင်းတောင်၊ မဟူရာတောင်ကြီးများအပြင် တောင်စွယ်၊ တောင်ငယ် များပြားစွာရှိနေကြသလို အရှေ့ဘက်ပိုင်းက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကျယ်ပြန့်သော ဂျုံခင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်းကြီးတွေနှင့် နေကြာစိုက်ခင်းကြီးတွေ အများအပြား တစ်ပြန့်တစ်ပြောရှိနေကြသည်မို့ သည်လို စားကျက်အခြေခံနေရာမျိုးတွေမှာ အဖို့ပြုကြရင်း ကျေးတွေက ပေါက်ပွားပျော်ရွှင်ချင်တိုင်း ပျော်မွေ့နေကြသည်ကို တွေးနေလိုက်မိသည်။

ကိခနဲကိခနဲ အသံများပြုလျက် အကောင်ပေါင်းသိန်းသန်းချီ၍ လေထဲတွင် ဝဲကတော့ထိုးပျံသန်းလာနေကြသော ကျေးအုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာမူရာ မြူးခိုးများနှင့် မှိုင်းပျံ့လာလှမ်းမြင်နေရသော စိုင်ခေါင်တောင်၊ မဟူရာတောင်နှင့် တောင်စွယ်တောင်ငယ်များဆီမှ ပျံသန်းလာနေသည်။ မွန်း အာလူး၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ တံပေါ်မှ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်များကို ပြေးဆွဲယူဝင်လိုက်ကြပြီး စရိတ်ကျည်များ ထိုးသွင်း၍ ကျေးအုပ်ကြီး ခေါင်းပေါ်အမြတ်ကို စောင့်သည်။ မကြာလိုက်..။

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ရှေ့ဆုံးမှရောက်လာသော ဝဲကတော့ကြီးလိုဖြစ်နေသည့် ကျေး

အုပ်ကြီးအတွင်း လှမ်း၍ပစ်ထည့်လိုက်ကြသော သေနတ်သံ (၈) ချက်ကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပေတော့သည်ဆိုသော်လည်း ကျေးအုပ်ကြီးဆီမှ အော်လိုက်သံများကြောင့် သေနတ်သံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

စိတ်ကူညီဆန်သည် ယခုကဲ့သို့ အကောင်ငယ်များ၊ အကောင်သေးများအုပ်အတွင်းသို့ ပစ်ခတ်သောကျည်မျိုးဖြစ်ရာ ကျည်တစ်တောင့်တွင် ခဲအလုံးပေါင်း (၂၀၀) ဝင်ဆုံသဖြင့် ယခုပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည် (၈) ချက်သည် ခဲလုံးရေပေါင်း (၁၆၀၀) မို့ ဝဲကတော့ကြီးအတွင်းမှ ကျေးအကောင်ပေါင်း မည်မျှကျကျန်ရစ်မည်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းတွက်ဆမိပေတော့သည်။

ရေမြေအနေအထားအရသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝသီးပင်ပေါက်ပင်များအရသော်လည်းကောင်း မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားရှိ သစ်တောကြီးများထဲတွင် မဟာမြိုင်တောကြီးသည် အနက်ရှိုင်းဆုံးတောကြီးတစ်ခုဖြစ်သလို မာယာအကြွယ်ဆုံး၊ သားကောင်အပေါများဆုံး ဖြစ်သည့်အပြင် ကျေးငှက်များလည်း အပေါများဆုံး တောကြီးတစ်တောဖြစ်ပေသည်။

တောင်ကြီးများ၊ တောင်တန်းကြီးများ၊ တောင်ကုန်းများ၊ လျှို၊ မြောင်း၊ ချောက်ကမ်းပါး၊ ကျောက်ထရံများ၊ ချုံနွယ်သစ်တော၊ ဝါးတော

များနှင့် သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများ၊ လွင်များ၊ ပြန့်များနှင့် တောကြီး၏သိက္ခာကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဟန်ချေးပြုရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ကာလူသလို မြူသလို ရှိနေသည်။

အိပ်တန်းထ ငှက်များက ထွက်ပြူးစနေလုံးနီနီကြီးဆီ ဦးတည်၍ စားပင်များရှိရာဆီသို့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်လှ၍ အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းတောင်တန်းများဆီမှ ပျံသန်းလာနေကြသည်။

“အိုးဝေ.. အိုးဝေ..”

ပင်ယံမြိုင်ကြီးများထိပ်များထက်ဆီမှ အိပ်တန်းထည့်ခေါင်းငှက်ကြီးများ၊ ကျေးငှက်သာရကများ၊ တောကြက်ငယ်များ၏ တွန်ကျူးသံများ၊ မျောက်အော်သံ၊ ချေဟောက်သံများကို တောကြီးအတွင်း နေရာအနှံ့ဆီမှ ကြားနေရသည်။

အရုဏ်က တက်ပြီမို့ နေလုံးကြီး၏အပူရှိန်က မရရှိသေး။ ရွက်ဖားဝေဝေကြီးများပေါ်မှ တွဲခိုနေသော နှင်းငွေ့များက အစက်အပြောက်ကလေးများအဖြစ် မြေပြင်သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေသည်။ လေကား လုံးဝငြိမ်နေသည်မို့ နှင်းပွင့်နှင်းစက်များကသာ တောကြီးတစ်ခွင်လုံးကို မင်းမူနေသည်။ နေထွက်ပြီး အတော်အတန်ရင့်လာလျှင် နှင်းငွေ့များကား ပျောက်သွားပေမည်။

တောတောင်ခြေလမ်း၊ တောလမ်းလျှိုမြောင်းပြန့်ပွန်းသမျှ ရွာခံမှဆိုး၊ ဒိန် မသိသည်မရှိ။ မည်သည့်ကြောမှဆင်းလျှင် မည်သည့်လွင်၊ မည်သည့်အဆင်းမှဆင်းလျှင် မည်သည့်ပြန့်၊ မည်သည့်တောင်ကျချောင်းတို့ကို ရောက်သည်ကို သူသိ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပစ်ခတ်နေသူဖြစ်သည့်အပြင် မီးထိုးလည်း ကောင်းသည်။ သားကောင်တစ်မျိုးချင်းရဲ့ အကြောက်ကို နားလည်သည်။ အထာကျွမ်းသည်။ ရိုးသားလွန်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

စကားဖြူတောင်တစ်ကြော တောအုပ်ကြီးကား ဗွက်ပြူးစ

နေရောင်အောက်တွင် နှင်းများကြောင့် စွတ်စိုလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့ မုဆိုးခြောက်ဦးသာ မြူနှင်းများအောက်တွင် အေးလွန်းကြသဖြင့် မီးဖိုတစ်ဖိုတည်ဆောက်နိုင်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်နေကြသော်လည်း ထင်းခြောက်များကား ရှာရန်မလွယ်။ ပါလာသော ကိုင်းခုတ်စားဖြင့် ထင်းခြောက်၏ ရေစိုနေသော အပေါ်သားများကို ခုတ်ထစ်လိုက်ပြီး အထဲမှအသားများကို စု၍ မီးပုံရှိုကာ မီးမွှေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ထင်း များကို မီးရှိုနံ့နှင့် အနွေးတတ်ပေးလိုက်ရာ ရှိန်းရှိန်းတောက်နေသော မီးဖိုကြီးတွင် ဝိုင်း၍မီးလှုံလိုက်ကြပေတော့သည်။ ပါလာသော အသား ခြောက်များကို မီးကင်၍ ဝါးဆစ်ဘူးနှင့်ကျိုထားသော ရေခွေးကြမ်းကို စားသောက်နေရင်း စောင့်စားအနားယူနေလိုက်ကြပေသည်။ မကြာ မတင်မီ နေထွက်ပါက အနွေးတတ်ရရှိကြတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

စကားဖြူတောင်ကြောသည် ကျယ်ဝန်း၊ နက်ရှိုင်း၊ ပြန့်ပြော သည်။ နှင်းစက်များကြောင့် ချော်သလိုရှိသည်။ မကြာမီ ကျောက်တုံး များရှိရာသို့ရောက်ပြီး ကျောက်တုံးများကိုကျော်ဖြတ်ကာ ကျောက်သား တောင်များပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကြောအတိုင်း ဆက် လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ နော်ကဲကျောရှိ ဝါးနီတောင်ကြောနှင့် တစ်ဆက် တစ်စပ်တည်းရှိ ဝါးရုံတောကြီးများနှင့် တောငှက်ပျောပင်များ၊ ချုံပင် ကြီးများ၊ လျှိုကြီးများနှင့် စိမ်းမြိုင်ကြီးများရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

စွတ်စိုသော နှင်းငွေ့အစက်အပြောက်များအောက်တွင် ချောက် ကြိုမြောင်ကြား၊ ဝါးရုံတောကြီးများတစ်နေရာတွင် သားကောင်ကြီးများ အစာစားရင်း ခိုအောင်းနေကြမည်က အမှန်၊ ပြောင်ကြီးများ၏ သဘာဝ ပင်။

အဘကောင်းကား အမဲကြီးများပစ်ခတ်ရာတွင် အားကောင်း လှသော ဒသမ ၃၄၅ ရိုင်ဖယ်ကို ဝင်အသေးပိုင်းမှ ပြောင်းပြန်ကိုင်၍ ညာဘက်ပန်းပေါ်တင်လိုက်ရင်း ရေကနေ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ပြောင်အုပ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။ သေနတ်တွေကို ကျည် ကြီးတွေ ထည့်ထားကြ”

ဦးသိန်းလွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော ဒသမ ၃၃/၃၃ မှလွဲ၍ ကျွန် တော်တို့ကိုင်ဆောင်ထားကြသော သေနတ်များမှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ချည်း ဖြစ်ကြသည်မို့သာ ပြောင်းတွင် (ဆလင်းဖ်-ဘောကျည်မကြီး များနှင့် ဘယ်ပြောင်းတို့တွင် ခြောက်လုံးကျည်) များ ပြောင်းလဲထည့်သွင်း လိုက်ကြသလို ရွာခဲလမ်းပြုမုဆိုး ဒိန်က ၃၀. ဝစ် ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင် ထားသည်။

ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဖြတ် သန်းကျော်နင်းလျက် ဝါးနီတောင်ကို လက်ဝဲဘက်မှ ပန်း၍ ဆင်းလာခဲ့ သော်လည်း ဘာတစ်ကောင်ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရသေး။ မြေအနေအထား က ပြေပြစ်မှု သိပ်မရှိ။ ကျောက်သားလိုလို၊ လွင်လိုလို ဖြစ်လာသည်။ ချုံနွယ်များ၊ ဝါးတောကြီးများ၊ တောငှက်ပျောပင်များနှင့်မို့ တောရှုပ်စ ပြုလာသည်။ နေရောင်ကြောင့် အတန်ငယ်အနွေးတတ်ကို ရပေမယ့် စိမ့်သလိုလိုတော့ ရှိနေသေးသည်။ သားကောင်ပေါင်းစုံတို့၏ ခြေရာတို့ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒိန်က..

“လျှိုကြီးအတွင်းပိုင်းမှာ ပြောင်အုပ်ရှိမယ်။ လူစုခွဲကြမလား”

“တို့တွေ လမ်းမှမသိဘဲ။ ဘယ်လိုသွားမလဲ။ နေကြဦး..။

ဟိုမှာ ခြေရာပိုင်းပိုင်းတွေ။ အဲဒါ ပြောင်ခြေရာမဟုတ်လား”

အဘကောင်းလက်ညှိုးညွှန်ပြရာ လျှိုအောက်အစပ်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်အုပ်က မကြာသေးသောအချိန်အတွင်းမှ သွား ထားပုံနှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ပြောင်ချေးပုံကြီးများ လေးငါးပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒိန်က လျှိုအောက် ပြောင်ခြေရာများ ရှိရာသို့ သွားကြည့်ပြီး ပြန်တက်လာသည်။

“လျှိုကြီးထဲမှာ ပြောင်အုပ်ရောက်နေတာ အမှန်ပဲဗျ။ ဘယ်လို

လုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လောက်များနိုင်သလဲကွ”

ဦးသိန်းလွင်အမေးကို ဒိန်က..

“အကောင်ဝါးဆယ်ကျော်မယ်။ သားပေါက်တွေလည်း ပါတယ်။ ခြေရာသေးလေးတွေလည်း တွေ့တယ်။ ဆင်းလိုက်ရင် အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်။ အရေးဆို ခင်များတို့ ရှောင်တတ် ၊ ပြေးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူအုပ်ကွဲသွားရင် အခက်တွေ့လိမ့်မယ်”

ဒိန်စကားများက မှန်နေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဘာစကားတို့ကိုမျှ မပြောနိုင်ကြ။ ဦးသိန်းလွင်က..

“တို့ လျှို့ဝှက်ကို ကပ်တက်ပြီး အပေါ်စီးကပစ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ဝေးနေရင် ဘယ်နှဲ့လုပ်မလဲ”

“အနီးရောက်လာအောင် စောင့်ရမှာပေါ့။ အချိန်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ သေနတ်ကြီးတွေလည်း ပါသားပဲ”

“စောင့်ရင်း အချိန်ကုန်လို့ ညနေစောင်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ညနေစောင်းလည်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် တက်အိပ်လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ခက်တာမှတ်လို့”

ဉာဏ်ကျယ်အမေးကို ကုလားကြီးသန်းညွန့်က စိတ်မရှည်စွာ နှင့် ဟောကံလိုက်သည်။ အားလုံးက ဘာမျှမပြော။ သဘောညီကြသည်မို့ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိမှာရှိကံလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲမှ မီးရိုးများကို မီးပေါ်သို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဝေလသည် မီးရိုးငွေ့များကို အစေ့မှ အစောက်သို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖျပ်စုကလည်း ယခုရောက်ရှိနေသော ဓနရာသည် ပြောင်ဖျပ်ကြီး၏

နောက်ကျောဘက်ဆီမို့ ခင်ကြောအတိုင်း ခရီးဆက်ဖို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

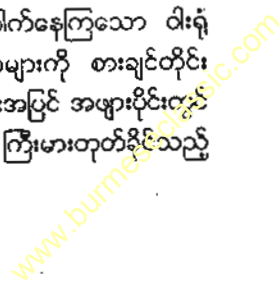
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ခင်ကြောအတိုင်း ချုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းရင်း သွားကြရာ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မြေပြင်တွင် စိုင်းစက်သောခြေရာကြီးတစ်ခုကို ရှင်းလင်းစွာတွေ့လိုက်ရသလို ပင်စည်လုံး၏ လူတစ်ရပ်ခန့်တွင် အခေါက်များပွန်းပဲ့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပင်စည်လုံးရှိ အခေါက်များနှင့် ပွတ်တိုက်အယားဖြေသွားဟန်ရှိသည်။ ခြေရာအရ တစ်ကောင်တည်း၏ခြေရာမို့ သင်းကွဲပြောင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ခြေရာသည် ဝါးနီတောင်သို့ ဦးတည်နေပြီး ရှေ့တွင် အစာစားရင်း လျှောက်လှမ်းနေမည် ဖြစ်ပေသည်။ သေနတ်များကို အသင့်အနေအထားမျိုးနှင့် ကိုင်ဆောင်လိုက်ကြရင်း တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လှမ်းနေကြစဉ် ပူးခန်းပူးခန်း နှာမူတ်သံတို့ကို တိတ်ဆိတ်နေသော တောကြီးအတွင်း ကျယ်လောင်စွာကြားနေရသည်မို့ မြေကိုဖွန်းနေရင်းမှ ခွာဖြင့် မြေကြီးကို ခုတ်လိုက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လျှို့ဝှက်အတွင်းမှဖြစ်သဖြင့် ဒိန်က ကျွန်တော်တို့အား ရှေ့ကိုဆက်မတိုးရန် လက်ကာပြလိုက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း လျှို့စောင်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့..

“ကစ်..ကစ်..ကစ်..”

လျှို့စောင်းဆီမှ ဒိန်ရဲ့အချက်ပေးခေါ်ယူလိုက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဖြည်းဖြည်းစွာတိုးကပ်သွားရင်း လျှို့ကြီးရဲ့အောက်ခြေ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့..

ပေသုံးလေးဆယ်အတွင်း ခပ်ကျဲကျဲပေါက်နေကြသော ဝါးရုံပင်ကြီးများအောက်တွင် လွတ်လပ်စွာနှင့် အစာများကို စားချင်တိုင်း စားထားကြပြီး ကြီးမားစိုင်းစက်သော ဦးချိုကြီးများအပြင် အဖျားပိုင်းတူညီဖြူပြီး ချွန်မြနေသော ဦးချိုများနှင့် နက်ပြောင်၍ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည့်

ကိုယ်လုံးကြီးများအပြင် ခွာအစုံကို မတ်မတ်ရပ်လျက် ဖြူညစ်ညစ်ကြာ ကွက်များ၏ပိုင်ရှင် အကောင်လေးဆယ်ခန့်ပြောင်အုပ်ကြီးမှာ ဝပ်လျက် တစ်မျိုး။ ရပ်လျက်တစ်သွယ် စားမြုံ့ပြန်နေကြသလို ပြောင်ပေါက်ကလေး ခုနစ်ကောင်ခန့်ကလည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဝှေ့လိုက်၊ ပြေးထွက် သွားသည့်အကောင်နောက်ကို နောက်တစ်ကောင်က လိုက်မှီသောအခါ ကိုယ်ပေါ်ကိုခွဲလိုက်နှင့် ဖျော်မြူးနေကြသည့် ပြောင်အုပ်ကြီး၏မြင်ကွင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေတော့သည်။

လျှိုကြီး၏အထက်တွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ရှိနေသည်ကို ပြောင်အုပ်က လုံးဝအကဲမခတ်မိ။ လေအောက်မှ ဖြစ်နေသည့်အပြင် လျှိုအထက်ကလည်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု တစ်ပန်း သာနေကြသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကြီးများကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် အဘကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်နှင့် ဒိန်တို့ကို ဦးစွာပစ်ခတ်ကြရန် အချက်ပြ လိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း မြောင်နှုတ်ခမ်းတွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် များကို မေးတင်၍ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြပေတော့သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

သေနတ်သံများအပြင် ယိုင်ခွံ့ပြိုလဲသွားသော ပြောင်ကြီးနှစ် ကောင်၏အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်ပြောင်အုပ်သည် အထိတ် တလန့်နှင့် ဦးတည်ရာ စွပ်ပြေးကြသလို ဝတ်စင်းလျက် စားမြုံ့ပြန်နေ သော အကောင်များက နှလုံးက ဦးတည်ရာသို့ ပြေးကြသည်။ ထိုစဉ် အထွင်းမှာပင် သေနတ်သံများကို လေးငါးချက်ဆက်တိုက် ကြားလိုက် ရသလို ဖူးခနဲ ဖူးခနဲ နှာမူတ်သံကြီးများ ကြားလိုက်ရသလို မည်းမည်း အကောင်ကြီးသုံးကောင်သည် သေနတ်သံကြားရာ မြှောင်ထိပ် ကျွန်တော် တို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လျက် တရှိန်ထိုးပြေးတက်လာကြသည်မို့ တက် ရောက်လာရာ သားကောင်ကြီးများဆီ စုပြုံပစ်ခတ်လိုက်ကြသော သေနတ် သံများနှင့်အတူ တက်ရောက်လာကြသော သားကောင်ကြီးများမှာ လမ်း

တွင် အရပ်ကြီးပြတ် လဲပြိုသွားကြသလို တစ်ကောင်မှာ အောက်ခြေ သို့ပင် လျှောကျသွားသည်။ ကျွန်ပြောင်ကြီးများမှာလည်း နောက်ကြောင်း သို့ အသက်လုပြေးလွှားသွားကြသံများမှာ တပေါပေါတပျော့ပျော့နှင့် ထိတ်လန့်စရာကောင်းလှသော တောတိုးသံကြီးများက တော်ပြိုင်သံကြီး တစ်ခု၏ အသွင်မျိုးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

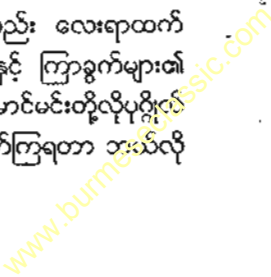
မဟာမြိုင်တောကြီး၏ ဝါးနီတောင်ခြေ မြေပြန့်လျှိုကြီးသည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးသည် သူ နှင့်မဆိုင်သလိုမျိုး..။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

သေနတ်သံနှစ်ချက်က ဆင့်ကာဆင့်ကာထွက်ပေါ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တောကြီးမှာ လဲပြိုင်သံများ၊ ပွတ်တိုက်သံများ နှင့်အတူ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ အထိန်နာနေသော်လည်း သေငယ်စောနှင့် ကြီး၍ ထပြေးသော ပြောင်တစ်ကောင်အား စခန်းသိမ်း လိုက်ကြခြင်းကြောင့်ပင်။

စုစုပေါင်း ပြောင်ကြီးငါးကောင်၊ နှစ်ကောင်က လျှိုအောက် မြေပြန့် ဝါးရုံပင်အစပ်တွင်၊ သုံးကောင်က လျှိုအလယ်တွင်၊ နှစ်ကောင် ပြန်လျှောကျသွားသဖြင့် လျှိုအောက်တွင် တစ်ကောင်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း က မင်းမူနေသော်လည်း ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်အုပ်က ခုမှ အလန့်တထိတ်နှင့် ပြိုင်၍အော်လိုက်ကြသံများကား နားကွဲလှပေတတ်။ သည်တွင်ပင် ဉာဏ် ကျယ်က လျှိုအစပ်မှ ခါးထောက်မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း တစ်စခန်း ထလိုက်ပြန်သည်။

“ချိုကြီးတွေက ဝေပြေး အလေးချိန်ကလည်း လေးရာထက် မအောက်။ အရင်းတုတ်၊ အဖျားဂျူး ဖြူနုသောချိုနှင့် ကြာခွက်များ၏ ပိုင်ရှင်တို့..။ သည်လိုတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ မောင်မင်းတို့လို့ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးတွေ အခုလို အစုလိုက်အပြုံလိုက် လုပ်ကြံခံလိုက်ကြရတာ ဘေးသလို

သတ္တဝါမျိုးတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်လဲဆိုတာကို ငါ့ရဲ့ ဇယ်ကျွန်များရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ မခြွင်းမချန်၊ မကြောက်မရွံ့ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သံတော်ဦးလေးများ တင်ကြစမ်းပါဦးဟဲ့ မောင်ကုလားကြီးရဲ့”

မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သော ပြောင်ကြီးငါးကောင်ကို သေနတ်စလွယ်သိုင်း၍ ခါးများကိုထောက်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ငါးဦးမှာ အလိုလိုနေရင်း ဉာဏ်ကျယ်၏ငယ်ကျွန်များအဖြစ် ရာထူးတိုးတက်ခန့်ထားလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရသဖြင့် အောင်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ငြိမ်မခံ၊ ပြန်နှက်လိုက်ပုံက..

“ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ ကိုပြောင်ကြီးတို့ရာ။ ဖိစုကြီးရဲ့ လင်ငယ်တစ်စု ဝိုင်းလုပ်ကြကြလို့ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကွဲစကွဲဖြစ်ရတာပါလို့”

ဘာဘူ (ခ) ကုလားကြီးသန်းညွန့်၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဝိုင်းပြီးရယ်မောလိုက်ကြပေတော့သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကား မလှုပ်တော့။ ပါးစပ်ပိတ်သွားပေပြီ။ အကြောင်းသော် ဖိစုကား သူ့ရဲ့ ရှုမငြီးတဲ့ ချစ်ဇနီးပေလဲကိုး။ ။

မဟာမြိုင်တောမှ မျောက်ညိုအုပ်

နေလုံးနီနီကြီးက 'စိုင်ခေါင်း' တောင်ကြီးထက်တွင် မေးတင် လာသည်။ ထိုတောင်ကြီးနှင့်ယှဉ်လျက် မဟူရာတောင်ကြီးကလည်း ထမ်းပိုးတန်းအနေနှင့် မှိုင်းပျူလှုပ်မြင်နေရသော် တောင်တန်းတောင် စွယ်များကား မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းသို့ လခြမ်းငယ်ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းတိုးဝင်နစ်မြုပ်နေသည်။

အိပ်တန်းပြန်ငှက်အုပ်များနဲ့ ကျေးအုပ်ကြီးတို့က သူတို့ရဲ့ အသိုက်အမြိုများရှိရာ ထန်းပင်၊ ထိန်ပင်၊ ညောင်ပင်၊ ပေါက်ပင်များနဲ့ သရက်ပင်များတို့ဆီသို့ သီးနှံလေးများကို ကိုက်ချိုလျက် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ လှယက်ပျံသန်းနေကြပေ သည်။

ဒေါင်းအော်သံ၊ မျောက်အော်သံ၊ တောကြက်တွန်သံများအပြင် အခြား ကျေးငှက်သာရကာတို့ပင် အိပ်တန်းများရှိရာဆီသို့ ပြန်ကြတော့ မည်အချိန် နာရီစက်မောင်းက လေးမောင်းကျော်ခဲ့ပြီမို့ တောကြီးပြင်ပြင် (အထက်ရှုပ်အောက်ရှင်း အမှောင်ထုက တစ်စတစ်စ မင်းမူလာခဲ့သည်။

မြို့များကလည်း ဆိုင်းနေကြပြီမို့ အရာအားလုံးမှာ ဝေဝေဝါးဝါးများ ရယ်သာ။)

လတ်တလောအခြေအနေတွင် ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးခြောက်ဦး အဖို့ တစ်နေရာတည်းတွင် (ကြီးလေးကြီးအုပ်စုတွင်) တစ်မျိုးပါဝင်နေ သော 'ပြောင်ကြီးငါးကောင်' ကို တစ်နေရာတည်းတွင် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိထားခဲ့ကြပြီမို့ ဝမ်းသာနေကြသော်လည်း တကယ်တမ်း ပြန်လည် တွေးတောလိုက်ပါက အလွန်တရာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစရာဖြစ်နေသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချေပြီ မဟုတ်ပါကလား။

အမဲကြီးများ ပေါများလွန်းသဖြင့် ပစ်ခတ်စေချင်လွန်းလို့ မကြာခဏဖိတ်ခေါ်မှုအရ မဟာမြိုင်တောကြီးအလယ်ရှိ ကတိုးရွာသို့ တပင်တပန်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ရောက်ရှိလာကြပြီး အခြေအနေများကို လေ့လာအကဲခတ်နိုင်ရန်အတွက် ရွာခံ လမ်းပြမုဆိုး 'ဒိန်' ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့ငါးဦး လေ့လာရေးထွက်လာခဲ့မိသောခရီးဖြစ်ပေသည်။ ထွက်စက နံနက်စာ အဆာပြေစားပြီး တောကြီးနဲ့ သားကောင်တို့ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာစုံစမ်းရန်အတွက်သာ။ အချိန်မကုန်မီ စခန်းပြန် ရောက်ရေးကို ဦးတည်ခဲ့ကြသော်လည်း ပေါများလွန်းလှသော ခြေရာများ သားကောင်များနောက်လိုက်ရင်း ပြောင်အုပ်ခြေရာခံမိရာမှ ပြောင်အုပ် နောက်ကိုလိုက်ကြရင်း မြောင်တစ်ခုအတွင်း စုပြုံ၍ အနားယူနေကြသော ပြောင်အုပ်ကို မြောင်အပေါ်က ပစ်ခတ်ကြရာမှ နေရာတင်ပဲ ပြောင်ကြီးငါး ကောင် ထိကျန်ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း အချိန်က ညနေစောင်းပြီး ခွားရိုင်း သွင်းချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ရရှိထားသော ပြောင်ကြီးများကိုထားခဲ့၍ စခန်းက လှည်းနဲ့ သယ်ဆောင်ကြဖို့အရေးမှာ လှည်းလမ်း မပေါက်သည့်နေရာမို့ ဘယ်လို မှ မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်နိုင်သည်ထားဦးတော့ တစ်ကောင်လျှင် ဝိဿာချိန် လေးရာကျော်သော ပြောင်ကြီးများကို လျှိုအောက်ခြေမှ လှည်းပေါ်သို့

သယ်မတင်ဆောင်ရေးက မလွယ်လှ။ အသားများကိုဖျက်ပြီး တင်မှ ရမည်။ တောကြီးစိမ်းစိမ်းမို့ အပြန်လမ်းခရီးတွင် တွေ့ကြုံရင်ဆိုရမည် သားကောင်ကြီးများရဲ့အန္တရာယ်က ထူပြောလှသည်။ အချိန်မရှိပြီမို့ လမ်းကို မီးတိုးပြန်ကြရန်အတွက် လက်နိပ်ဓာတ်မီးတို့က အလုံအလောက် မပါခဲ့ကြ။

သားကောင်ကြီးများကို နေရာတွင်ပင် အရည်ချဖျက်ဖို့ဆိုသည် ကလည်း ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားပြောင်ကလေးများသာ ပါကြသည်။ ကြီးကြီးမားမားဆို၍ ကိုင်းခုတ်ဓားတစ်ချောင်း တောရှင်းရန် ဒိန်ယူ လာ၍ ပါလာသည်။ အရည်ချပြီးပါက ပြောင်သားတို့ကို လှီးဖြတ်ဖို့နဲ့ ပြောင်ရိုးကြီးများကို ခုတ်ဖြတ်ပိုင်းထစ်ဖို့အရေး၊ ကျပ်စင်တည်ဆောက် ရေး၊ ပြောင်သားတုံးများ ကျပ်တင်ရေး၊ ယမ်းစိမ်းနဲ့ ဆားတို့နယ်ဖို့ အရေး၊ လောက်သေရွက်များ ရှာဖွေခူးဖို့အရေး၊ ထင်းခြောက်များ ရှာဖွေစုဆောင်းရေး စသည့် နောက်ဆက်တွဲလုပ်ငန်းတာဝန်တွေက မသေးလှ။

“အူး.. အူး.. အူး”

ယခုပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဝံပုလွေတစ်အုပ်၏ အော်သံများ ကို ကြားနေရသလို..

“ကြောင်း.. ရွမ်း.. ကြောင်း”

တောဆင်ခိုင်းအုပ်ကြီးတို့၏ စူးရှပြင်းထန်စွာ အော်မြည်လိုက် ကြသံများနဲ့ ဝါးပင်များကို ချိုး၍ ဝါးရွက်များ စားနေကြသော အသံတို့ကို ဟိုအနား သည်အနားဆီတို့မှ ကြားရစ ပြုနေပေပြီ။

“အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ.. အုဂ္ဂ..”

သစ်ပင်ကြီးများထက်မှ နွယ်ကြိုးများနဲ့ ခုန်ယုံကူးခတ်ရင်း နွယ် ကြိုးများနဲ့ ခုန်ယုံကူးခတ်ရင်း ရောက်ရှိလာကြသော ကြီးမားသည့် မျောက်ညိုကြီး (၁၅) ကောင်ခန့်က ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ သစ်ပင်များ

ထက်မှ ငုံ့၍ ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်နေကြသည်။

“ဟ.. တို့တောကြီးထဲ ဒီလူကောင်တွေတစ်စု ဘယ်လိုရောက် လာကြတာလဲကွ”

ဟူသော အံ့ဩတယ်ပုံစံနဲ့ ကြည့်နေကြသည်။ ဦးသိန်းလွင်က သူ့ကိုင်ဆောင်ထားသော ဒေသ ၁၃. ၁၃ နဲ့ အကြီးဆုံး မျောက်ထီးကြီး ကို ပစ်ခတ်ရန် လိုက်လံချိန်ရွယ်နေသည်။ မျောက်များကား သစ်ပင် ထက်မှ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းရင်း သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို ဖင်ခုထိုင်ကာ ပုန်းကွယ်နေကြသည်မို့ ရှာမတွေ့တော့။

“အစ်ကိုကြီးက မျောက်တွေအများကြီးကြားထဲက မျောက်ထီး ကိုရွေးပြီး ပစ်မယ်လုပ်နေတာ ဘာကောင်းလို့လဲဗျ”

ဒိန်က လှမ်းမေးလိုက်တော့..

“အထီးတစ်ကောင်တည်းက အမတော်တော်များများကို ထိန်း ထားနိုင်တာကြည့်ပြီးတော့ ငါ မနာလိုလို့ပါကွာ။ သူ့သွေးကို အရက်နဲ့ ရောပြီး ချေးခါးကိုထုတ်စားရင် ပိုပြီးများ အားရှိလာမလားလို့ပါ။ ဟား.. ဟား..”

ဦးသိန်းလွင်က မျောက်ထီးကြီးကို ပစ်ခတ်ရယူလိုတဲ့ မဟာ စိမ့်ကိန်းအကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

ထိုစဉ်..

တခေါ်ခေါ် တဝုန်ဝုန်း အသံကြီးများကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပိုင်းကြည့်လိုက် ကြတော့ အသက်ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သော ပြောင်သေကြီးများနဲ့ အနီး တစ်ဝိုက်တွင်ရှိနေကြသော သွေးကွက်ကြီးများပေါ်တွင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိကြသော အကောင်ပေါင်းများစွာ။ ယင်မမည်းခိုင်း အုပ်ကြီးများက သေနတ်ဒဏ်ရာများ ရရှိထားကြသော ပြောင်သေကြီးများ ရဲ့ ကိုယ်များပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ သွေးကွက်များအိုင်လွန်းနေသော

မြေပြင် မြက်ပင်၊ ချုံပုတ်နဲ့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် သစ်ရွက်များတွင်လည်း ကောင်း စုပြုံ၍ နားလိုက်၊ စားလိုက်၊ ဝန်းခနဲ တထိတ်တလန့် ထပျံသွား လိုက်။

တောကြီးခေါင်ခေါင်မို့ နေလုံးမပျောက်ခင် အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းပြီး အအေးဘက်သို့ လှနေသည်ဆိုသော်လည်း အသက်မသေ ဆုံးမိက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကြီးလေးကြီးစာရင်းဝင် ပြောင်ကြီးငါးကောင်တို့အိအသားများကား သေဆုံးပြီးနောက် နာရီအနည်း ငယ်အချိန်တိုအတွင်း အပုပ်မြန်သော သားကောင်များဖြစ်ကြသည်။ ယခုမူ ယင်မည်းရိုင်းကြီးများက တဝုန်းဝုန်း တရုန်းရုန်းနဲ့မို့ မကြာမြင့် သော အချိန်တိုအတွင်း လောက်ကောင်များ တဖွားဖွားနဲ့ ဖြစ်တော့မယ့် ယင်ကောင်များနဲ့ လောက်ကောင်များစို့ရဲ့ ဘဝကူးကောင်းတဲ့ အဆက် များကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းတွက်ဆထားပြီးမို့ ကျွန်တော်က..

“ကဲ.. ကျွန်တော်တို့ ခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ စခန်းပြန်ဖို့က လည်း လမ်းအတွက် မီးမရှိဘူး။ အန္တရာယ်လည်း သိပ်များတယ်။ ဒီ မှာ ညအိပ်မယ်ဆိုလည်း ဘယ်နေရာမှာ နေရာယူ အထိုင်ချမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြပါဦး။”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ။ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ စခန်းပြန်ရင် တောဆင်အုပ်နဲ့ ဟင်းကောင်တို့ရဲ့ အန္တရာယ်က သိပ်ကြီး တယ်။ မဖြစ်မနေပြန်လည်း ဒီအကောင်ကြီးတွေကို လှည်းနဲ့သယ်ဖို့က မလွယ်ဘူး။ အသားတွေဖျက်ဖို့ကလည်း အချိန်မရှိဘူး။ မဖြစ်မနေ ဒီမှာတင် အိပ်သွားရတော့မှာပဲ”

ဟု ဦးသိန်းလွင်က ဆိုနေသည်။

“ဟိုအပင်ကြီးပေါ်မှာ ဒီည လင့်ထိုးပြီး တက်နေကြမယ်။ အောက်မှာ အန္တရာယ်များတယ်။ ခုပဲ ဟိုအကောင်တွေရဲ့အသံတွေကို ကြားနေရပြီ”

ရွာခံမှဆိုးဒိန်က ဆိုလာသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သော အပင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ ရောမ သပြေပင်ကြီး တစ်ပင်။ လုံးပတ်က လူကြီးနှစ်ဖက်စာလောက်ရှိသည်။ တောကြီးမျက် မည်းအတွင်းမို့ ကြီးထွားချင်တိုင်း ကြီးထွားနေသလို ခတ်အုန်းပင်တစ် ပင်နဲ့ အကိုင်းချင်းယှက်နေကြသည်မို့..

“ဟ.. စားပင်တွေချည်းပါလားကွ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိသည်။ သပြေသီးကို တောဆင်များ စားသည်။ ခတ်အုန်းသီးကို ဝဲကြီးများ စားကြသည်။ အရွယ်ပမာဏမှာ ထန်းသီးလုံးခန့်မျှရှိပြီး ခတ်အုန်းသီးအခွံမှာ ဥသျှစ်သီးအခွံကဲ့သို့ ပြောင် လက်မာကျောသည်။

အပင်ကြီးနှစ်ပင်လုံးတွင် သပြေသီးများရော၊ ခတ်အုန်းသီးများ နဲ့ပါ ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေသည်။ သပြေပင်ကြီးကား မြေပြင်မှ အထက် ပေလေးဆယ်နီးပါးတွင် သုံးဆင့်ဖြာထွက်နေသော ခွဆုံပိုင်းတွင် လင့်စင် ဆောက်ကြရန် အဆောတလျင် စီစဉ်လိုက်ကြပေတော့သည်။

ရွာခံမှဆိုးဒိန်ရဲ့ ကိုင်းခုတ်စားမတစ်ချောင်းရဲ့တန်ဖိုးကား မသေး လှကြောင်းကို အားလုံး သိလိုက်ကြရပေတော့သည်။ ကျွန်တော်က လင့် တွင် ချည်နှောင်ရန် ကြိမ်နီနွယ်ကြီးရှာသည်။ ဖျာသည်။ မွန်နဲ့ ဉာဏ်ကျယ် က ထင်းခြောက်များစုစည်းပြီး မီးအမြန်ဖိုသည်။ အာလူး၊ ကုလားကြီး၊ သန်းညွှန်နဲ့ ဒိန်တို့က လင့်ဆောက်ရန် ဝါးများခုတ်ကြသည်။ သုံးဆင့်ဖြာ ထွက်နေသော သပြေပင်ကြီးထက်ဝယ် အထိုင်ကောင်းလင့်စင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုက်ကြပြီး ဒိန်က အနီးစပ်ဆုံးပြောင်သေကြီးရဲ့ ပေါင်သား များကို လှီးဖြတ်လိုက်ပြီး ပြောင်သားတုံးကြီးများကို ဝါးနဲ့သပ်လျှို့၍ မီးဖိုကြီးတွင် တင်လိုက်ပေတော့သည်။

ကျားသစ်လိုလို ဝဲကြီးများလိုလို ဝမ်းရုတ်သော “ဂူးဂဲ.. ဂူးဂဲ” အသံများကို ကြားလိုက်ရသလို တောကြက်များ၊ ဒေါင်းများ၊ မျောက်

၁၆၆ © လေးဇာတ်

အော်သံများနဲ့ ငှက်ဝါးယောင်း (ဝါးယောင်းငှက်) တို့ရဲ့ အော်သံများကို လည်း ကြားနေရသည်။ ကင်ထားသော ပြောင်သားတို့မှ အနံ့အသက် အချို့ ရရှိလာသည်နှင့်အတူ ပြောင်သားတုံးကြီးများမှ ယိုမိမိထွက်ကျ လာသော အဆီတို့ကြောင့် ဖောက်ခနဲ ရှဲခနဲ အသံများကို ကြားနေရ သည့်အပြင် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လာသော ပြောင်သားကင်နံ့ကြောင့် ဗိုက် များပင် ဆာလောင်လာခဲ့သည်။ သည်အနံ့အသက်များသည် 'ကျွန်တော် တို့အတွက် အန္တရာယ်အန္တေ့အသက်များဖြစ်သည်ကို သိတော့သိကြသည်။ သို့ပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးမားမယ်မှန်း မသိတာက အမှန်ပင်။

အမှောင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှလာပြီမို့ ခတ်အုန်းပင် ကြီးမှတစ်ဆင့် သပြေပင်ကြီးထက် လင့်စင်ရှိရာဆီသို့ တက်ရောက်နေရာ ယူလိုက်ကြပေတော့သည်။ အဘကောင်းနဲ့ ဦးသိန်းလွင်တို့က ကျောပိုး အိတ်များအတွင်း ကြိုးပုခက်များ သယ်ဆောင်လာကြသည်မို့ လင့်စင် ထက်ရှိ သပြေပင်ကိုင်းတွင် ပုခက်များဆင်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးဦးမှာ လင့်စင်ပေါ်တွင် ချောင်ချောင်ချိချိဖြစ်သွားသည်။

ရွာခံမှဆိုးဒိန်ရဲ့ မုဆိုးသန္တာရင့်ကျက်မှုက ခုမှပင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အတွက် ထိရောက်စွာ အကျိုးပြုလာသည်။ သူ့လွယ်ပိုးထားသော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော ပစ္စည်းများကား ဖယောင်းတိုင်၊ ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ အပို့ခြောက်လုံးနဲ့ ယမကာနှစ်ပုလင်းတို့ကြောင့်ပင်။ ဘကြီးကောင်းနဲ့ ဉာဏ်ကျယ်တို့ကလည်း တစ်ပုလင်းစီ ပါလာခဲ့ကြသည် မို့ အဖွဲ့အတွက် လုံလောက်ရုံမျှမက ပိုလှုံနေသေးသည်။ အပြည်က လည်း ပြောင်သားကင် အတုံးကြီးများနဲ့မို့ တောကြီးအတွင်း လင့်စင် ထက်မှ စားတော်ဆက်ကလေးကား စိုပြည်ဦးတော့မည်။

ကျွန်တော် လင့်ထက်ဝယ် အသာထိုင်ချပြီး အောက်ခြေမှ လှမ်း၍ တွေ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းများဆီသို့ အရေးအကြောင်းရှိလာ ပါက ပစ်ကွင်းသာ၊ မသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ပြောင်ကြီးနှစ်

ကောင်မှာ လျှိုအောက်ခြေတွင် ချုံပုတ်များနဲ့ ကွယ်ကာနေသည်မို့ မတွေ့ မြင်ရ။ ယင်မမည်းရိုင်းအုပ်ကြီးများက တရုန်းရုန်းနဲ့ ထပြန်လိုက်ကြ။ ပြန်နားလိုက်ကြသော အသံများကြောင့် တည်နေရာကို အထိုက် အလျောက်ခန့်မှန်းတွက်ချက်နိုင်သလို၊ ကျန်သုံးကောင်အား 'မြောင်' နှုတ်ခမ်းတွင် ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေသော မြင်ကွင်းက ပြတ်သားထင်ရှားနေသည်။

လင့်စင်အောက်ရှိ မီးဖိုမှ မီးကျိုးခဲများသာ ကျန်နေပြီး တချို့ တစ်ဝက် ပြောင်သားအပိုင်းအစတို့က မီးကျိုးခဲများအတွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်မို့ လောင်ကျွမ်းပြီး ခါးသက်သက်အနံ့တို့က စူးစူးရှရှန်နေသည်။ မီးဖိုမှ မီးသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ညလုံး ဘယ်လိုမှ လုံလောက် မှုမရှိသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့်..

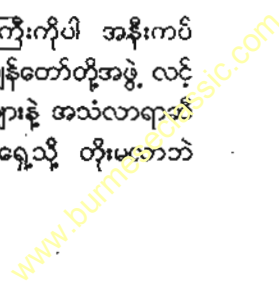
“ဒိန်.. တို့သေနတ်တွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချိန်ပြီး စောင့်ပေး နေမယ်။ မောင်ရင် အောက်ကိုဆင်းပြီး မီးဖိုကို ထင်းတုံးတွေထိုင်ပြီး ထည့်ပါလား။ အတက်အဆင်း မောင်ရင်က မြန်တယ်”

“အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စပဲ။ ကဲ.. ကြာတယ်။ ခုပဲ ဆင်း လိုက်မယ်။ အားလုံး အသင့်ထုပ်ထားကြ”

ပြောပြောဆိုဆို 'ဒိန်' က ခတ်အုန်းပင်ကြီးဆီသို့ သပြေကိုင်းမှ ကူးသွားပြီး လျှင်မြန်စွာ လျှောတိုက်၍ အောက်ကိုဆင်းသွားပြီးနောက် ထင်းတုံးကြီးများကို မီးဖိုတွင် ဆိုင်၍ထည့်လိုက်ပြီး လျှင်မြန်စွာပင် လင့်စင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“တရိန်.. တရိန်.. တရိန်.. ဝေါင်း..”

ကျားတစ်သံများအပြင် ကျားဟိန်းသံကြီးကိုပါ အနီးကပ် နက်ကျောကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လင့် အထက်ဆီမှ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော သေနတ်များနဲ့ အသံလာရာဆီ သို့ ထိုးချိန်ထားလိုက်ကြသည်။ ဟင်းမျှိုးကား ရှေ့သို့ တိုးမလာဘဲ

အနံ့အသက်များကြောင့် လှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်းနေသည်..အသွင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ကြောက်ရွံ့ စိတ်များကြောင့် နဖူးမှချွေးများ အလိုလိုထွက်ကျလာပေသည်။

သပြေပင်ကြီးမှ အရွက်ဖားဖားကြီး သုံးလေးရွက်ကို လင့်ပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီး မီးကင်ထားသော ပြောင်သားတုံးကြီးများကိုဖွဲလျက် ဝါးဆစ်ခွက်သုံးခွက်နဲ့ အရက်များငွေထည့်ပြီး သောက်စားလိုက်ရင်း တစ်ညနေစာ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းလိုက်ကြပေတော့သည်။ သောက်ကြစားကြရင်းမှ..

“ငါတော့ ဒီတစ်ညတာကုန်ဖို့အရေး တွေးရင်း ကျောချမ်းနေမိတယ်ကွာ”

ရယ်လို့ ဦးသိန်းလွင်က ဆိုရာသည်။

သုံးခဲထိုးဓာတ်မီးကို ဓာတ်ခဲအသစ်လဲပြီး မီးအစုအကျွတ် စိတ်ကြီးကဖြစ်သည်အထိ စမ်းသပ်ရင်း ဟိုအံ့နားသည်အနား အခြေအနေများကို ထိုးပြီး အကဲခတ်သည်။ ဘာတစ်ကောင်မျှတော့ မတွေ့။ ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် တောကြီးက တိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ကျွန်တော်တို့ခြောက်ဦးအား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းစိတ်ကို ပေါ်ပေါက်စေရန် ဖန်တီးနေသလိုအသွင်။ ထိုစဉ်..

“ဗျာ.. ဝုန်း.. ဝုန်း.. ချလှုပ်.. ဘုံး.. ပြုံး..”

ကျွန်တော်တို့သည် လင့်စင်ပေါ်တွင် သေနတ်များကို ဘေးသို့ချပြီး ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်လေးကို အချိန်ရတုန်း အပြည့်အဝ သက်သောင့်သက်သာအနေအထားများနဲ့ စံစားနေခိုက် ရှေ့တွင် အရက်ပုလင်းများရှိရာဆီနှင့် ဘေးဘယ်ညာဆီတို့မှ ကြီးမားသော ခဲလုံးကြီးများနှင့် ပစ်ပေါက်ခဲလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော ထိခိုက်မှုကြောင့် ပုလင်းများ ကွဲကြေသွားသံများကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် အလန့်အထိတ်ဖြစ်သွားကြပြီး လင့်စင်အထက်သစ်ပင်ကြီးပေါ်ဆီမှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်

များ လှုပ်ရှားသွားပြီး ‘ဝေါခနဲ ဗျာခနဲ’ လှုပ်ရှားခါယမ်းသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒိန်က သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ မီးထိုးလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ မီးရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အထက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဆီတွင် စိမ်းပြာပြာ မျက်လုံးရောင်များနှင့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးများကို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မီးထောက်လိုက်ချိန်..

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း”

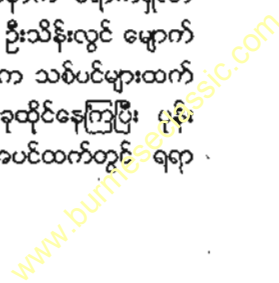
ဦးသိန်းလွင်၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်နဲ့ ဉာဏ်ကျယ်တို့ထံမှ သေနတ်များက မီးပွင့်သွားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သေနတ်သံများက တောကြီးတစ်ခုလုံး လိုဏ်သံထလျက် တုန်ခါသွားခဲ့သလို အိပ်တန်းတက်ကျေးငှက်တချို့၏ တထိတ်တလန့် ပျံသန်းပြေးထွက်သွားသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဘုန်း.. ဘုန်း.. ဘုန်း..”

မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွားသော အသံများ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကိုဆွဲ၍ ပြေးထွက်သွားကြသံများ၊ အောက်ခြေမြေပြင်ရှိ ချိုကြီးများအပေါ် ခုန်ဆင်းပြေးလွှားသွားကြသံများကို မီးရောင်ကြောင့် တွေ့မြင်လိုက်ကြရတာက ကြီးမားသော မျောက်ကြီးများပင်။

ကျွန်တော်က ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်ပြီး လင့်စင်ပေါ်ရှိ အခြေအနေများကို ကြည့်လိုက်တော့ တွေ့မြင်လိုက်ရတာက ကွဲကြေနေသော အရက်ပုလင်းက နှစ်လုံး၊ ခတ်အုန်းသီးအကျွတ်ကြီးနှစ်လုံးအပြင် သပြေသီးသုံးလုံးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ညနေပိုင်းက ပြောင်များကို ပစ်ခတ်ပြီးနောက် ရောက်ရှိလာကြသော ‘မျောက်ညိုအုပ်’ အုပ်စုရဲ့ လက်ချက်ပင်။ ဦးသိန်းလွင် မျောက်ထီးကြီးကို သေနတ်နဲ့ပစ်ရန် လိုက်လံချိန်ရွယ်ခဲ့စဉ်က သစ်ပင်များထက်တွင် ပြေးလွှားပုန်းရှောင်ရင်း သစ်ရွက်များနဲ့ ဖင်ခုထိုင်နေကြပြီး ဝုန်းကွယ်ငြိမ်ကုပ်နေကြသော မျောက်ညိုအုပ်စုက အပင်ထက်တွင် ရရာ

လက်နက်များဖြစ်သည့် နီးစပ်ရာ 'ခတ်အုန်းသီးများနဲ့ သပြေသီး' များကို ဆွတ်ချွန် ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက် ရန်ရှာမှပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကံကြီးပေလို့သာ 'ခတ်အုန်းသီးနဲ့ သပြေသီး' တို့မှာ ဥသျှစ်သီး အရွယ်ပမာထထက်ပင် နည်းနည်းကြီးသေးသည်။ အပေါ်စီးမှ အားနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်မှုကြောင့် လူကိုများ ထိခိုက်ပါက ကျိုးပဲ့သွားနိုင်သလို ဦးခေါင်းကိုထိပါက တစ်ခါတည်း နေရာတွင်ပင် ကိစ္စတုံးသွားနိုင်သည်။ မျောက်ညိုအုပ်စုကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် အရေးမထားမိသည့် ကျွန်တော် တို့အုပ်စုရဲ့ အားနည်းချက်ပင်။

"အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်... ခင်ဗျားဆန္ဒတော့ ပြည့်သွားပြီ"

အောက်ဘက်ရှိ မျောက်သေကြီးများကို မီးထိုးကြည့်ရင်း ဒိန်က ပြောလိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တွေ့လိုက်ရတာက အနက်ရောင် များနဲ့ မျောက်ထီးကြီးဖြစ်သည်။ ကျန်နှစ်ကောင်က နည်းနည်းငယ်သည်။ အမများပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ကြောင့် လင့်ထက်တွင် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးမြင်နေကြရသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုအသွင်များကို ဆောင်နေကြ သည်မို့။

"တို့ ဒီရန်က အေးပါမလား။ ဒီည ဆက်ပြီး ရန်ရှာဖို့ ရနိုင်သေး သလား"

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ဒိန်က...

"မျောက်ညိုအုပ်ဆိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အငြိုးအတေးကြီး ပြီး ကလဲ့စားချေတတ်တယ်"

ဒိန်အပြောက မှန်ပေသည်။ မျောက်များထဲတွင် မျောက်ညို အုပ်စုသည် အကောင်လည်းကြီးသည်။ လက်စားချေမှုကိုလည်း ပြုတတ် သည်။ အုပ်စုနဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ကိုလည်း ဆင်တတ်သည့်အလေ့အထ နဲ့ အငြိုးအတေးကြီးမားသည်။ သူတို့ရဲ့သွေးနဲ့ ချေးခါးတို့ကလည်း လူ

တွေအတွက် ဆေးဖက်ဝင်သည်မို့ မျောက်အုပ်ကြီးများကြားတွင် မုဆိုး များက မျောက်ညိုအုပ်များကိုသာ ရွေးပြီး ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ကြသည် ပဲလား။

"ဒီညတော့ မလားနိုင်တော့ပါဘူး။ သူတို့အုပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် မျောက်ထီးကြီးလဲ သေပြီမို့ အုပ်ကိုဦးဆောင်မယ့်သူမရှိတော့ဘူး။ မနက် မိုးလင်းရင်တော့ ဘယ်အုပ်နဲ့ပေါင်းပြီး လာမလဲမသိဘူး။ တို့မှာ စစ်မျက် နှာက အောက်မှာတင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အပေါ်ကလည်း အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိထားကြတော့။ သတိမလစ်ကြစေနဲ့"

မှာကြားနေသည်။ ပုလင်းကဲ့အစများ ကွဲကြေနေသော ခတ် အုန်းသီးနဲ့ သပြေသီးအပိုင်းအစများကို အောက်သို့ယက်ဖယ်ချလိုက်ရင်း ကျန်ရှိနေသော ပြောင်သားကင်နှင့် အရက်တို့ကို အနည်းငယ်စီသောက် စားလိုက်ကြကာ ဖယောင်းတိုင်မီးကိုမှုတ်လျက် နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာ မည့် အခြေအနေများကို စောင့်စားအကဲခတ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ တော့။

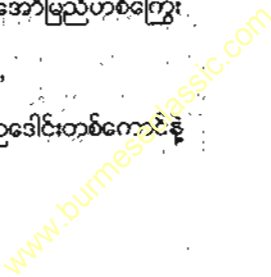
တောကြီးကား ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ်သွားခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဟိုအနား။ သည်အနားဆီများမှ ကျားဟိန်းသံ၊ ကျားသစ်ဝမ်းရုတ်သံ၊ ခွေးအအော်သံများကို ကြားနေရသလို တောဆင်အုပ်ကြီးများရဲ့ ပိုင်း ဝန်းအော်ဟစ်လိုက်ကြသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ အချို့အသံများ ကား လျှို့ကြီးအတွင်းမှဖြစ်ပြီး ရင်တုန်စရာပင်။

"ပီစီဒီးဒုတ်... ပီစီဒီးဒုတ်..."

ဒီးဒုတ်ငှက်ဖို၊ ငှက်မနှစ်ကောင်က ပြောင်သေကြီးများရှိရာ လျှို့ကြီးရဲ့ အောက်ပိုင်း ဝါးရုံကိုင်များထက်ဆီမှ အော်မြည်ဟစ်ကြွေ နေသလို။

"အိုးဝေ... ကြီးခွေ... အိုးဝေ... ကြီးခွေ"

သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားထက်ဆီမှ ဥဒေါင်းတစ်ကောင်နဲ့

ပျောက်တစ်ကောင်တို့ရဲ့ တေးဆိုနေသံကို ကြားနေရသလို ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ ကညင်ပင်ကြီးထိပ်ဖျားထက်ဆီမှ . .

“ယောက်ဖခွေးခေါ် . . သူတော်လေးထမ်း . .”

ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း လူကဲ့သို့ ပီပီသသ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံပြိုင်ပေးနေကြတာနဲ့အတူ ဖားပျံကလေးများ အော်မြည်သံ၊ မြွေကြီးများရဲ့ အစာရှာသံများကို ကြားနေရသည်။ ညဉ့်အတော်နက်လာတော့ ကြားနေရသော အသံတို့ ပါးလာသည်။ အဝေးသို့ရောက်ကုန်ကြသည်နှင့်တူ၏။ လျှို့ဝှက်အတွင်းမှ ဟိန်းသံဟန်ဖီသံတစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ကြားနေရသေးသည်။ ဟင်းမျိုးကြီးကား သေနတ်သံများကြောင့် လာမည်မထင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ စကားလည်းမပြောရဲသောကြောင့် ငြိမ်ကုပ်၍ နားနဲ့အာရုံကိုဖွင့်ကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာနေကြပေမယ့်လည်း စိတ်ကတော့ မချရဲပေ။

အပြစ်ကြောင့် မချစ်သာပြီ
အသစ်ရှာပေါင်းရစ်တော့
ထနောင်းနဲ့ ခအောင်းပင်
ဘေးထစ်လို့ရှင်
နိဗ္ဗန္ဒကမ္မဂ္ဂန်းဝင်မယ်၊
စခန်းစဉ် ဦးအောင်ပလေး

နန်းမတော်မမြဲလေး၏ ‘နိဗ္ဗန္ဒတေးထပ်’ တစ်ပိုဒ်နှင့် မောင်တော်ကို စိတ်အခန့်မသင့်၍ တောထွက်လိုကြောင်း ခွင့်ပန်သော တေးသွားပင်။ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည်ကိုတော့ မသိသော သဲ့သဲ့မျှ ပျံလွင့်ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံမပီတပီကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ကြားနေကြသည်။ အံ့ဩစွာနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တံတောင်နဲ့တိုထိ အချက်ပြကြရင်း နားစိုက်နေကြစဉ်အတွင်း သီချင်းသံသည် အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သွားသည်။ မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ဆွဲဆောင်အားကောင်းသော အသံပင်။

“ကစ် . . ကစ် . . ကစ် . .”

“ကြားတယ်။ အားလုံးကြားလိုက်တယ်။-အော့မှောက်ချင်ပြီနဲ့ တူတယ်။ အားလုံး သတိနဲ့နေကြ။ ကျည်ပျံတွေ ပါကြတယ်မို့လား။ သေနတ်တွေလည်း အသင့်ထည့်ထားကြ”

ဘကြီးကောင်းက တွေးတွေးဆဆပြောနေစဉ် . .

“ကျည်ပျံပါတယ်။ သူတို့ကမှောက်ရင် ကျွန်တော်တို့က လှန်ပစ်မယ်”

ဟု တက်ကြွစွာပြောဆိုရင်း ကိုင်ဆောင်ထားကြသော သေနတ်များအတွင်းမှ ကျည်ဆန်များကိုထုတ်၍ ‘ကျည်ပျံ’ များနှင့် အစားထိုးလဲလှယ်လိုက်ကြပေတော့သည်။

ကျည်ပျံဆိုသည်က သားကောင်များကို ပစ်ပြီးအရည်ချ အသားများဖျက်စဉ် သားကောင်၏ကိုယ်ထဲမှ ပြန်လည်ရရှိသော ကျည် (ခဲလုံး) ကို သိမ်းဆည်းထားကြပြီး ကျည်ဆန်အကောင်းမှ ခဲလုံးများနဲ့ လဲလှယ်အစားထိုးထည့်သွင်းထားသော ကျည်များပင်။ (မှဆိုးလက်ဟောင်းကြီးများအဆိုအရ ယခုကဲ့သို့ တောခြောက်ခံရပါက ပစ်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးများ ကြောက်သည်။ နောက်ထပ် မခြောက်ရဲဟု အဆိုရှိသည်။)

“အေး . . မှောက်ရင် လှန်မယ်ကွာ။ တို့ကို စိန်ခေါ်လို့ကတော့ နောင်တရတာ နောက်ကျသွားမယ်”

ဦးသိန်းလွင်ကပါ ဆိုနေပြန်သည်။ တောကြီးခေါင်ခေါင် မှောင်မှောင်မည်းမည်း လင့်စင်အထက်မှ ကျွန်တော်တို့ခြောက်ဦးကား ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ကြတော့မည့်သဘောနှင့် အသင့်အနေအထားမျိုးပင်။

“ဖြောင်း . . ဝုန်း . . ဖျော”

မလှမ်းကမ်း လင့်စင်အရှေ့ဆီမှ အလိုလိုနေရင်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပြိုလဲကျသွားသံက တိတ်ဆိတ်နေသော တောကြီးအတွင်းဝယ် ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသလို သစ်ပင်ကြီး ပြိုလဲသံနှင့်အတူ သား

ကောင်များ၏ အလန့်တထိတ်နဲ့ ပြေးလွှားကြသံ၊ တောတိုးကြသံများကိုပါ ကြားလိုက်ကြရသည်နှင့်အတူ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်ခံရမှုကြောင့် သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်များ ဖွတ်တိုက်ထိတွေ့သံ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းကြီးများ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ သားကောင် အုပ်ကြီးများ၏ အလန့်တကြားပြေးလွှားသံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေကြသည်။ (ထူးခြားသည်က ကျွန်တော်တို့ လင့်ထက်ထိုင်နေသော သပြေပင်ကြီးနဲ့ ခတ်အုန်းပင်တို့မှာကား ဘာမျှမဖြစ်၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ မကြာမီအချိန်အတွင်း တောပြိုမည်ကဲ့သို့ ဆူညံနေသော တောကြီးကား ထူးခြားစွာရုတ်ချည်းဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်မြန်တော့လည်း တောပိုးကောင်မွှားကောင်ကလေးများ၏အသံများကိုပင် မကြားရတော့သည်က မသတိစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

“ဗျာ... ဝရော... ဝရော”

ပြင်းထန်သော တောတိုးသံများနဲ့ ခြေနှင်းသံကြီးများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ကြရသလို သားကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင်၏ လျှောက်လှမ်းလာနေသံများကို လျှိုအစပ်ဆီမှ ကြောက်မမန်းလိလိ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အောက်ခြေမြေပြင်ရှိ မီးဖိုမှ မီးရောင်လဲ့လဲ့ ရှိနေသေးသော်လည်း ဖြူဆိုင်း၍ အမှောင်ဖုံးနေသော သည်တောကြီးကို အံတုဖက်ပြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် ဘာကောင်ကြီးမှန်း အတင်မသိ။ အမှောင်အတွင်း လင့်စင်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး တို့ထိ၍ သတိထားကြရန် အချက်မြဲပြီးဖြစ်၍ ငြိမ်ကုပ်၍ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ကြဖို့က အသင့်အနေအထား။

ခြေသံကြီးများက ပြောင်သေကြီးများအနီးတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ တစ်ဖန် ခြေသံက ကျွန်တော်တို့ရှိနေရာဆီ လင့်စင်ဘက်သို့ တပျော့ပျော့တောတိုးနှင်းလာနေသံကြီးကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ဒသနတ်များကို ပြောင်းခင်း၍ အသင့်ချိန်ရွယ်ကာ ဒိန်း တို့

လက်တိ၍ မီးထို ခိုင်းလိုက်မိပေတော့သည်။ သုံးတောင်ထိုး တတ်ခဲမီးခလုတ်ကို ရှေ့တွန်းပို့၍ မီးအလင်းတန်းက ပြောင်သေကြီးများရှိရာဆီသို့ စူးစူးရှရှ အမှောင်ထုအတွင်း ထိုးဖောက်သွားသဖြင့် မီးအလင်းတန်းကြီးအောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော မြင်ကွင်းများက ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးသားများကို ရုတ်တရက် ပြုတ်ထွက်သွားစေတော့မည့်နှယ်ပင်။ သွေးခုန်နှုန်းများ ရုတ်တရက်မြန်သွားသလို တခုနဲ့တခုခုန်နေသော ရင်နှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ ဖြန်းဖြန်းထကာ ခေါင်းမှဆံပင်များပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်သွားကြပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော အရာများကား မီးရောင်အောက်တွင် ထိုင်လျက်တစ်မျိုး၊ ထလျက်တစ်ဖုံ ကျွန်တော်တို့ရှိရာကို ဖျက်ကြည့်နေကြသော နွားကိုယ်နှင့် ကျားခေါင်းသတ္တဝါ၊ ဆင်ကိုယ်နှင့် ယုန်ခေါင်းသတ္တဝါ၊ သမင်ခေါင်းနှင့် မျောက်ကိုယ်သတ္တဝါ၊ မြောင်းကိုယ်လုံးနှင့် ခံပုလွေခေါင်းသတ္တဝါကြီးတို့ဖြင့် ကြောက်စရာအသွင်အပြင်မျိုးဖြင့် ခဲခဲနီနေသောမျက်လုံးများ၊ စိမ်းနေသောမျက်လုံးများအပြင် ကြီးမားသောငှက်ကြီးတစ်ခု ခြေထောက်များသတ္တန်ရှိနေသော အဖြစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေပြီး သစ်ငှက်ကြီး၏အလယ်တွင် ထွက်ပေါ်နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဟိုယမ်းသည်ယမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြနေသည့်သတ္တန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပြီး ကျန်အတ္တဘောကြီးများက လမ်းညွှန်နေမှုကို နာခံနေကြသည့်အသွင်မျိုး။

“ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း...”

ကျွန်တော်တို့၏လက်များမှ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော သေနတ်များမှ ပေါက်ကွဲသံကြီးများအဆုံး ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အကောင်ကြီးများမှာ သေးတိုက်တစ်မျိုး၊ နောက်သို့လန်၍တစ်သွယ်၊ ခွေခေါက်၍တစ်နည်း၊ လဲကျသွားကြပြီး သစ်ငှက်ကြီးမှာ နောက်သို့လှည့်၍ တောကြီးအတွင်းဆီသို့ ပြေးစင်ပျောက်

ကွယ်သွားကြသည်နှင့်အတူ ကျန်သတ္တဝါကြီးများမှာ မြေပြင်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးများကို နက်ကျောကျယ်လောင် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်ကြရင်း တောချုံပင်ကြီးများအတွင်း လှိုင့်၍ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြပေတော့သည်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

“အဖြစ်အပျက်နဲ့ မြင်ကွင်းတွေက မယုံနိုင်စရာဗျာ။ အဖြစ်မှန်ကို ကျိန်တွယ်ပြောပြရင်တောင် ယုံမယုံသူ ရှိပါ့မလား။ ဆော်ထည့်လိုက်ရတာ အရသာကို ရှိသွားတာပဲ။ မှတ်ကရော။ နောက်ထပ် လာရဲကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

ဉာဏ်ကျယ်အသံက အားပါးတရ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူပြောသလို နောက်ထပ် လာဖို့ မလာဖို့ကတော့ ကျည်ပျံ့ရဲ့အတွေ့အကြုံများ မရှိကြသေး၍ မှန်းမမှန်ကိုတော့ မသိ။

လင့်ထက်တွင် သေနတ်များကို ကန့်လန့်ဖြတ် ပေါင်ပေါ်တင်ထားကြရင်းမှ ငြိမ်သက်စွာ နောက်ထပ်ပေါ်လာမည့်အခြေအနေကို စောင့်စားနေလိုက်မိသည်။ တစ်နာရီလောက်အထိ ထူးခြားမှုက ရှိမလား။ ပျင်းမိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာအချိန်များ အိမ်ပြန်ကုန်ဆုံး၍ မီးလင်းသွားစေရန် ဆုတောင်းနေမိလေသည်။ ထိုစဉ် ပါးစပ်အတွင်းမှ ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ရန် ကြံစည်မိသော်လည်း မသောက်သင့်သေးဟု စဉ်းစားမိလိုက်သဖြင့် သပြေရွက်ကြီးများပေါ်ရှိ ပြောင်သားကင်ကို ဝါးရန်အတွက် လှမ်းယူလိုက်မိရာ မှောင်မှောင်မည်းမည်း မမြင်မစမ်း လှမ်းယူလိုက်မိ၍ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး အရှိန်လွန်ကာ အောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုအတွင်း မီးကျိုးခဲများဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားပေတော့သည်။

“ကျွတ်...”

နှုတ်ဖျားမှ သည်ဖြစ်ရပ်အပေါ် စိတ်မရှည်စွာနှင့် စုတ်သပ်လိုက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘာမျှလုပ်လို့မရသလို ပြော၍ကလည်း

မရ။ သည်အတိုင်း ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး မရှိဘူး။ ပြောင်သားစားကြီးများမှာ မီးဖိုအတွင်းမှ မီးကျိုးခဲများ၏ အပူရှိန်ကြောင့် မကြာမီ တဖျစ်ဖျစ်နှင့် လောင်မြိုက်စပြုပြီး သင်းပျံ့ပျံ့အနံ့က ထွက်ပေါ်လာသည်။

သင်းပျံ့ပျံ့...။ တကယ်ပဲ သင်းပျံ့ပျံ့ရယ်ပါ။ နောက်... တူးခါးခါးအနံ့သို့ ပြောင်းသွားပေပြီ။ တကယ်ပဲ တူးတူးခါးခါးရယ်ပါ။ သည်အနံ့များကပင် အန္တရာယ်များကို လက်ယပ်ခေါ်နေပြီဆိုတာ နောင်မှ သိခဲ့ရပေတော့သည်။ အမှတ်မထင် သည်ဖြစ်ရပ်ကား အန္တရာယ်များကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

“အောက်အီးအီးအွတ်... အောက်အီးအီးအွတ်...”

ဝါးခုံများထိပ်ဖျားဆီမှ တောကြက်ဖယ်များ၏ တွန်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ အရုဏ်သိပ်င် ရောက်ရှိနေပြီး အခြေအနေများက မထူးခြားတော့သည်မို့ မျက်စိကိုအသာပေး၍ ခေတ္တမှိန်းလိုက်မည်ပြုစဉ် တိတ်ဆိတ်သောညွှန်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှဖြစ်သဖြင့် အသံတရားတို့ကို အနီးစပ်ဆုံး မြှောင်နှုတ်ခမ်းရှိ ပြောင်သေးကြီးများဆီသို့ အကြည့်များကို ပို့လွှတ်လိုက်မိသည်။ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို တောတောင်၏ မသဲမကွဲအသံမျိုး။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသံက လွှမ်းမိုးလာရာမှ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာမည်။

“တရိန်... တရိန်...”

နီးနီးကပ်ကပ် ဆတ်တစ်သံကို စူးစူးရှရှကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သမ္မာရင်မုဆိုးများနှင့် နီးစပ်ကြသည်မို့ ယခုအသံသည် ဆတ်တစ်သံအစစ်မဟုတ်ဘဲ ကျားတစ်သံမှန်ကို အားလုံးက သိလိုက်ကြသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်...”

လူတစ်ဦးချောင်းဆိုးသံက သည့်နေရာမှပင် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တကယ့်လူတစ်ဦးပမာပင်။ ဟင်းကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ပြားနေပြီဆိုသည်က အမှန်ပင်။ အရာအားလုံးသည် ခေတ္တငြိမ်သွားပြီး လျှို့ဝှက်အတွင်း တောချိုများဆီမှ ချိုတိုးဆံသံသံကို ကြားလိုက်ရသလိုရှိသည်။ အပင်ငယ်များကို တိုးဝေလိုက်သလိုပင်။ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ပွတ်တိုက်သံများကို ဆက်လက်ကြားနေရပြန်သည်။ သေနတ်ပစ်လိုက်သံများကြောင့် အစာရှိရာသို့ မဝင်ဘဲ လှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်းနေပုံပင်။ မီးဖိုကြီးအတွင်း ကျနေသော ပြောင်သားနံ့က တူးတူးခါးခါးထွက်ပေါ်ပျံ့လွင့်နေသည်ကလည်း ပါးနပ်လှသော ဟင်းကောင်ကြီးအဖို့ သံသယပွားစရာပင်။ နံနက်ခင်း အရက်ပင်တက်ခဲ့သော်လည်း နှင်းဖြူများကြောင့် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေသဖြင့် အသံကိုသာ နားစွင့်နေကြရသည်။

တောချိုအတွင်းမှ ဟင်းကောင်က ပြုန်းခနဲခုန်ဝင်လာသည်နှင့်အတူ ဝေါခနဲ ယင်မမည်းရိုင်းအုပ်ကြီးများက ထပျံသန်းသွားလိုက်ကြသံများကြောင့် ပြောင်သေကြီး၏ အသားများကို ကိုက်ဆွဲသွားသံကြားလိုက်ရသလို အစာကိုကိုက်၍ ချိုအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားသံကိုပါ ကြားနေရသည်။

အမှောင်ထုကြီးအတွင်း ဟင်းကောင်၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို ရင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် စောင့်စားရင်း အချိန်တိုသည် ကုန်နိုင်ခဲ့လှကြောင်း လက်တွေ့ပင်ဖြစ်တော့သည်။ မတတ်နိုင်။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သည်းခံစောင့်စားရပေမည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လျှို့ဝှက်အောက်ပိုင်း ဝါးရုံတောများဆီ ပြောင်သေကြီးများဆီမှ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ယင်မမည်းရိုင်းအုပ်ကြီးတို့က ရုတ်တရက်ပျံသန်းလိုက်ကြသော အသံကြီးများကြောင့် တောကြီးမှာ လူပုအနီးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ပင်။

ဟင်းကောင်ကြီးများသည် လျှို့အခြေ ပြောင်သေကြီးများဆီမှ အောက်ဘက်ရှိ ပြောင်သေကြီးနှစ်ကောင်ဆီသို့ ရောက်သွားကြဟန်တူသည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝေါခနဲ မျောခနဲ တရွတ်တိုက်ဆွဲချသွားသော အသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရပြီး မြောင်အစစ် ပြောင်သေများဆီမှလည်း ဟဲခနဲ ဟဲခနဲ မာန်သွင်းနေသော ဟင်းကောင်ကြီးနှစ်ကောင်၏ အသံကြီးများကိုပါ ကြားလိုက်ကြရပြန်သည်။

အဘကောင်းက ကျွန်တော်ကို ပုခက်ပေါ်မှ လက်ကုတ်ပြီး နားနားသို့ကပ်၍ လေသံနှင့်...

“တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး သုံးလေးကောင် ဖြစ်မယ်။ မီးထိုးပြီး ပစ်လိုက်ကြရအောင်။ အားလုံးကို လက်တို့ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားခိုင်းလိုက်”

ဒိန်ကိုင်ဆောင်ထားသော သုံးခဲထိုးမီးတန်းက မြောင်အစစ် ပြောင်သေကြီးများဆီသို့ စူးစူးရှရှတိုးထွက်သွားသည်။ ချုံပုတ်ကြီးများကို ဦးစွာမြင်ရသည်။ မီးကို ဝေ့တိုက်လှည့်ပတ်ရှာလိုက်ရာ ရှုပ်ထွေးလှသော ချုံပုတ်များအကြားတွင် ရဲရဲတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများကို ကြောက်မက်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဝင်လျက် အသားတုံးကြီးများကို ကိုက်ဖဲ့စားနေရင်း မီးရောင်ကို မော့၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အစာကို ဆက်စားနေကြပြန်သည်။

သေနတ်များ၏ ရှေ့ချိန်သီးများကို ဟင်းကောင်ကြီးများ၏ သေတွင်းများဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကြလျက် အသက်အောင်၍ သေနတ်မောင်းခလုတ်များကို ညင်ညင်သာသာပင် ဆွဲညှစ်လိုက်ကြပေတော့သည်။ သေနတ်သံကြီးများနှင့်အတူ...

နေရာတွင်ပင် ဟင်းမျိုးနှစ်ကောင်က မလှုပ်မယှက် ညှိမ်၍ ခေါင်းစိုက်ကျသွားသည်။ တစ်ကောင်က ခုနစ်ပေလောက်မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်အကျတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဖြစ်နေသလို ကျန်တစ်

ကောင်က တောချုံများရှိ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများကို ကြမ်းတမ်းစွာတိုး
ဝှေ့လျက် ရှေ့တွင်ရှိနေသော ပေါင်လုံးခန့် 'ဖက်သမ်း' ပင်စည်လုံးကြီး
အား ကျားနာခဲ ခဲရင်း သွင်သွင်ကျိုးအောင် ကိုက်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချိန်..

“ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း..”

ဘကြီးကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်နှင့် အာလူးတို့က စခန်းသိမ်း
လိုက်မှုကြောင့် ငြိမ်ကျသွားပေတော့သည်။

ချောက်ချားစရာကောင်းသော တောကြီးကား ယမ်းနဲ့ သွေးညှိနဲ့
တို့ဖြင့် ရောထွေးလျက် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အရာခပ်သိမ်းတို့သည်
သူနှင့်မဆိုင်တော့သလို ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နှင့် တောင်ပံတဖြန်းဖြန်းခတ်
လျက် တောကြက်ထွန်သံများ၊ ဒေါင်းအော်သံများနှင့် မျောက်အော်သံ
များကို ဟိုအဝေးဆီမှပင် ကြားနေရပေပြီ။ နှင်းငွေ့နှင်းစက်များအဖော်
ကြောင့် ချမ်းအေးနေကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် အရက်ကိုမော့နေစဉ်အတွင်း
ဦးသိန်းလွင်က..

“ကျည်အား တော်တော်များများ ကျန်ကြသေးလားဟေ့”

“ကျွန်တော်မှာတော့ ငါးတောင်ပြောင်း နှစ်တောင့်၊ ကျည်
ခုနစ်တောင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဉာဏ်ကျယ်က ဆိုသည်။

“ငါ့မှာ တော်တော်များများရှိသေးတယ်။ သေနတ်ချင်းက
တခြားစီမို့ အဆင်မပြေဘူး။ အရမ်းလျှောက်မပစ်ကြနဲ့။ ချွေသုံးကြ။
စခန်းအရောက်ပြန်ကြဖို့က ရှိသေးတယ်။ လမ်းမှာ.. လမ်းမှာ..”

“အူူ.. အူူ.. အူူ.. ဂီး.. ဂစ်..”

ဦးသိန်းလွင်စကားပင် မဆုံးလိုက်။ အရှေ့ဆီမှ မျောက်ညှိ
အုပ်ကြီးများ၏ အော်သံများကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဝ.. ဝ.. အူူ.. အူူ..”

ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်မြင့်ကြီးများအထက်ဆီမှ မျောက်ညှိ

အုပ်များ၏ အသံများကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်သည်။ မျောက်အော်သံ
များကို ခန့်မှန်း၍ ဘကြီးကောင်းနှင့် ဦးသိန်းလွင်တို့မှာ မျက်နှာမျက်
နေချေပြီ။

“ကဲ.. လင့်စင်အောက်ကို အမြန်ဆင်းကြမယ်။ တို့ကို ကလဲ့
စားချေ တိုက်ခိုက်ဖို့ မျောက်ညှိအုပ်တွေ စုပြီးလာနေကြပြီ။ တို့ ရှောင်ကြ
မှ ဖြစ်မယ်။ မလွဲသာလို့ ပစ်ရင် အထီးကိုပဲပစ်။ အမတွေမှာ ဇီးတွေနဲ့။
ကျည်မဖြန်းကြနဲ့။ သက်စောင့်ထား..။ ဒိန်အရင်ဆင်း။ ရိုက်တံကောင်း
အဆစ်ပိတ်ဝါးခြောက်ချောင်း အရင်ခုတ်။ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ
ကိုင်ထား။ တုတ်နဲ့ဆော်လို့ရရင် ဆော်ပစ်”

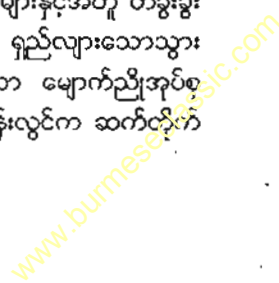
ဘကြီးကောင်း၏ မိန့်မှာချက်ကို ဒိန်က သဘောပေါက်သည့်
အလား ရိုင်းဖယ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ ခတ်အုန်းပင်မှတစ်ဆင့် လျှောတိုက်
ဆင်းသွားသလို ကျွန်တော်တို့အားလုံး အောက်ရောက်တော့ ရိုက်တံ
ကောင်းဝါးလုံးများ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်လျက်။

“အူူ.. အူူ.. အူ.. အူ..”

မဝေးတော့သော တောင်ဘက်ဆီမှ မျောက်ညှိအုပ်ကြီး၏
အော်သံများ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ တိုးသံ၊ ချိုးသံများကိုပင် ကြား
နေရပြီ။ မျောက်အုပ်ကား အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်ဘက်တို့မှ အုပ်စုခွဲပြီး
တိုက်ခိုက်ကလဲ့စားချေတော့မည့်ပုံပင်။

“ကဲ.. ဒိန်..။ အနီးဆုံးလမ်းကို ဦးတည်ပြီး တို့ထွက်ပေါက်
အရင်ရှာ။ ကိုယ်ယောင်မျောက် စခန်းအရောက်နှင့်ဖို့ ဦးဆောင်ပေတော့”

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ခါယမ်းလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ တခွီးခွီး
တကွကွနှင့် သစ်ကိုင်းကြီးကို အားကုန်လှုပ်ခါရင်း ရှည်လျားသောသွား
များကိုဖြင့် သစ်ကိုင်းထက်မှ ခြိမ်းခြောက်နေသော မျောက်ညှိအုပ်စု
များထဲမှ မျောက်ထီးကြီးများကို ချိန်ရွယ်၍ ဦးသိန်းလွင်က ဆက်တိုက်
ပစ်ချလိုက်ပေတော့သည်။

မျောက်ထီးကြီးများမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာများကြောင့် သစ်ပင်
 မြင်ကြီးများထက်မှ ကားခနဲပြုတ်ကျသွားကြပြီး မြေပြင်နှင့် ပြင်းထန်
 စွာဆောင်မိကာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေရာမှ အတန်ကြာတွင် ငြိမ်ကျ
 သွားပေသည်။ ကျန်မျောက်များကား သေနတ်သံကြောင့် ကြောက်ရွံ့
 ထိတ်လန့်စွာ ပြေးလွှားပုန်းရှောင်ကုန်ကြသလို တွန့်တော်တို့ကလည်း
 ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်လိုက်ကြပေတော့သည်။ သည့်နောက်တွင်တော့
 ရွာခံမုဆိုး ဒိန်ကား မြေပြင်တွင် အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော
 မျောက်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို ပြေးကောက်ကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက်
 ချုံကြီးချုံကြား၊ တောကြိုတောင်ကြားမှ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လျှောက်
 လှမ်းနေသလို တွန့်တော်တို့တစ်စုကလည်း သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာ
 ကြရင်း စခန်းရှိရာ မြေပြန့်ဆိုသို့ ရွှေမောစွာခရောက်ရှိကြပေတော့သည်။

တောတို့အနက်

တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...
 တောတို့အနက်...

တောတို့၏အန္တရာယ်

မုဆိုးတစ်ယောက်အဖို့ မိမိပစ်ခတ်တော့မည့်တောကို ဝင်ရောက် မပစ်ခတ်မီ ရေမြေသဘာဝ သားကောင်များ၊ သီးပင်စားပင်နှင့် အခြား ပေါက်ရောက်ရာ သဘာဝပေါက်ပင်များနှင့် အထက်ရှင်း အောက်ရှုပ်က နေထိုင်ကျက်စားရာ သားကောင်တို့၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် အောက်ရှင်း အထက်ရှုပ်က ကျက်စားကြရာ သားကောင်တစ်မျိုးချင်း၏ လှုပ်ရှားပုံမျိုး ကို အကြမ်းအားဖြင့် မသိဘူးဆိုလျှင် မရတာကအမှန်။

နောက်တစ်ဖန် မြေပေါ်ပျံသွား ကျေးငှက်များနှင့် မြေပြင်သွား သားကောင်တို့၏ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုအကြောင်းတို့ကလည်း ရှိနေကြ ပြန်ရာ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ သဘာဝအရ အော်မြည်သံတို့ကလည်း သားကောင်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ အထိုက်အလျောက်သိရှိထားဖို့က အမှန် ပင်လိုအပ်လှပေသည်။ ယခုပင် ကြည့်လေ...။

လက်စွဲတော်နှစ်လုံးပြူးသေနေတိုက် ကိုင်ဆွဲလျက် နောက်ကျော ဘက်ဆီရှိ ရိုးမတောကြီးအတွင်းမှ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း သတိ နှင့် လျှောက်လှမ်းနေလိုက်မိသည်။ နှင်းဖြူတို့အကြားမှ ပြာလဲ့လဲ့မိုး

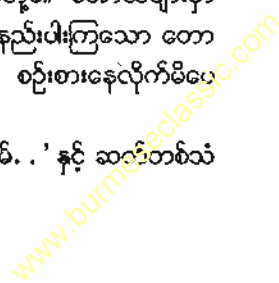
ကောင်းကင်ကြီးကို လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ရင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နံနက်ခင်း၏ နှင်းစက်ကလေးများက ရွက်ဖားဝေဝေတို့အပေါ် တွင် ဆွတ်ဖျန်းထားခံရမှုကြောင့် တလဲ့လဲ့ဖြစ်ပေါ်နေသော စိမ်းစိုလန်း ဆန်းနေသည့် ဂနိုင့်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးကြီး၏ လင်းအရောင်နံနက်ခင်း ပိုင်းကို ကျွန်တော်ခြုံငုံကြည့်လိုက်မိပေသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်အစဉ်တို့ မှာ လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ရသော ရွက်ဖားစိမ်းစိမ်းကြီးများကဲ့သို့နယ် လန်းဆန်းမြူးကြွသွားခဲ့ပေသည်။ ကြည့်နူးရိပ်သမ်းသောစိတ်နှင့် နံနက် ခင်းဆွတ်ဖျန်းလိုက်သော နှင်းပွင့်နှင်းစက်ကလေးတို့၏ ဆော့ကစားလိုက် မှုကြောင့် မြေသင်းနံ့လေးများ၏ အငွေ့အသက်တို့ကို အထိုက်အလျောက် ရနေပေသည်။ ဒီလိုရှုရှိုက်လိုက်ရသော မြေသင်းနံ့ကလေးများအပေါ် လက်စွဲတော်နှစ်လုံးပြူးသေနေတိုက် ကိုင်ဆွဲရင်း ကြွကြွရွရွကလေး လျှောက် လှမ်းနေရတာကိုပဲ ကျွန်တော်က အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်ဝယ် ဝိတိဖြာလျက် လျှောက်လှမ်း နေရင်းမှ ကျေးငှက်များတစာစာအော်မြည်သံများ ကြားရာသီသို့ သေနေတိ ဒင်အသေးပိုင်းအား ပြောင်းပြန်ဆုပိက်ကိုင်လိုက်ရင်း ညာဘက်ပခုံးပေါ် သို့တင်ကာ ငေးမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိပေသည်။

အပင်ကား ညောင်ချပ်ပင်။ အသီးများကား မှည့်ရွဲနေသည်။ ကျေးငှက်များ တပျော်တပါးစားသောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သွားလက်စ ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်လိုက်ရင်းမှ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကျေးငှက်သံတစာစာတို့၏ အော်ဟစ်လိုက်ကြသံများကို နားထောင်ရင်းမှ အတွေးတို့ကလည်း ကျေးငှက်နှင့် သားကောင်တို့၏ အော်သံများမှာ အဆန်းတကြယ်ရှိကြပုံ၊ တောတွင်းအတွေ့အကြုံနည်းပါးကြသော တော လိုက်မုဆိုးများအဖို့ မှောက်မှားတတ်စရာများကို စဉ်းစားနေလိုက်မိပေ သည်။

ကျား(ခ) ဟင်းမျိုးတို့၏ 'တရိမ်. . တရိမ်. .' နှင့် ဆတ်တစ်သံ

မျိုး။ ကြက်ပေါက်စလေးများ အော်ဟစ်သံမျိုး။ လူ့စစ်ယောက် ချောင်း ဆိုးသံမျိုး။ ကျားသစ် (ခ) ငပျောက်တို့၏ ဝက်ဝံကြီးများလို 'ဂူးဂူးဂဲ' ဝမ်းရုတ်သံမျိုး။ တောဆင်ရိုင်းကြီးတို့၏ 'ရွမ်း' ဟု ပြင်းထန်သော လေခွန် သံမျိုး။ မျောက်တို့၏ 'ကြီးခွေ' ဟု အော်လိုက်သံမျိုးအပြင် ဥဒေါင်းငှက် နှင့် အပြန်အလှန်အော်ကြသည်။ 'အိုးဝေ. . ကြီးခွေ' အသံမျိုး။

ရှဉ့်နီပေါက်ကလေးများ၏အန္တရာယ်တွေ့နိုင်က 'ကတောက်' သံ ညံ့အောင်ပေးမှုများ။

ဖြူကောင်တို့၏ ကျားကြီးများကဲ့သို့ မာန်နှင့်ခြောက်လှန့်သံမျိုး။ သင်းခွေချပ်တို့၏ အသံမျိုးစုံ အတုခိုး လိုက်လံပြောဆို အော် ဟစ်သံမျိုး။

မြေကြီးများ၏ 'ပြီ. . ပြီ. . ' အစာရှာသံမျိုး။ ဇီးစောင်ငှက်ကလေးတို့၏ 'ကြက်၊ ဝက် ခြောက်ကောင်' အော် သံမျိုး။

ပိန်းတူးမ (ခ) ရုံးပတီ (ခ) ငှက်ခွားတို့၏ 'ဝပ်ထရိန်း' ဟု နွား တွန်သံမျိုး။

ဘုတ်ငှက် (ခ) ငှက်ရင်ကြားလေးတို့၏ 'အိ. . အိ. . အိ. . ' ဟု ကြောက်စရာ လူသည်းသံမျိုး။ 'ရေကြီးပြည့်တော့မယ်ဆို' လူကဲ့သို့ ပီပီသသပြောသံမျိုးနှင့် လေခွန်သံများ။

ပြည့်ကျိုးငှက်ငယ်လေး၏ 'ရှေ့ကြည့်' အော်လိုက်သံများ။ မိုးဒညင်းငှက်ကလေးများ၏ ကြားလိုက်ရသူ ဟုလောင်ခတ် သွားနိုင်သည့် အသံမျိုး။

ငှက်ဝါလို ကြားလိုက်ရသူများ ထိုင်ငိုရတော့မည့် အသံမျိုး။ ငှက်ပန်းထိမ်လို အဆက်မပြတ် တူထုနေသည့်အသံမျိုး။ သစ်တောက်ငှက်လို သစ်ပင်ကြီးခုတ်ဖြတ်လှနေသည့်အသံမျိုး။

ဇီးကွက်ကြီးများလို အုန်းမောင်းခေါက်နေသံမျိုး။

ဖားပျံလေးတို့၏ ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်များလို အော်လိုက်ကြသံ မျိုး။

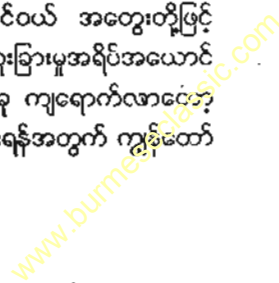
ငှက်တော်ကလေးတို့၏ ကြားရသောအသံကို အတုခိုးပြောသံ နှင့် လေခွန်သံအမျိုးမျိုးတို့က တကယ်ပင်ဖြစ်နေကြလေတော့ မယုံ ကြည်လို့က မရ။ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ အတော်အတန်မရှိကြသူများ အဖို့ မှောက်မှားစေ့ဖြစ်သလို ချောက်ချားစရာလည်းအလွန်ကောင်းသည် မို့ အတွေ့အကြုံနည်းပါက မုဆိုးလုပ်လို့မရသည်က အမှန်။

ယခုလည်းပဲ. .

ပြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင်နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ကြရင်းမှ မနေညနေပိုင်းမှ စခန်းသိမ်းကာ ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ပိသောချိန်ငါးရာနီးပါးမို့ စခန်းရှိရာသို့ ပြန်မသယ်ဆောင်နိုင်ကြတော့ ဘဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် လင့်ထိုးလျက် ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက်ကြပြီး မှ မနက်မိုးလင်းတော့ ပြောင်သေကြီးကို ဝိုင်း၍အရေချ။ ခုတ်ထစ်ပိုင်း ဖြတ်နေကြသည်ကို ပြီးငွေ့စွာထိုင်ကြည့်နေရင်း စိတ်ပျက်စပြုလာသည်မို့ သေနတ်ကိုကိုင်ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ကတောက်. . ကတောက်. . ကတောက်. . ”

အမှတ်မထင်ပင် 'လိပ်ရိုး' ပင်ထက် ကိုင်းဖျားပေါ်မှ ရှဉ့်ဘေး ကြားတစ်ကောင်က ကျေးငှက်တို့၏အသံများကြားမှ ထိုးဖောက်လျက် စူးစူးဝါးဝါး ကတောက်သံ ညံ့အောင်ပေးရင်းမှ မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်။ ထခုန်လိုက် လုပ်နေရင်းမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်ကို လှမ်း၍ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်ဝယ် အတွေးတို့ဖြင့် ပီတိဖြာလျက်ဖြစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာသော ထူးခြားမှုအရိပ်အယောင် အဖြစ် တောတွင်းသတ္တဝါတို့၏ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာလေဘဲ မည်ဖြစ်ကြောင်း နိမိတ်လက္ခဏာမျိုးမို့ သတိထားရန်အတွက် ကျွန်တော် ရိပ်စားလိုက်မိပေတော့သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်ပင် မြေပြင်သို့ကပ်၍ နားစွင့်လိုက်မိသည်။ သေချာပေပြီ။ လူကိုအန္တရာယ်ပေးနိုင်လောက်သော သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ခြေသံမျိုးပင်။ သို့အတွက် ရှဉ့်ဘေးကြားကလေးက သစ်ကိုင်းကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွလှုပ်ရင်း ကတောက်သံ ညံအောင်ပေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှေ့သို့သွားရာလမ်း၏ လက်ဝဲဘက် အနီးကပ်ဆုံး သပွတ်သိမ်ပင် နွယ်ကိုင်းကြီးအောက် ချုံပုတ်ကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်ကာ ပုန်းခိုလိုက်ရင်းမှ ပစ်ခတ်တော့ရန် စောင့်စားနေလိုက်မိပေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဗျောခနဲ တောတိုးသံကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ သစ်ကိုင်းများယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်အထက်ရှိ သပွတ်သိမ်ပင်ကြီးမှာ သိန်ခနဲ လှုပ်ယမ်းသွားကာ အသီးများ ကြွကျလာသလို အပင်ထက်ရှိ ပိန်းတူးမ (ခ) ရုံးပတီ (ခ) ငှက်ငနွားများ အသီးများကို စားသောက်နေရင်းမှ တထိတ်တလန့်နှင့် ပျံပြေးထွက်သွားကြပေတော့သည်။

အသံကြီးကြားလိုက်ရာဆီသို့ လှမ်းအကြည့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က နီညိုညိုအသွေးနှင့် ကြီးမားသော တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ပင်။

နွယ်ပင်များ ယှက်ဖြာနေသော ဝါးကိုင်းတစ်ကိုင်းကို သူ၏ နှာမောင်းကြီးဖြင့် လှမ်းဆွဲလျက် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းကာ ကိုက်ဝါးစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

“ဟိုက်. . ဗုဒ္ဓေါ. . စွယ်နီကြီးပါလား”

အမြင်အာရုံမဝေဝါးဘဲ နောက်ခိုင်းအနေအထားနှင့် အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသော တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ကြောင့် နဖူးမှ ဖော့ချွေးများ အလိုလိုကျလာကာ အတုန်တုန်အချဉ်ချဉ်နှင့် ခေါင်းမွှေးများ ထောင်ထဲလာရင်းမှ သေနတ်ကိုကိုင်ဆွဲရင်း တောဆင်ရိုင်းကြီးနှင့်ဝေး

ရာ နောက်ကျောတောကြီးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်မိပေတော့သည်။

“ကျည်. . ကျောင်း. . ရွမ်း. .”

ပြေးနေရင်းမှ နောက်ကျော တောဆင်ရိုင်းကြီးရှိရာဆီမှ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သွားသဖြင့် ပြင်းထန်သော အသံကြီးကိုဖြုလျက် မြေတုန်ခမန်း အော်ဟစ်လိုက်ရင်းက ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာပြီ အထင်ရှိသည်မို့ မလွတ်နိုင်သည့်အတွက် မထူးတော့ပြီမို့ လှည့်၍ပစ်ခတ်တော့ရန် သေနတ်နှင့် နောက်ဆီသို့ လှည့်၍ချိန်လိုက်မိပေတော့သည်။

ကျွန်တော်ဝင်ရောက်ပုန်းခိုရာ မြေပြန့်ဆီတွင် ဆင်ကြီးက နောက်သို့ ပြေးလွှားပြီး မလိုက်ဘဲ နှာမောင်းကြီးကိုမြှောက်လျက် သူ့ဦးကင်းဆီတွင် ကပ်ကာ. .

“ကျည်. . ရွမ်း. .”

နှုတ်ဖျားမှ ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်နေရင်းမှ ရပ်တန့်နေသော တောဆင်ရိုင်းကြီးကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အဖွဲ့သားများရှိရာဆီသို့ လျင်မြန်သောအဟုန်နှင့် ပြေးလွှားလိုက်မိပေတော့သည်။

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေနှင့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြလိုက်တော့ အဖွဲ့သားအားလုံးက တအံ့တဩနှင့် မျက်လုံးပြူးနေကြသော်လည်း ဘဲကြီးကောင်းတစ်ယောက်က ခပ်အေးအေးပေပေ ပြော

www.burmeseclassic.com

၁၃၀ © လေးမောင်

လိုက်ပုံတလည်း . .

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလေဗျာ။ ဘိုလေးက သူ့ကိုမသိပေမယ့် သူက မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း လုပ်ရပ်နဲ့ သက်သေပြလိုက်တာပဲဗျ”

“ဗျာ . . ဘယ်လို . . ဘယ်လို . . သူက ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ် . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ။ အသိအမှတ်လည်း ပြုလိုက်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လား . . ။ ဘယ်လိုအသိအမှတ်ပြုတာလဲ အဘကောင်းရဲ့”

အဘကောင်းကား ကျွန်တော်တို့ထက် တောတွင်းအတွေ့အကြုံ ပိုမိုရင့်ကျက်သူတစ်ဦးမို့ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အမှန်ကတော့ စွယ်နီဟာ ဟိုင်းဆင်ကြီးတစ်ကောင်ပဲဗျာ။ သူ့ဆင်အုပ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့က သူ့ရဲ့အဓိကတာဝန်ပေမဲ့ ဒီလောက် သူ့အနားနီးကပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မမြင်ရလောက်အောင် ခပ်ချာချာဆင်ဖျိုးအဖြစ်နဲ့ ဟိုင်းဆင်ကဲ့ကို ဘယ်ရပါမလဲ။ ဘိုလေးအနံ့ကို သူ့ရမယ်။ အနီးကပ်ကြည့်မယ်။ ပြီးတော့မှ ရန်လုပ်ရမယ့်သူမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် သူ့ရှိနေကြောင်းကို အသံပေးပြီး မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာမို့လား။ ခင်ဗျား ကြောက်ပြီး စွတ်ပြေးတော့ အသံပေးလှည့်ကြည့်ခိုင်းပြီး ဆလံတောင် ပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါပဲပေါ့ဗျ”

အဘကောင်းပြောနေသည်မှာ ဟုတ်လောက်သလိုရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့ တောဆင်ခိုင်းမျိုးကြီးများကား လူကိုတွေ့မြင်လိုက်ပါက အတင်းထိုး၊ အတင်းလိုက်၊ အတင်းနှင်းခြေသတ်ဖြတ်တတ်သည်ချည်း မဟုတ်ပါလား။ သို့အတွက် စွယ်နီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေလိုက်မိပေတော့သည်။

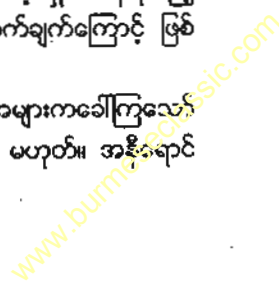
ပဲခူးရိုးမကြီးတစ်ကြော စိန်တောင်ကြီးနှင့် မဟူာချောင်းဖျားတို့သည်မှာဘက်ကြောတွင် ကျက်စားနေကြသော တောဆင်ခိုင်းအုပ်စုများစွာထဲမှ အကောင်ရေင်းဆယ်ကျော် ဆင်တစ်အုပ်ကို စွယ်နီဦးဆောင်လျက် ကျက်စားပျော်မြူးနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။

တောဆင်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်တွင် နယ်လှည့်ဟိုင်းဆင်တစ်ကောင်၏ ဦးဆောင်ကွပ်ကဲမှု ရွာစိုက်ပန်းဆင်နှစ်ကောင်သုံးကောင်နှင့် တယ်ဆင်၊ ဟန်ဆင်တို့၏ အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှုတို့အကြားမှာ ဆင်အုပ်က ရှိနေကြပေရာ စွယ်နီသည် ထိုဆင်အုပ်ကြီး၏ ဟိုင်းဆင်ကြီးတစ်ကောင်အဖြစ် တာဝန်ယူထားရသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပေသည်။

တောဆင်အုပ်ကြီးအတွင်းတွင်လည်း သူ့အတန်းအစားများနှင့်သူ ကြက်နှင့်၊ ဟန်ကုတ်၊ တယ်၊ သားထိန်း၊ အမျိုးအစားများ ရှိနေပြန်ရာ ထိုအုပ်စုများအတွင်း စွယ်နီကဲ့သို့ ဆင်ဆိုးမျိုးလည်း ရှိတတ်ကြပြန်လေရာ ယခုတလော ထိုတောဆင်အုပ်တွင် စွယ်နီဟိုင်းဆင်ကြီး၏ရန်က မသေးလှ။ မည်းမည်းမြင်လေတိုင်း လိုက်နှင့်။ လိုက်ထိုးသတ်ဖြတ်ပစ်တတ်သည်။ တောသူတောင်သားများ၊ တောထဲတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသူများအဖို့ စွယ်နီ၏ရန်ကို ကြောက်နေကြရသည်။ ယခုတလောအဖို့ စွယ်နီကလည်း လူမပြောနှင့်။ ခွေးပင် ပြေးလွှဲကမလွတ်။ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်တာနှင့် စွယ်နီ၏အစွယ်နှင့် ခြေထောက်အောက်တို့တွင် အသက်ပျောက်သွားရသည်ချည်းပင်။

စွယ်နီ ယခုကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့်ဆိုးသွမ်းရသနည်းဆိုသော် ဆင်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရသည့် တာဝန်အပြင် တစ်နှပ်စားဆင်ပစ်သမားများ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

အမည်သညာအားဖြင့်သာ စွယ်နီဟု အများကခေါ်ကြသော်လည်း သူ၏အစွယ်မှာ လုံးဝအနီရဲကြီးတော့ဖြင့် မဟုတ်။ အနီရောင်

သမ်းနေပြီး သူ၏နာမောင်းကြီးတစ်ဖက်ဘက်ချက်စီတွင် ကွေ့ဝိုက်၍ 'ပ' ပစောက်ပုံနှင့် အပြင်သို့ ငါးပေခန့်ရှည်ထွက်နေသော ကြီးမားတုတ်ခိုင် လှသည့် အစွယ်ရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းကပင် သူ့ကို ဒုက္ခလှလှပြန်ပေးနေခဲ့ သည်။ ရိုးမကြီးအတွင်း အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသူအားလုံးက စွယ်နီကို သဘောကျသည်။ သူ့ကို ချစ်လို့တော့ဖြင့် မဟုတ်။ အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းကို လိုချင်တပ်မက်ကြ၍သာ။

စွယ်နီသည် သူ့တာဝန်နှင့် အဆင့်အတန်းအရသာ ဟိုင်းဆင် ကြီးတစ်ကောင်အဖြစ် လက်အောက်ငယ်သားအဆင့်ဆင့်နှင့် တောဆင် အုပ်ကြီးကို နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး လူတွေကိုတွေ့လျှင် ရန်မလုပ်။ ကွေ့ရှောင်၍များပင် သွားသေးသည်။ ရိုးမကြီးအတွင်း ရှာဖွေစားသောက် ကြရသူများအဖို့ စွယ်နီကို သဘောကျကြသည်။ လူကို ရန်မလုပ်၊ ဒုက္ခမပေးသဖြင့် လူချစ်လူခင်ပေါ်သည်။ သူကပင် ရှောင်သည်။ တိမ်း သည်။ သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်လံဟောင်နေကြသော ခွေးများကိုပင် နာမောင်းနှင့် ရေကိုစုပ်ယူပြီး ချုံကြားထဲမှ ရုတ်တရက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ် ကျီစယ်ခဲ့ဖူးသည့် သာဓကများစွာ အပြင် တောသူတောင်သားများက ကြိုပင်များ သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်ကျွေ့ မွေးသည်ကိုပင် ယူငင်စားသောက်သည်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ စွယ်နီကား ယခင်ကလို သဘောကောင်း။ အန္တရာယ်မပြုတတ်သော တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် မဟုတ်တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စီးပွားရေးတစ်နပ်စား လူသားမုဆိုးများ၏ သေနတ်ဒဏ်ရာများကြောင့်ပင်။ ဦးကင်းနှင့် လက်ပြင်တို့တွင် ယခုထက် တိုင် မကျက်နိုင်သေးသော သေနတ်ဒဏ်ရာများက သက်သေခံ၍နေ ပေသည်။

လူသားမုဆိုးတွေကို နာကျည်းမုန်းတီးရသော တောဆင်ရိုင်း ကြီးတစ်ကောင်အဖို့ သည်လောက်တော့ နာကျည်းမုန်းတီးစရာတွေ

ရှိနေပေမူ ၇၀။

အချိန်မှာ မွန်းလွဲနေပြီ။ ဖျက်ထားသော ပြောင်သားတုံးကြီး များကို ကျပ်တင်မီးမြှိုက်ပြီးသည့်အတွက် ရက်လုပ်ပြီးသား ဝါးခြင်း တောင်းကြီးများအတွင်းသို့သည်ကာ စခန်းသို့ အချိန်မီရောက်ရှိနိုင်ကြ ရေးအတွက် ပြန်ကြရပေဦးမည်မို့ .

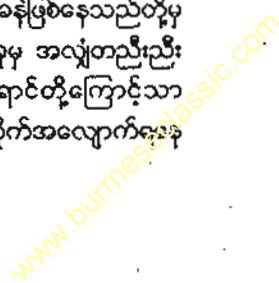
“အဘကောင်း . . . တောထဲမှာ ဆင်အုပ်ရှိနေတယ်။ ဘယ်လို သွားကြမလဲ”

“ရှောင်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ အန္တရာယ်ပေးရင် လည်း ကာကွယ်ကြရမှာပေါ့။ စွယ်နီရှိနေတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

အဘကောင်းပြန်ပြောလိုက်သလိုပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြောင် သားတုံးကြီးများကို ခြင်းတောင်းကြီးများဖြင့် သပ်လျှိုထမ်းပိုးကြဲလျက် တောဆင်ကြီးများ ဝင်ရောက်စားသောက်နေကြရာကို ရှောင်ရှားလာ ကြရင်း စခန်းဆီသို့ ပြန်ဝင်ရောက်ကြတော့ အတော်ပင်မိုးချုပ်သွားခဲ့ ပေပြီ။

ထမင်းများပင် ကျွန်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် အရက်ကို လက်စ သိမ်းသောက်လိုက်ကြပြီး တဲတစ်လုံးပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သော ထမင်းကို ပြောင်သားဟင်း။ ဖက်သန်းသီးပြုတ်၊ ငါးပိကင် တို့နှင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လိုက်ကြပေတော့သည်။ မကြာမီအချိန် ထမင်းများစားသောက်ပြီးနောက် တဲများရှေ့ မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ဝိုင်း ထိုင်လိုက်ကြပြီး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေကြပေသည်။

ညသည် မှောင်မိုက်လွန်းလှသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပိုးစုန်း ကြူးလေးများက ဟိုသည်တို့တွင် လင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်နေသည်တို့မှ အပ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ တဲသုံးလုံးရှေ့ မီးဖိုကြီးသုံးခုမှ အလျှံတညီးညီး တောက်လောင်နေသော မီးညွန့်တို့မှ အလင်းရောင်တို့ကြောင့်သာ အမှောင်ထုကို အားပြိုင်ပြီး အလင်းရောင်ကို အထိုက်အလျောက်ရှာခဲ့

ပေသည်။

“တခိုန့်.. တခိုန့်..”

ဆတ်တစ်သံတချို့ကို ချောင်းမကြီးဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ အမှောင်ထုကြီးကား ဂနိုင်းကြီးတစ်ခွင်လုံး ကြီးစိုးမင်းမှုထားနေသည်မို့ မိုးကောင်းကင်ထက်ဝယ် ကြယ်တာရာကလေးများမှလွဲပြီး ‘ယမ’ စခန်း ကလေးတွင် အလင်းရောင်တို့က မရှိ။ စခန်းဆိုသည်အတိုင်း တဲ ကလေးများမှာ တစ်ဖက်ရပ်တဲသုံးလုံးသာရှိသည်။ ပုံသေ လူမနေဘဲ တောင်ခြေအောက်အရပ်များမှ တောကြီးအတွင်းသို့ဝင်ကာ သစ်၊ ဝါ။ လံထင်းနှင့် မီးသွေးဖုတ်ကြသူများ ခေတ္တအမောဖြေစခန်းချကြသော နေရာကလေးတစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။ ညအိပ် စခန်းချပါကလည်း တဲ ကလေးများ၏ ရှေ့ဖျက်နာစာ မီးဖိုကြီးများတွင် ဝါးစိမ်းများကို တစ်ဆစ် ချင်းဖြတ်၍ မပြတ်တမ်း မီးဖိုကြီးများအတွင်းသို့ ထည့်ထားကြရသဖြင့် ‘ဟောင်း.. ဟောင်း..’ နှင့် ဝါးဆစ်ပေါက်ကွဲသံတို့က အဆက်မပြတ်ပင် ကြားနေရလေ့ရှိသည်။ တကယ်တော့လည်း ‘ယမ’ တွင် ညစဉ် သည်အသံ မျိုးက မဆန်းတော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစခန်းအနီးပတ်ဝန်း ကျင်တို့တွင် တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးများ ပေါများပြီး ကျက်စားပျော်ရွှင် နေသေ့ ရှိကြသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်တို့ သည်တောကိုလာရသည့် အဓိကရည်ရွယ်ချက် က ပြောင်များပစ်ခတ်ကြဖို့ပင်။ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပြောင်အုပ် နောက်ကို လိုက်ကြပြန်တော့လည်း နောက်ဆုံး ပြောင်ကြီးတစ်ကောင် ကို စခန်းသိမ်းပစ်ခတ်ရရှိချိန်သည် နေပင်အတော်စောင်းနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု စခန်းကိုလည်း မပြန်နိုင်ကြ။ ပြောင်ကြီးကိုလည်း သယ်မလို့မရ။ အချိန်မီ အရေချ။ အသားဖျက်ဖို့ကလည်း အချိန်မရကြ သည်မို့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် ယာယီလင့်ထိုးလျက် နားနေလိုက် ပြီး မိုးစင်စင်လင်းခါမှ အသားများကိုဖျက်၊ ကျပ်တင်ကာ သယ်ဆောင်

လာခဲ့ကြရပြီး မိုးချုပ်မှပင် စခန်းသို့ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်မို့ ပင်ပန်း လွန်းလှကြသဖြင့် မှိန်းစက်အနားယူနေရင်းမှ စွယ်နီကို သတိတရရှိ နေလိုက်မိပေသည်။ အဘကောင်းပြောလိုက်သော စကားတို့ကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်နေလိုက်မိပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီလေဗျာ။ ဘိုလေး က သူ့ကိုမသိပေမဲ့ သူက မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း လုပ်ရပ်နဲ့ သက်သေပြ သွားတာပဲဗျာ”.. တဲ့။

အမှန်ကလည်း အဘကောင်းပြောခဲ့သလို ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ တစ်ခုပင်။ အမှတ်မထင် အတာဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်၏ အသက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးလိုက်မှု၏ ရလဒ်များပင် မဟုတ်ပါလား။

ပြောင်အုပ်နောက်ကို လိုက်လံပစ်ခတ်ကြရန်အတွက် ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့သည် ရိုးမတောကြီးအတွင်း အထိုင်ချမည့်စခန်းကို ရောက်ရှိ ကြတော့ သုံးနာရီပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ သားကောင်တို့၏ အခြေအနေ များကို မေးမြန်းလေ့လာရန်အတွက် ယနေ့ည အနားယူလိုက်ကြရင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်နေကြစဉ်..

“ကျည်.. ကျည်.. ကျည်..”

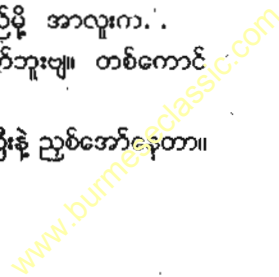
နက်ကျောကျယ်လောင်စွာနှင့် ချောင်းမကြီးဆီမှ တောဆင် ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်သံကြီးကို ကျွန်တော် တို့ ကြားလိုက်ရသည်မို့..

“ဆင်ရိုင်းအုပ်ဆီက အော်လှချည်လား။ ဆင်တွေ ဘာဖြစ်ကြ တာလဲ မသိဘူး”

ရွာခံမုဆိုး ကိုလှမြင့်က ပြောလာသည်မို့ အာလူးက..

“ဆင်ရိုင်းအုပ်ရဲ့ အော်သံမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ။ တစ်ကောင် တည်း အော်နေတဲ့ အသံမျိုးပဲ”

“အေး.. ဟုတ်သားပဲ။ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ ညှစ်အော်နေတာ။

တစ်ခုခု အန္တရာယ်ကြုံနေလို့ အကူအညီတောင်းနေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့တူ တယ်”

ဉာဏ်ကျယ်က ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်လောက် သည်မို့ ကျွန်တော်က . .

“နေပါဦး ကိုလှမြင့်ရဲ့။ ဒီဆင်အုပ်ကြီးက ဒီဘက်ကို ကျွဲဝင် မလာဘူးလား”

“မဝင်နိုင်ဘူးခင်ဗျ။ ချောင်းမကြီး ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာပဲ သူတို့ ကျက်စားကြတယ်။ ဒီဘက်ကို လာချင်ရင် ဟိုမဟူရာဘက်က ဝင်ကြ ရမယ်။ ချောင်းထဲ ဆင်းဖြတ်ဖို့ကလည်း ကမ်းပါးယံကြီးက ဆင်းလို့ မဦးတော့ ချောင်းကိုဖြတ်ရင် နွဲ့နစ်မှာမို့ သူတို့ ဒီဘက်ကို မဖြတ်ကြ ဘူးဗျ။ သိပ်ပါးတဲ့အကောင်တွေ”

“ဦး . . ဦး . . ဦး”

ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် တောဆင်ရိုင်းကြီးများ၏ အော်ဟစ်လိုက်ကြသံကြီးများကို ထပ်မံ၍ အနီးကပ်ကြားလိုက်ရပြန် သည်။ အာလူးပြောသလိုပင် အော်လိုက်သံက တစ်ကောင်တည်း၏ အော်လိုက်သံမို့ ကျွန်တော်က . .

“အေးဗျ ကိုလှမြင့်ရဲ့။ ချောင်းမကြီးဆီ သွားကြည့်လိုက်ကြမို့ ကောင်းတယ်။ ဒီအော်လိုက်သံမျိုးက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး မောင်ယဉ်ကြိုင်က သေနတ်တစ်လက် ကိုဆွဲလျက် ထွက်ခွာသွားပေသည်။ တောဆင်ရိုင်းကြီး၏ ဆက်ကာဆက် ကာ အော်လိုက်သံများကို နားထောင်နေကြရင်းမှ မောင်ယဉ်ကြိုင်အပြန် ကို စောင့်စားနေလိုက်မိလေသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သေနတ်ကိုထမ်းလျက် အပြေးအလွှား နှင့် ရောက်ရှိလာသော မောင်ယဉ်ကြိုင်က . .

“တောဆင်ကြီးတစ်ကောင် ကမ်းပါးယံက ချော်ကျပြီး ချောင်း ထဲမှာ နွဲ့နစ်နေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား။ အခြေအနေကကော ဘယ်လိုရှိလဲကွ”

“အခြေအနေကတော့ ဆင်ကြီးကိုယ်လုံး သုံးပုံနှစ်ပုံ နွဲ့ထဲမှာ နစ်ဝင်နေတယ်။ ရှေ့လက်ပြင်ပိုင်းလောက်သာ ပေါ်တယ်။ ဆက်ရှန်း ရင် ပိုနစ်မှာစိုးလို့နဲ့ တူတယ်။ ငြိမ်နေပြီး အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း နေတဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ ကြာရင်တော့ သေမယ်ထင်တယ်”

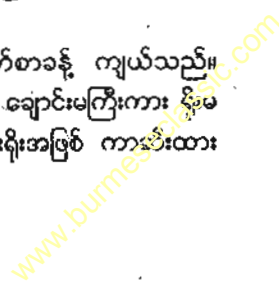
“ဟေ . .”

မောင်ယဉ်ကြိုင်ပြောလိုက်သော စကားတို့ကြောင့် အံ့သြကြ ရသူများက ကျွန်တော်တို့ပင်။ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူး။ မကြုံဆုံခဲ့ကြဘူးသူ များမို့ ရတောင်ရခဲ၊ ပြင်ရခဲသော ကိစ္စမျိုးအပြင် အကူအညီပေးလို့ရက ပေးနိုင်ရန်ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်မို့ အဘကောင်းနှင့် အစ်ကို ကြီးဦးသိန်းလွင်တို့ကို ကြည့်လိုက်ကာ မေးငြေ့ပြလိုက်မိတော့ . .

“ကဲ . . ကိုလှမြင့်၊ တင်သိန်း၊ တင်စိုးနဲ့ ယဉ်ကြိုင်တို့က လွှ ပုဆိန်နဲ့ စားတွေ ယူခဲ့ကြ။ ကျန်လူတွေက သေနတ်တွေ ယူခဲ့ကြပေါ့။ ကျည်ကြီးတွေ ထည့်ထား။ သွားလိုက်ကြရအောင်”

အဘကောင်းစကားအဆုံးတွင် အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ထ လိုက်ကြပြီး မိမိယူဆောင်ကြရမည့် ပစ္စည်းများကိုယူလျက် ချောင်းမကြီး ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပေသည်။ အဘကောင်း ယူဆောင်ခိုင်းသော လွှ၊ စားနှင့် ပုဆိန်တို့ ဘာကြောင့်အယူခိုင်းလိုက်သည် ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော့်တွင် ပဟောဦဆန်နေပေမယ့် မမေးသာ၍ မမေးမိတော့။ ကိုယ် က သည်ပွဲမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပေပဲကိုး။

ချောင်းရိုးအကျယ်ကား ဝါးလေးရိုက်စာခန့် ကျယ်သည်။ နှစ်ဖက်ကမ်းပါးယံကြီးများနှင့် နက်စောက်သော ချောင်းမကြီးကား ရိုးမ ကြီးကို ဟိုမှာဘက်နှင့် သည်မှာဘက်ကို စည်းရိုးအဖြစ် ကာဆီးထား

လေဟန်။

သည်မှာဘက် ကမ်းပါးယံသို့ ရောက်လှတွင် ဟိုမှာဘက် ကမ်းပါးယံပေါ်မှ တောဆင်ရိုင်းကြီးများ အော်လိုက်ကြသံများနှင့် တဝန်းဝန်း၊ တဖြောဖြော ပြေးလွှားကြသံများနှင့် သစ်ကိုင်းကြီးများကို ချိုးဖဲ့သံတို့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သေနတ်များကို မောင်းတင်လိုက်ကြပြီး တောချုံပုတ်ကြီးများအကြားမှ တိုးလျက် အခြေအနေကို လှမ်းရှုကြည့်ရှု အကဲခတ်နေလိုက်ကြပေတော့သည်။

တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက အံ့ဩစရာနှင့် မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ ချောင်းမကြီး၏ ဟိုမှာဘက် ကမ်းပါးယံသို့တွင် ဆင်ရိုင်းဆယ်ကောင်သည် ကမ်းပါးယံဖျားတွင် ဒူးတုပ်ရင်းထိုင်လျက် အောက်ကိုငုံကြည့်နေကြသည်။ ရွံ့နှင့်အတွင်း နစ်မြုပ်လုနီးပါးဖြစ်နေသော တောဆင်ရိုင်းကြီးကို သူတို့၏ နှာမောင်းအဖျားတွင် ရှိနေကြသော ငှက်ပျောသီးမှည့်များသီးနေသော အခိုင်များပါသည့် ငှက်ပျောပင်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ကြံပင်များကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသော သစ်သီးများကို စားသောက်နိုင်စေရန်အတွက် ပစ်ချပေးနေပြီး အခြားဆင်များက လူတစ်ကိုယ်စာခန့်ရှိ အတန်ငယ်ကြီးမားသော သစ်လုံး၊ သစ်ကိုင်းကြီးများကို ချိုးဖဲ့ယူငင်၍ နွံနစ်နေသော တောဆင်ရိုင်းကြီးနံ့ဘေး ပတ်လည်ဆီသို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် သစ်တုံးကြီးများကို ပစ်ချပေးနေကြသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ပင်။ တောဆင်ရိုင်းအုပ်စုသည် ဆင်တစ်ကောင် ကမ်းပါးယံမှ နွံအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားခဲ့သည်ကို မူလက မသိရှိကြဘဲ ယခု အော်ဟစ်လိုက်သံကြားကြောင့် သိရှိလိုက်ကြရပြီး သူတို့အပေါင်း အဖော်အား နွံအိုင်တွင်းမှာ အသက်မသေစေရေအတွက် ဝိုင်းဝန်းကယ်တင်နေကြသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးမို့ ပြည်နေကြရသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ တအံ့တဩပင် ရှိနေကြပေတော့သည်။

“ကဲ.. ဘိုလေး၊ အဘကောင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်.. ။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ မြင်ကြရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ” မေးလာသူက ရွာခံမှဆိုး ကိုလှမြင့်အသံပင်။ အဘကောင်းက..

“အဲ.. ဟိုသစ်ပင် ချောင်းထဲကို ယိုင်နေတယ်။ အဲဒီအပင်အရင်းကခုတ်ပြီး လှဲချပေးလိုက်ရင် သူ့နှာမောင်းနဲ့ ပင်စည်ကို ဆွဲတက်လာနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ”

အဘကောင်းပြောလိုက်သောကြောင့် သူ့လက်ညှိုးထိုးပြရာ အပင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းပါးယံထိပ်တွင် ချောင်းအတွင်းသို့ ဝိုက်ရှုံ့ပေါက်နေသော လူနှစ်ဖက်စာခန့် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်။

“ကောင်းတယ် အဘ။ အပင်ကို ချောင်းအတွင်းလှဲချလိုက်ရင် ဖက်ပြီးတက်လာလို့လည်း ရတယ်။ ဘာရင် အရွက်ကိုလည်း စားလို့ရတာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ကိုလှမြင့်၊ တင်သိန်း၊ တင်စိုးနှင့် ယဉ်ကြိုင်တို့မှာ လွှ၊ ပုဆိန်၊ တားများကိုယ်စီနှင့် ပုန်းခိုနေသော တောချုံပုတ်ပင်ကြီးအောက်မှထွက်၍ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီ ဖြတ်တောက်ဖို့ သွားနေပေသည်။

နွံအတွင်း နစ်ဝင်နေသော တောဆင်ရိုင်းကြီးအသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် သစ်တုံးများချပေးနေသော ဟိုမှာဘက် ကမ်းပါးယံအထက်မှ တောဆင်ရိုင်းကြီးများသည် အမှတ်မထင် တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ လူသားလေးဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် တထိတ်တလန့်နှင့် ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်လိုက်ကြရင်း သူတို့၏နှာမောင်းကြီးများတွင် သယ်ပိုးလာကြသော သစ်ကိုင်းကြီးများနှင့် လှမ်းရှုပစ်ပေါက်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ပစ်ပေါက်ချက်များကား အရာမရောက်။ အချည်းနှီးပင်။

ကိုလှမြင့်နှင့် တင်သိန်းတို့က အပင်အရင်းမှ လွှဖြင့်တိုက်ဖြတ်သလို တင်စိုးနှင့်ယဉ်ကြိုင်တို့ကလည်း ပုဆိန်နှင့်တားများဖြင့် ယှဉ်ပူကြောင့်

ခရီးရောက်သလိုရှိပေသည်။ တောဆင်ရိုင်းအုပ်စုမှာ တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်ရင်း ဖြစ်နေရင်းမှ သည်လူသားများကား သူတို့ထင်ထားသလို အန္တရာယ်ပေး ကြမည့်လူများ မဟုတ်ဘဲ ကူညီကြသည်လူများအဖြစ် အထင်ရှိသွားကြ ဟန်မို့ အတန်ငယ်ငြိမ်သက်သွားကြသော်လည်း တချို့အကောင်များက ခဲများကောက်၍ လှမ်းပစ်နေကြသေးသည်။

“ကျည်. . ကြောင်း. .”

ဆင်အုပ်များအတွင်းမှ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်လိုက် သံကို ဖူးမြိမ်းသံကြီးပမာ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကြီးကို ကြားလိုက် ရပြီးနောက် သစ်လုံးသစ်ကိုင်းများကို ဆွဲယူလာခဲ့ကြသော ဆင်အုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ မပစ်ပေါက်ကြတော့ဘဲ နွဲ့နစ်နေသော တောဆင်ရိုင်း ကြီးနံ့ဘေးသို့ ပစ်ချနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သဖြင့် ချုံပုတ်ကြီး အောက်မှ ကျွန်တော်တို့ တိုးထွက်လိုက်ကာ ဆင်ကြီးများကို လူလုံးပြ လိုက်ကြပေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မှုလမြင်ပြီးသား လူလေးဦး ကဲ့သို့ သူတို့အခက်အခဲကို အကူအညီပေးကြမည့်လူများအဖြစ် အထင်ရှိ သွားကြသည်မို့ တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးက ရန်ဆက်မမှုတော့သလို ကုက္ကို ပင်ကြီးမှာ တပျစ်ပျစ်အသံကြီးမြည်လျက် ချောင်းအတွင်းသို့ လဲပြိုဆင်း သွားပေတော့သည်။

“ကျည်. . ကျည်. .”

“ဘိုလေး. . ဟိုမှာ စွယ်နီက ကျွန်တော်တို့ကို အသံပေးပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေတယ်”

ဘကြီးကောင်းပြောသလို ချောင်း၏ဟိုမှာဘက်ကမ်းပါးယံပေါ် မှ ဆင်အုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိပ်ဆုံးတွင် တခြားဆင်များ နှင့် ပိုမိုတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းလျက် နီကြင်ကြင်ကျွေဝိုက်နေသော အစွယ်ရှည် ရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းအကြားမှာ သူ၏တုတ်ခိုင်သောနှာမောင်းကြီးကို သူ၏ ဦးကင်းတွင်ကပ်လျက် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပုံစံမျိုးနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ရ

သော စွယ်နီကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။
တောတိုင်းသည် အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုသော်လည်း အမှတ်မထင် သည်ဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့်ကျပြန်တော့လည်း မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆ၍မရသည် ကဖြင့် ကိုယ်တွေ့မို့ပင်။ ။

www.burmeseclassic.com

မုဆိုးနဲ့သားကောင်

မုဆိုးအလုပ်ဆိုသည်က အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ အိပ်တန်းတက် နေတဲ့ကြက်ကို ရိုက်ချက်စားလိုက်တာလောက် လွယ်ကူသည့်အလုပ်မျိုး မဟုတ်။ တောကြီးအတွင်းဆီသို့ ဝင်ရောက်ပြီး အမဲသားကောင်များကို ပစ်ခတ်တော့မည့် မုဆိုးတစ်ယောက်အဖို့ တောတွင်းရှိ သားကောင်တစ် မျိုးချင်းတို့၏ သဘာဝစရိုက်၊ နေထိုင်စားသောက်တတ်ကြပုံ၊ လှုပ်ရှား သွားလာပုံ၊ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးတတ်ကြပုံတို့အပြင် ထိုသားကောင်တို့၏ အသံများတို့သည် မိမိလုပ်ငန်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ဆက်နွယ်ပတ်သက်လျက် ရှိသည်ကို မသိလိုက် မရ။ ရေမြေသဘာဝတို့နှင့် သီးပင်စားပင်တို့ အကြောင်းကိုလည်း အကြမ်းအားဖြင့်မှ မသိရှိထားလိုက် မရ။

နောက်တစ်ချက်က သားကောင်တစ်မျိုးချင်းစီ၏ လှုပ်ရှားသွား လာစားသောက်တတ်မှု၊ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်အပင်သီးသည်ကို မည်သည့်သားကောင်တို့က စားသောက်တတ်ကြသည်ကို မသိပါက သားကောင်ပစ်ခတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ချေ။

ယခုလည်းပဲ. .

၂၀၄ © လေးမောင်

ကျွန်တော်သည် တော်တော်များများ တောတွင်းရှိ သားကောင်များတို့၏ အတွေ့အကြုံကို ရယူထားသူဖြစ်ပါလျက် ကြမ္မာဝင်တော့မည့် အရေးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသော်လည်း တတ်သိနားလည်ထားသောပညာရပ်က ကိုယ့်ဘက်ဆီမှ ရပ်တည်လိုက်သောကြောင့် အသိတရားတို့ကို ရုတ်ခြည်းစုစည်းလိုက်ကာ အနိုင်ပြန်လည်ရယူလိုက်ခြင်းပင်။

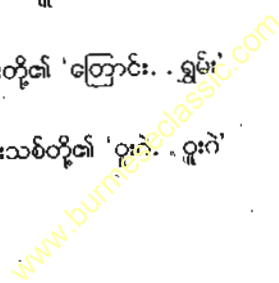
သင်းကွဲပြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ခြေရာလိုက်ကောက်ပြီးပါမှ နောက်ဆုံးစခန်းသိမ်း ပစ်ခတ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သားကောင်နောက် ဇောနှင့်လိုက်ကြရင်း ပစ်ခတ်လိုက်ရလိုက်ပြန်တော့လည်း အပြန်ခရီးက ဝေးကွာလွန်းလှသလို လျှို့ မြောင်တို့နှင့် စမ်းများတို့ကို ဖြတ်ကျော်သယ်ဆောင်ကြရမည်မို့ အခက်အခဲနှင့်တွေ့ကြရာ ထိုနေရာတွင်ပင် သားကောင်ကြီးကို အရေချို အသားတို့ကို ကျပ်တိုက်ပြီး နိုင်သလောက် ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားကြမှ ရမည့်အရေးမို့ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ကြမည်ကို ဘကြီးကောင်းနှင့် လူငယ်အဖွဲ့သားတို့ စုပေါင်းတိုင်ပင်နေကြစဉ် ကျွန်တော်က အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ရှမ်းဖက်လိပ်တို့ကို မီးတို့ဖွာရှိုက်ရင်း အုန်းဖင်ကြီးအခြေရှိ မြစ်ဆုံတွင် ထိုင်၍စောင့်စားကာ အတွေးများတို့ကိုလည်း ဖြန့်ထုတ်နေလိုက်မိသည်။

အတွေးတို့ကား မုဆိုးတစ်ယောက်အဖို့ တောတွင်းနေသားကောင်တို့၏ သဘာဝအော်မြည်လိုက်ကြသံများ၊ ဥပါယ်တံမျဉ်လုံပုံကြံအော်လိုက်ကြသံများဟို့ကို သိရှိနားလည်ထားသင့်ပုံများကို တွေးတောနေလိုက်မိရင်း အမှန်တကယ်အံ့ဩစရာကောင်းပုံများတို့ကိုလည်း တွေးတောနေလိုက်မိပေသည်။

- ငှက်ငနား (ခ) ပိန်းထူးမ (ခ) ရုံးပတီငှက်တို့၏ 'တဘူးဘူး' နှင့် အော်သံမျိုးအပြင် 'ဝပ် . . ထရိမ်း' ဟု နွားသိုးကြီးများ တွန့်သံမျိုး။
- ပြည်ကျိုးငှက်ကလေးတို့၏ 'ရှေ့ကြည့်' ဟု အော်လိုက်သံမျိုး။
- ဘုတ်ငှက် (ခ) ငှက်ရင်ကြားလေးစဉ်၏ 'ရေကြီးပြည့်တော့'

မယ်ဆို' ဟူသည့် လူကဲ့သို့ ပီပီသသပြောလိုက်သံမျိုး၊ တအီးအီးနှင့် လူညည်းသံလိုမျိုး၊ လေချွန်သံအမျိုးမျိုး၊ အခြားငှက်သံများကို အတုခိုးလိုက်အော်သံအမျိုးမျိုး။

- ငှက် (ခြေစိမ်း၊ ခြေနီ) ငှက်တို့ 'မယ်ကော်ကယ်ဆို ဈေးရောင်းလိုက်ပါဦး တစ်ခွက်ဖိုး' ဟူသည့် အသံများ။
- တောလုံငှက် (ခ) ကျားနှင့်ငှက်မျိုးလို 'ငပျောက် . . ထွက် . . ဟ . . ညို . . ဖွဖွ' ဟု အော်လိုက်ကြသံမျိုး။
- ဇီးစောင့်ငှက်များတို့လို 'ကြက်၊ ဝက် ခြောက်ကောင်' အော်လိုက်ကြသံမျိုး။
- မျောက်နှင့် ဒေါင်းတို့ အပြန်အလှန် 'အိုးဝေ . . ကြိုးခွေ' အသံများ။
- ငှက်ပန်းထိမ်လေးများတို့ကဲ့သို့ 'တတုံတုံ' နှင့် တူထူသံမျိုး။
- သစ်တောက်မငှက်အသံလို 'တဒုတ်ဒုတ်' နှင့် သစ်ပင်ခုတ်ဖြတ်နေသံမျိုး။
- မိုးမညင်းငှက်ငယ်ကလေးတို့လို သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသူတိုင်း ပျာလောင်ခတ်သွားစေသည့်အသံမျိုး။
- ငှက်ဝါကလေးတို့၏ အသံလို ခံစားချက်နှင့် ကြားလိုက်ရသူအပေါင်း ထိုင်ငိုရတော့မည့် အသံမျိုး။
- ဖားပျံ၊ ကျောက်ဖားငယ်ကလေးတို့၏ ပုစဉ်းရင်ကွဲများကဲ့သို့ အော်သံမျိုး။
- နှာတို (ခ) မြေတို့၏ 'တပျိုပျို' အသံမျိုး။
- ရှဉ့်နီပေါတို့၏ ကတောက်သံမျိုး။
- နှာရှည် (ခ) တောဆင်ရိုင်းကြီးများတို့၏ 'ကြောင်း . . ရွမ်း' ဟု ပြင်းထန်သော လက်ကောက်မှုတ်သံမျိုး။
- ငပျောက် (ခ) သစ်ဆင် (ခ) ကျားသစ်တို့၏ 'ဥူး . . ဥူး'

ဝဲကြီးတို့ကဲ့သို့ ဝမ်းရုပ်လိုက်သံမျိုး။

- ဟင်းမျိုး (ခ) ကျားတို့၏ တချိန်ချိန်' နှင့် ဆတ်တစ်လိုက် သံမျိုး။ လူကြီးတစ်ဦး ချောင်းဆိုးလိုက်သံမျိုး။ တောကြက်ပေါက်စလေး တို့၏ အသံမျိုး။

- ချေ (ဟောက်)၊ ဒရယ် (ဖို ဖျါ)၊ ဆတ် (တစ်) သံတို့က တကယ်ပင်ရှိနေကြပြန်တော့ မယုံကြည်လိုက် မရ။ တောတောင်များတို့ အတွင်း သားကောင်တို့၏ အသံတို့ကို အတော်အတန်သိမထားက အခက် တွေ့ကြရသည်။

“ဝုန်း... ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ...”

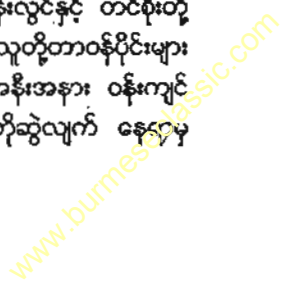
ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ပြောင်သေ ကြီးထံမှ ထွက်ကျလာသော သွေးညှိနံ့များတို့ကြောင့် မြေပြင်ရှိ သွေး ကွက်ကြီးများတို့နှင့် သားကောင်ကြီး၏ သေနတ်ဒဏ်ရာအပေါက်ကြီး များတို့ဆီတွင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်ရှိလာကြမှန်းမသိသော ယင်မ မည်းရိုင်းကောင်အုပ်ကြီးတို့၏ ရုတ်တရက် ထယ့်သန်းလိုက်၊ ပြန်နားပြီး အသားများကို စားသောက်နေကြသော အသံကြီးများတို့ကြောင့် ကျွန် တော်စိတ်အစဉ်ငယ် အတန်ပင်မွန်းကျပ်လာမိသည်မို့ သက်ပြင်းမော တို့ကို အခါခါလဲ ချနေလိုက်မိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သားကောင် ကြီးကို မဖျက်ပါက တစ်ခဏအတွင်း လောက်ကောင်များ တဖွားဖွား တက်ပေတော့မည်။

(မှတ်ချက် - ယခုကဲ့သို့ ပြောင်ကိုပစ်ခတ်ရရှိပါက ယင်မ မည်းရိုင်းတို့၏ ဘဝကူးကောင်းမှု၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့ကြောင့် စားမရတော့ လောက်အောင် လောက်များ တက်သည်။ အသားတို့ကို စားနေရင်းမှ အုချသည်။ ထိုဥသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း လောက်ကောင်ဖြစ်သွား သည်။)

တကယ်တော့လည်း မုဆိုးလုပ်ကြသူများတို့အဖို့ သားကောင်

တိုင်းကို တွေ့တော့လည်း ပစ်ခတ်ချင်ကြသည်။ ပစ်ခတ်လို့ ရလိုက်ပြန် တော့လည်း နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတို့က မသေးလှ။ ယခုတွင်ပဲ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ပစ်ခတ်လို့ရရှိထားသော ပြောင်ထီးကောင် (သင်းကွ ပြောင်) ကြီးမှာ ဝိသာချိန်တစ်ရာထက်မအောက်။ ထိုသားကောင်ကြီးကို စခန်းဆီသို့ အရောက်သယ်ဆောင်သွားဖို့က အခက်။ ထိုနေရာတွင်ပင် အရေချပြီး အသားတုံးကြီးများကို လှီးဖြတ်ဖို့က အမဲလိုက်စားမြှောင်များ တို့လောက်သာ ပါရှိလာကြသည်။ ပြောင်ရိုးကြီးများတို့ကို ခုတ်ထစ်ပိုင်း ဖြတ်ဖို့က ရဲတင်း။ ပေါက်ဆိန်တို့က ပါမလာ။ အသားများ မပုပ်သိုးအောင် ဆားနှင့်ယမ်းစိမ်းတို့ကလည်း မပါ။ အချိန်မီ လှီးဖြတ်ကျပ်တင်နိုင်မှ။ ကျပ်တင်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း စင်ကို ဆောက်လုပ်ရမည်။ လောက်သေရွက် ရှာရဦးမည်။ စင်အောက်မှ မီးအပူရန်အတွက် ထင်းကိုလည်း ရှာကြရပေ ဦးမည်။ တောကြီးစိမ်းစိမ်းအတွင်း ပြောင်သားများတို့ကို ကျပ်တင်ပါက ထွက်ပေါ်လာသော အနံ့အသက်တို့ကြောင့် အခြားပေါ်ပေါက်လာမည့် အန္တရာယ်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းမတွက်ချက်လိုက် မရ။ တွေးတောနေ လိုက်ရင်း စိတ်မောသွားသည်မို့ သက်ပြင်းမောတို့ကိုသာ ချနေလိုက်မိ သည်။

အတွေ့အကြုံလည်း ရင့်ကျက်၊ အသက်လည်း အကြီးဆုံးဖြစ် သည့် မုဆိုးကြီး ဘကြီးကောင်း၏ စိမ်းခန့်ခွဲမှုအရ လူငယ်မုဆိုးများဖြစ် ကြသည့် ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးတို့က ပြောင်သေကြီးကို အရေချ အသားများ လှီးဖြတ်ကြမည်။ ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ကျပ်စင်ဆောက် ရန် ဝါးခုတ်မည်။ ဆောက်မည်။ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့် တင်စိုးတို့ က လောက်သေရွက်နှင့် ထင်းများ ရှာကြမည်မို့ သူတို့တာဝန်ပိုင်းများ ကို ထမ်းဆောင်နေကြသည်ကို ကြည့်နေရင်းမှ အနီးအနား ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ဆီသို့ လှည့်ပတ်အက်ခတ်ရန် သေနတ်ကိုဆွဲလျက် နေရာမှ ထလိုက်မိပေသည်။

၂၀၈ © လေးမောင်

နေ့ခေါင်ခေါင်မို့ တောအုပ်တောတန်းတစ်လျှောက် သင်္ချာက
တွေက ကြွေကျထားပြီးနေပေပြီ။ သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများတို့တွင် ရိုးတံသက်
သက်ချည်းဖြင့် နွေသရုပ်အတိုင်း။ လျှောက်လှမ်းမည့် တောလမ်းကား
သစ်ရွက်ခြောက်တို့က ဖုံးချင်တိုင်းဖုံးနေကြသည်မို့ လမ်းကိုလျှောက်လှမ်း
လိုက်သည့်အခါတိုင်း ခြေနှင်းသံတို့နှင့် အပြည့်။ အချို့သောနေရာများ
တို့တွင် တောမီးတို့က ကွက်ကြားလောင်ထားပြီးမို့ ပြာတို့ဖြင့် အပြည့်။
သည်တောကြီးအတွင်း ယုန်၊ ကြောင်၊ တောဝက်၊ ဒရယ်နှင့် ဆတ်တို့ကို
အချိန်မရွေး ပစ်ခတ်လို့ ရရှိနိုင်သော နေရာမျိုးပင်။

စိတ်တို့က မွန်းကျပ်လွန်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်က စိတ်ပြေရာ
ပြေကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်သဘာဝ၊ ပသာဒတို့ ကြည့်ရှု
ခံစားရင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဝဲဘက်အတွင်းပိုင်း တောကြီးအတွင်း
ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်လျှင် လျှိုကြီးလျှိုငယ် မြောင်အသွယ်သွယ်တို့က
ရှိနေသလို သားကောင်ကြီးငယ်တို့ကိုလည်း ပစ်ခတ်လို့က ရမည်။ သို့သော်
ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး ရရှိထားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် သားကောင်များ
တို့ကို နောက်ထပ်ပစ်ခတ်ရရှိဖို့အရေး အဓိကမကျ။ လတ်တစ်လော
မွန်းကျပ်နေသောစိတ်ကို ပြေသိမ့်နိုင်ဖို့အရေးကသာ အဓိက။ သို့အတွက်
ဝန်းကျင်အလှကို ကြည့်ရှုခံစားရင်း ကွက်သာများရှိရာဘက်များတို့ဆီသို့
လျှောက်လှမ်းဖို့ စိတ်ကူးနှင့်အတူ လျှောက်လှမ်း နေလိုက်မိခြင်းပင်။

တောင်ကုန်းဆိုင်ခြေလျောအတိုင်း သစ်ရိပ်များတို့ကို အကာ
အကွယ်ယူလျက် လျှောက်လှမ်းခဲ့စဉ် တောင်ခါးပန်းတစ်ခုအနီး ကြက်ချမ်း
ပင့်ချည်းများတို့သာ ကွက်၍ပေါက်ရောက်နေသော တောတန်းကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုအပင်များတို့ဝန်းကျင်တွင် တောကြက်အုပ်များတို့နှင့်
ရစ်အုပ်များ ရှိနိုင်ကြောင်းကို တွေးတောနေလိုက်မိသည်။

ကြက်ချမ်းသီးဆိုသည်က အပင်၏ခြေရင်းတွင် တွယ်ကပ်သီး
သော အနီရဲရဲအသီးမျိုးပင်။ ခွဲလိုက်လျှင် အထဲတွင် ဆန်စေ့ကလေးများ

အတိုင်း အဆံကလေးတွေနှင့်မို့ ကြက်၊ ရစ်နှင့် အခြားငှက်တို့ ကြိုက်
သော အသီးမျိုးပင်။

ထိုအပင်များရှိရာဆီသို့ လျှောက်လှမ်းရင်း အခြေအနေကို
အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်မိရာ ကြက်နှင့်ရစ်တို့၏ အသံကို မကြားရသလို
ဘွတ်ကလုံငှက်တို့နှင့် အခြားနံ့ပြည်စုပ်ငှက်ငယ်ကလေးများကိုသာ တွေ့
ရပြီး လေတိုးသံတို့ကိုပါ ကြားနေသည်။ ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဆက်လက်
လျှောက်လှမ်းလိုက်ရင်း တောင်ကုန်းအောက်ခြေသို့အရောက် ဟိုမှာဘက်
ဆီတွင် ကြီးမားသော စွပ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုကို မြေပြင်တွင် အမှတ်မထင်
တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

တောင်ခြေရင်းရှိ ကုန်းမြေပြောင်ပြောင်တွင် တစ်ပေနီးပါးမျှ
ကျယ်ပြန့်သော စွပ်ကြောင်းရာကြီးမို့ တအံ့တဩပင် ဖြစ်သွားလိုက်မိ
သည်နှင့်အတူ ကိုင်ဆောင်ထားမိသော သေနတ်ကို ကျည်သေးများကို
ထုတ်လျက် ကျည်ကြီးများတို့နှင့် အစားထိုးလဲလှယ်လိုက်ရင်း ထပ်မံ
ကြည့်လိုက်မိသည်။ စွပ်ကြောင်းကြီးကား တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တန်းလျက်
တက်သွားပြီး တောင်လယ်လောက်တွင် ဘေးဘက်ရှိ တောချိုကြီးများ
အတွင်းဆီသို့ တိုးဝင်သွားသည့်ပုံ။ မြေကြီးတစ်ကောင်၏ စွပ်ကြောင်း
ရာမျိုးပင်။ သေချာစေရန်အတွက် ကုန်းပြောင်ပြောင်ရှိ စွပ်ကြောင်းရာ
ကို သေချာစွာမြှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ စွပ်ကြောင်းရာ၏ ဘေးတစ်ဖက်စီ
တို့တွင်လည်း လက်သည်းရာများကို ထပ်မံမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြေကြီး
တစ်ကောင်မဖြစ်နိုင်မှန်းကိုတော့ သိလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာကောင်
ဖြစ်မည်မှန်းကိုတော့ မသိ။ စွပ်ကြောင်းဘေးတွင် လက်သည်းရာများတို့
ကို တွေ့မြင်နေခြင်းအားဖြင့် သင်းခွေချပ်လိုအကောင်မျိုးထဲက ဖြစ်
နိုင်သည်ဟုတော့ ထင်လိုက်မိသည်။

သေချာစွာသုံးသပ်ဆင်ခြင်နိုင်ရန်အတွက် မြေပြင်တွင် ငှက်
လျားမှောက်ကာ စွပ်ကြောင်းအလယ်ဆီတွင် နားကိုကပ်ရင်း အကြား

အာရုံကို ဖွင့်လိုက်မိတော့..

“ဈေး.. ဈေး.. ၀ရော.. ရှဲ့.. ရှဲ့.. ရှဲ့..”

သေချာပေပြီ။ စွပ်ကြောင်းကြီးအရ လက်သည်းရာတို့နှင့်အတူ လူကိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်မည့် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အသံမျိုးပင်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်တို့ကို တွေးတောရင်း မျက်လုံးအစုံက လွတ်လမ်းကို ရှာဖွေမိသည်။

တောင်ကုန်းထက် သားကောင်ကြီးသွားထားရာ လမ်းဘေး ဆင်ခြေလျှောတွင် အနီးကပ်ဆုံး တောင်မိန်းပင်နှင့် သပွတ်သိမ်ချွန်ယပ်ပင် ကြီးတို့အောက် ချုံနွယ်တောအုပ်ကြီးဆီသို့ အမြန်လှမ်းလိုက်ရင်း ဝံ့ရွံ့ တိုးဝင်လိုက်ကာ ပုန်းခိုရင်း နေရာယူထားလိုက်မိပေသည်။

“ရှဲ့ရှဲ့ရှဲ့.. ဈေး.. ကျလီ.. ကျလီ.. ကျလီ..”

ကြားနေရသော အသံကြီးက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပိုမိုနီးကပ်လာသလို ပိုမိုရွံ့လည်း ကျယ်လောင်လာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သေချာစွာပင်ကြားနေရသော အသံကြီးကို နားစွင့်လိုက်မိသော်လည်း ဘယ်လိုသားကောင်မျိုး၏ အသံဖြစ်မှန်း ဝေခွဲမရတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များတို့အပေါ် နင်းခြေလာသံက စောစောကထက် ပိုမိုတိပြင်လာသည်။ အကောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရသေးဘဲ နီးကပ်လာသော တောတိုးသံကြီးကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်တို့က စောစောကနှင့် မတူတော့။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြုလာသည်နှင့်အတူ နဖူးမှ ချွေးများတို့ကို သစ်ချလိုက်မိသည်။ အမဲလိုက်အတွေ့အကြုံများ ခွဲပြီးဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါဖူးမျှ သည်ကဲ့သို့ တောတိုးသံမျိုးကို မကြားမိခဲ့ဖူးသည်က အမှန်။

တောတိုးသံကြီးမှာ တောတို့၏သဘာဝ သားကောင်ကြီးများတို့၏ တောတိုးသံမျိုး မဟုတ်မှန်းကိုတော့ သိနေသည်။ ‘တဝေဝေ တဈေးဈေး’ နှင့် အနက်မပြတ်သောအသံက သစ်ရွက်ခြောက်များကို

ခြေချထားသည့် မြေပြင်တွင် တရွတ်တိုက်ပြေးဆွဲနေသည့် အသံမျိုးလို အစဉ်တစိုက်ထွက်ပေါ်နေသည်က သော့သော့ညနေသည်။ အတန်ကြာတော့ ကျွန်တော်ရိုရာနှင့် အထက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် အသံတို့က ငြိမ်သွားသည်။

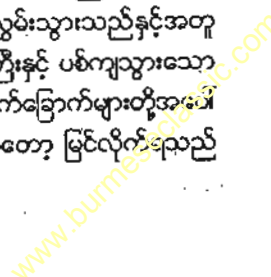
ကျွန်တော်က သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့အကြိုအကြားမှ သားကောင်ကြီးဆင်းလာမည့် တောင်ပေါ်ဆီသို့ အာရုံထက်သန်စွာနှင့် စူးစမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့ဆီသို့ တွန်းပို့ထားပြီးမို့ ပစ်ခတ်ရန်က အသင့်။

ထိုစဉ် နောက်ကျောအထက်ဘက်ဆီမှ..

“ဈေး.. ဈေး.. ဘုန်း..”

သစ်ရွက်တိုးသံကြီးများနှင့်အတူ ကျွန်တော်ဝင်ရောက်ပုန်းခိုနေရာ၏ နောက်ဘက်ဆီရှိ သပွတ်သိမ်ပင်နွယ်ကိုင်းကြီးတစ်ခုက သိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားခါယမ်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်အတူ သပွတ်သိမ်သီးမှည့်တို့မှာလည်း မြေပြင်ဆီသို့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာသည်။ အပင်ထက်ရှိ ငှက်ငန္ဓား (ခ) ပိန်းတူမ (ခ) ရုံးပတီငှက်အုပ်မှာ ပေါ်ခနဲ တထိတ်တလန့်ပျံပြေးထွက်သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။ အသံကြီးကြားလိုက်ရာဆီသို့ တထိတ်တလန့်အသွင်နှင့် မော့အကြည့် ရိပ်ခနဲ သစ်ရွက်တို့အကြိုအကြားမှ တွေ့မြင်လိုက်ရသော နီညိုညိုအကောင်ကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ဒိုင်း’ ခနဲ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲလိုက်သော အသံကြီးက တောင်ခြေတစ်ဝိုက် တော်လဲလိုက်သံကြီးပမာနှယ် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်နှင့်အတူ အောက်ခြေမြေပြင်ဆီသို့ ‘ဘုန်း’ ဟူသော အသံကြီးနှင့် ပစ်ကျသွားသော အကောင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များတို့အပေါ် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရသည်

က ကြီးမားသည့် တောကင်းကြီးတစ်ကောင်။

သစ်ပင်ထက်မှ ကျလာသော တောကင်း (ကင်းခြေများ) ကြီးသည် ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်သော (၆) လုံးကျည်ခဲလုံးတို့က ခါးလယ်မှဖြတ်ဖောက်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ခါးဆစ်ရိုးကျိုးသွားကာ သူ၏ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတို့ရှိ များပြားလှသော ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းတို့မှ ဒေါသတကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှား လူးလိမ့်နေရင်း အငြိုးကြီးစွာနှင့် ကျွန်တော့်ထံ အတင်းတိုးလာဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သူ၏နှုတ်ဖျားဆီမှလည်း နာကျည်းရန်လို ဒေါသသံမျိုးနှင့် 'ကျစ်. . ကျစ်. . ကျစ်. . ကျလီ. . ကျလီ. . ကျလီ. . ' အသံမျိုးနှင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်နေသလို ဂုံညင်းဒိုးနီးပါး ကြီးမားလှသည့် နီရဲနေသော မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးအောက်ဘက် ဝါကြင်ကြင်သွားစွယ်ကြီးတို့အောက်မှ ပါးစပ်ကြီးအတွင်းဆီမှ နီညိုရောင်အရည်များက အထွေးလိုက်အထွေးလိုက် အန်ထွက်နေသည့်အခြေအနေမျိုးနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုးဟပ်ကိုက်ခဲဖို့ ကြိုးပမ်းနေပေမယ့် ခါးဆစ်ရိုးသွင်သွင်ကျိုးသွားသည်မို့ နေရာကသိပ်မရွေ့။ ကျွန်တော့်ကို ပြေးဝင်ကိုက်ခဲဖို့ အရာမရောက်။

အလျားခုနစ်ပေခန့်နှင့် အနံတစ်ပေသာသာခန့်ရှိသော ကင်းခြေများကောင်ကြီး၏ တလန်းလန်းတလူးလူးနှင့် အသည်းယားဖွယ်ရာ ထိတ်လန့်ဖို့ကောင်းသောမြင်ကွင်းကို မင်တက်မိစွာနှင့် ကြည့်နေလိုက်မိသော ကျွန်တော့်အဖို့ အခြေအနေကို စဉ်းစားလိုက်မိတော့ တောင်ထက်ဆီမှ ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်မြင်တွေ့သွားသော တောကင်းကြီးသည် သူ့ကိုက်ခဲစားသောက်ရမည့် သားကောင်အထင်နှင့် ပြေးလွှားလာခဲ့ရင်းမှ တောချုံပင်ကြီးများနောက်ကွယ်ရှိ တောင်မိန်းပင်ကြီးပေါ်ဆီသို့ တက်ရောက်ပြီး ထိုအပင်ကြီးကို တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် သပွတ်သိပ်နွယ်ကိုင်းကြီးဆီရောက်မှ အောက်တွင်ရှိနေသော ချုံတောကြီးအတွင်းမှ တောင်ပေါ်သို့ လှမ်းပျော်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို သစ်ပင်ထက်

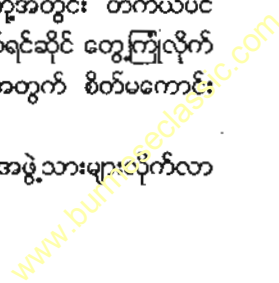
မှ ဖြုတ်ချကိုက်ခဲလို့ရမည်မှန်းကို သိရှိသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်တည့်တည့်ရှိ သပွတ်သိပ်နွယ်နွယ်ကိုင်းကြီးဆီသို့ လှမ်းအကူးတွင် ကြီးမားလွန်းသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား မနိုင်မနင်းဖြစ်သွားသော နွယ်ကိုင်းကြီးက အောက်သို့လျှောကျသွားသဖြင့် တောကင်းကြီးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ဗျောခနဲ အောက်ပိုင်းဆီသို့ နွယ်တန်းကြီးနှင့် ပြုတ်ကျ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေစဉ် လျှင်တစ်ပြက် ကျွန်တော်ပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

'ဪ... အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေပဲလေ။ လူသားတွေလောက် အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ဦးနှောက်ကို ဘယ်မိပါ့မလဲ' ဟူ၍ တွေးဆနေလိုက်မိပေသည်။

မုဆိုးအလုပ်ဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။ ကိုယ်ကချည်း သူများအသက်ကို သတ်နေချင်လို့က မရ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိကိုယ်တိုင် သားကောင်တို့၏ သားကောင်အဖြစ်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတတ်ကြသည်မှာ ယခုပင် လက်တွေ့ပင်။ အသည်းယား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တောကင်းကြီးကို ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ ပြန်ကလဲစားချေဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းများတို့က အရာမရောက်ဖြစ်နေသည်ကို မသိရှာလေသော တောကင်းကြီးကို သေနတ်အတွင်း ကျန်ရှိနေသော ကျည်တစ်တောင်ဖြင့် လှပသေသပ်စွာ စခန်းသိမ်းပေးလိုက်မိပေတော့သည်။

နောက်ထပ် သားကောင်များကို မပစ်ခတ်ချင်သဖြင့် သားကောင်တို့နှင့် ထိပ်တိုက်မတိုးအောင် ရှောင်ကွင်းနေပါလျက် မထင်မှတ်သော မကြုံဆုံခဲ့ဘူးသေးသော ယခုကဲ့သို့ တောကင်း (ကင်းခြေများ) ကြီးကြီးမျိုးလည်း မြန်မာနိုင်ငံတောတောင်များတို့အတွင်း တကယ်ပင်ရှိနေကြပါကလား။ ယခုတစ်ကြိမ်မှသာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံလိုက်မိသည့် အလွန်ရှားပါးလှသည့် တောကင်းကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်ကလွဲ၍ မတတ်နိုင်တော့။

သေနတ်ပစ်လိုက်သံကြောင့် မကြာမီ အဖွဲ့သားများလိုက်လာ

၂၀၄ © လေးမောင်

မည်ကို ကြိုလိမ့်သော ကျွန်တော်က ထိုနေရာအနီးတွင်ပင် အိတ်ထဲ
မှ ရှမ်းဖက်လိပ်ကို မီးတို့ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း စောင့်စားနေလိုက်မိပေတော့
သည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့

ကျားတို့ပရိယာယ်

ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ သိပ်ဝေးလှသည်တော့မဟုတ်။ ပဲခူးရိုးမထဲသို့ဝင်ပြီး သားကောင်များပစ်ခတ်ကြတော့မည့် မုဆိုးများအဖို့ တစ်ထောက်နားစခန်းဖြစ်သည်။ ထိုစခန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း သားရဲပေါသလို ကျေးငှက်တို့ ပေါများသောနေရာ ဖြစ်သည်ကအမှန်။

အိမ်ခြေသုံးဆယ်ခန့်ဖြစ်သည့်အတွက် တောဝင်တောထွက်ပစ္စည်းများ စုံလင်စွာရနိုင်သောနေရာမို့ စီးပွားရေးအချက်အချာလည်း ကျပေမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အထက်ကိုဆက်တက်လျှင် ငရုတ်ကောင်၊ ဆင်စွယ်ပတ္တာလား၊ နခြံ၊ တောင်ထန်းပုံ၊ ညောင်ပင်ပွင့်၊ မဟာမြိုင်ကို လူကွဲမှတစ်ဆင့် စိန်တောင်အောက်ခြေ တောနက်ကြီးအတွင်းပိုင်းဆီသို့။

အမှန်က မဟာမြိုင်ဟုခေါ်ဆိုလိုက်လျှင် လုံလောက်မှု၊ ပြည့်စုံမှု ရှိသော်လည်း ထိုဝန်းကျင်ရှိလူများက နံနက်လင်းအရုဏ်တွင် ပေါ်ထွက်လာသော နေမင်း၏အလင်းရောင်ကြောင့် စိန်တောင်ကြီးတွင် ကပ်ငြိနေသော မြိုင်စိန်များက ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်နှင့် ပြန်လည်၍ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ထာဝစဉ်မြင်တွေ့နေကြရသော တောသူတောင်သားတို့က စိန်

တောင်ဟု အမည်သညာမှည့်လိုက်သည့်အတွက် ထိုအမည်တွင်သွားရခြင်းပင်။

ရေနက်ကြီးစခန်းမှ စိန်တောင်ရှိရာဆီသို့ တစ်ပြန့်တစ်ပြော ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော ပဲခူးရိုးမတောကြီးဖြစ်သည်မို့ ထိုရိုးမအတွင်း သစ်ရိုင်းပင်တို့ကလည်း မသေးလှ။

ကျွန်း၊ ယဉ်းကတို၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ကညင်၊ ဘန်ပွေ၊ နဘဲ၊ သစ်မွှေးနှင့် အခြားအမည်ပေါင်းများစွာသော အပင်ကြီးတို့အပြင် တောငှက်ပျောပင်တို့ကလည်း ပေါက်ရောက်နေကြသဖြင့် သားကောင်တို့မှာ ပေါချင်းတိုင်းပေါများနေကြသည်။

ကြွက်နွယ်တော၊ ဒေါင့်ဒလောင်တော၊ ထမသိုင်းတော၊ ဗီးစတ်တော၊ ကပ်စေးနဲ့တော၊ နဘူးတော၊ ဒမလယ်၊ နွယ်ပေါက်၊ ရေငန်း၊ ကိုင်းတောကြီးတို့ကလည်း သားကောင်များ ပုန်းခိုနားနေ၊ အိပ်စက်အနားယူရန် အားဖြည့်ထားပြီး ဝါးဖိုးဝါးတော၊ ဝါးနွယ်၊ ကြာခတ်၊ ဝါးဖယောင်း၊ ထီးရိုး၊ တစ်ပင်တိုင်၊ ဝါးယာ၊ ကြသောင်းနှင့် ဝါးသပွတ်တောတို့ကလည်း ထပ်မံပြီး နက်ရှိုင်းသော တောကြီး၏သဘာဝအလှကို ပီပြင်ရန် အားဖြည့်ပေးထားပြန်သေးသည်။

နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းလှသော ရိုးမကြီးအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော သားကောင်ပေါင်းစုံတို့အတွက် သောက်သုံးရေကလည်း ကျောက်ပြန့်အိုင်ကြီးများထဲတွင် ရှိနေကြပြန်သေးသည်။ တောနေသတ္တဝါများအဖို့ စားစရာ၊ အိပ်စက်နားခိုစရာနှင့် သောက်စရာများ ပြည့်စုံနေလျှင် လုံလောက်ပြီမို့ ထိုနေရာတွင် ပေါချင်းတိုင်းပေါများနေသည်က အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်က ပန်းကန်ပြားအတွင်းမှ ငှက်ငန္ဓားကြော်နှိုက်ယူဝါးစားနေချင်းမှ အဖန်ရည်ကို ဟော့ချလိုက်သည်။ နွေ၏နံနက်ခင်းဆိုပေမယ့် ရိုးမကြီးအတွင်းမို့ အအေးဓာတ်တို့က လွှမ်းမိုးဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်

မှ ချောဟောကံသံအချို့၊ တောကြက်တွန်သံ၊ မျောက်အော်သံ၊ ဘုတ်အိ
သံများကို ကြားနေရသည်။ ကျေးငှက်များကလည်း သူ့အုပ်စုနှင့်သူ
စားပင်များရှိရာဆီသို့ ပျံသန်းသွားလာနေကြသည်။

ကျွန်တော်အကြည့်တို့က ညပိုင်း မီးထိုး၍ ရှာဖွေပစ်ခတ်ရရှိ
ထားကြသော ဆတ်ကြီးနှစ်ကောင်၊ ဒရယ်တစ်ကောင်နှင့် ချေသုံးကောင်
တို့ကို ဘောင်းဘီတိုကလေးများနှင့် အရေချို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်နေကြ
သော အဖွဲ့သားများထံအရောက်..

“ဒီတောကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အဘိုးတို့များ သားသမီးတွေကိုချစ်တော့
အပေးအကမ်း အားကြီးရက်ရောတာပဲနော် ဘီလေး”

ဉာဏ်ကျယ်က အရက်ခွက်ကိုမော့ပြီး ငှက်ကြော်ကိုစားနေရင်း
မှ ဆိုလာသည်။ ဘာကိုမှ ပြန်မပြောမီ၊ ညဘက် နှစ်ဆိုင်းခွဲလျက်
မီးထိုးရှာရင်း ပစ်ခတ်ကြသဖြင့် ယခုရရှိထားပြီးသော အကောင်များ
မှာ သူတို့အဖွဲ့ရှာဖွေပစ်ခတ်ထားကြသော အကောင်များပင် ဖြစ်သည်။

ငှက်ဖျားအခံကလည်းရှိနေပြီး ရုံးလုပ်ငန်းများနှင့် အတန်
ငယ် ပင်ပန်းလာသဖြင့် ချွတ်ကမ်းထိုးပြီး အမဲလည်ပစ်သည်ကိုစွဲကို
ကျွန်တော်က မလိုက်။ စခန်းတွင်သာ အနားယူနေလိုက်ပြီး နံနက်
မိုးသောက်အလင်းရောက်သည့်အခါမှသာ တောပုန်းချောင်းပစ်ခြင်း ပြု
လုပ်မည်မို့ ယခုရရှိထားပြီးသော သားကောင်တို့၏ အခြေအနေနှင့်
အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော်မသိ။

သားကောင်တို့ကို အရေချို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်၍ ဆားနှင့်ယမ်း
စိမ်းများနှင့် နယ်ကာ နေလှန်းနိုင်ရေး၊ ချေးခါးထုတ်ယူနိုင်ရေးတို့ကို
ဘကြီးကောင်းကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ အဖွဲ့သားများ၊ ရွာခံများနှင့် တက်ညီ
လက်ညီ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေမှုများကို ငြီးငွေ့စွာထိုင်ကြည့်နေရင်းမှ
လက်စွဲတော်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ စခန်း၏နောက်ကျော
ဘက်ဆီရှိ လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း မရမ်းချောင်းဘက်ရှိ ငရောင်

၏စိုက်ခင်းများဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်မိပေတော့သည်။
(ငရောင်ဆိုသည့် သျှောင်ကြီးမွေ့နှင့် ရွာခံမုဆိုးတစ်ဦးပင်။)

ကြည်လဲ့ပြာစင်သည့် ကောင်းကင်အောက်မှ ရိုးမကြီး၏ နံနက်
ခင်း။

နံနက်ခင်း၏ နှင်းစက်ကြွင်းကလေးများနှင့် တလဲလဲဖြစ်ပေါ်
နေသော စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေသည့် ပဲခူးရိုးမအတွင်း ရေနက်ကြီးတစ်ခွင်
တစ်ပြင်လုံး စိမ်းစိုတောင်တန်းကြီးကို ခြုံငုံကြည့်နေလိုက်ရင်းမှ မြေညီ
လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်လှမ်းနေလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်အစဉ်တွင် ရှေ့လှမ်း၍တွေ့မြင်နေရသော
တစ်ပြန်တစ်ပြော သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းကြီးများကဲ့သို့ လန်းဆန်းပြူးကြွသွားခဲ့
သည်။ ကြည်နူးရိပ်သမ်းသော နှင်းစက်ကလေးများ၏ အတို့အထိကြောင့်
လည်း ဖြစ်သလို မြေသင်းနံ့ကလေးတို့၏ ရနံ့များကိုလည်း အထိုက်
အလျောက်ရနေပေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရရှိခံစားနေရသော မြေသင်းနံ့
ကလေးအပေါ် လက်စွဲတော် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကိုင်ရင်း ကြွကြွရွရွ
ကလေး လျှောက်လှမ်းနေရသည်ကိုပဲ ကျွန်တော်က အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်
သည်။

စခန်းကထွက်ခဲ့ပြီး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာခန့်ကြာမှ တောင်
ပါးပန်းခင်ကြောတစ်ခုဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် အင်တိုပီးတော

www.burmeseclassic.com

ပြုန်းကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ရှေ့သို့ ဆက်မသွားသေးဘဲ အသာရပ် လျက် တော၏အခြေအနေနှင့် သားကောင်၏ အခြေအနေတို့ကို လှမ်း မျှော်အကဲခတ်လိုက်သည်။

မြေပြင်တွင် ဆတ်နှင့် ဝက်တို့၏ ခြေရာများအပြင် ယုန်ချေး များကိုလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့မြင်နေပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်၏ မောင်း ထိန်းခလုတ်ကို လက်မနှင့်အသာပိ၍ ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်ပြီး တွေ့မြင်ရပါက အသင့်ပစ်ခတ်တော့မည် အနေအထားမျိုးနှင့် ရှေ့ဆီတွင် လှမ်းမြင်နေရ သော အင်တိုင်းတောပြုန်းကလေးဆီသို့ မျက်စိလျှင်လျှင် နားပါးပါး ထားရင်း တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လိုက်မိသည်။

တောသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ခါတွန်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဒရယ်သံတို့အပြင် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ အသံများကိုပင် မကြားရ။ ပကတိငြိမ်သက်လျက်ရှိသော်လည်း လက်ယာဘက်ဝါးကောက်တော ကြီး၏ အလယ်လောက်ဆီမှ သံပြတ်နှင့် တွန်သံပေးနေကြသော တော ကြက်ဖတ်ကောင်၏ အသံသည်သာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ထွက် ပေါ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ရင်း လူသွား လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းနေရင်း လူနဲ့ရ သွားသဖြင့် ရှောင်ထွက်ခွားခဲ့ပြီးသော ခြေရာပိုင်းပိုင်းကလေးကို သစ်လွင် လတ်ဆတ်စွာ ထပ်မံတွေ့မြင်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုခြေရာကို ကောက် လိုက်လျက်လိုက်သွားရာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာအရောက်တွင် ခေတ္တရပ် နားလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံလေ့လာအကဲခတ်လိုက်မိပြန်သည်။ အရှေ့ဆီတွင် သစ်ခုတ်သမားများ၏လက်ချက်ကြောင့် ခုတ်ဖြတ်ထားပြီး သစ်ကိုင်၊ သစ်ခက်များ စုပြုံလျက်ရှိပြီး သစ်ရွက်ခြောက်တို့ စုပုံလျက် ဆူးရစ်ချုံ့နွယ်များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေကာ ဘေးဘက်တွင် တောချုံ့တန်းပါး

ကလေးများနှင့်အတူ မင်းကတော်ညွှပ်ကြီးပင်များ၊ ထိကရုံးပင်များနှင့် မြက်ခင်းတို့က ဟိုတစ်ကွက်၊ သည်တစ်ကွက်တွေ မြင်နေရသည်။

သားကောင်ခြေရာကိုသာ ကောက်၍ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ မသု အချိန်အထိတိုင် ဘာကိုမှပင် မမြင်မတွေ့ရသေး။ (ညွန်ဟော်က သွား လက်စကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်ရင်း အနီးစပ်ဆုံးရှိ ကျစ်စာခဲတပ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ရှေ့တူရှုရှိ ချုံတောကြီးအတွင်းဆီသို့ ပစ်ပေါက်ကြည့်လိုက် သည်။ အစာကောက်နေသော တောကြက်ဖတ်ကောင်က ကတော်သံ ညံ့အောင်ပေးရင်း တထိတ်တလန့်ပျံသန်းပြေးထွက်သွားသည်မှအပ တောသည်လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ ပကတိအေးဆေးငြိမ်သက်စွာ။

တိတ်ဆိတ်နေသောဝန်းကျင်ဝယ် သားကောင်အမှန်ပင်ရှိနေ နိုင်ကြောင်းကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ခြေရာအရ အသိတရားနှင့် ပီတိဖြာ လျက် ရှေ့ကိုအာရုံစိုက်ပြီး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းနေရာမှ . .

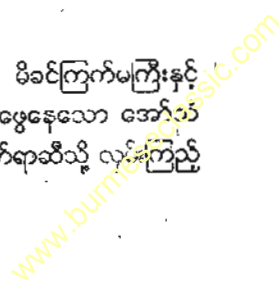
“ရှေ့ကြည့် . . ရှေ့ကြည့် . .”

မလွှပင်ကြီး၏ ကိုင်းဖျားထက်ဆီမှ ပြည့်ကျိုးငှက်ငယ်တစ် ကောင်၏ အမှတ်မထင်အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာထူးခြား မှုက ရှိလာတော့မည်ဟူသော အသိတစ်ရပ်က တတ်သိနားလည်ထား သော မုဆိုးပညာရပ်နှင့်ပေါင်းကာ သိလိုက်မိပေသည်။

အန္တရာယ်ပေးနိုင်လောက်သည့် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် ကောင်နှင့် မကြာမီရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မည့်အငွေ့အသက်နှင့် အတိတ် နိမိတ်တို့ ပြသနေသယောင်။

ထိုစဉ် . .
“ပိညှပ် . . ပိညှပ် . . ပိညှပ် . .”

တောကြက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်က မိခင်ကြက်မကြီးနှင့် ကွဲကွာသွားသဖြင့် အသံပေးလျှင် မိခင်ပျောက်ရှာဖွေနေသော အော်သံ ကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသည်။ အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်တော့ အကောင်ကိုမတွေ့မမြင်ရသော်လည်း သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့ စုပုံထားသော သစ်ရွက်ခြောက်များအောက်မှ ပုန်းခိုရင်း မိခင်ပျောက်၍ အသံပေးရှာနေသည့်ပုံမျိုး။ မိခင်ကြက်မမှာ သူတို့အနီးဆီသို့ စောစောပိုင်းက လူသားရန်သူရောက်လာသဖြင့် ရင်သွေးငယ်ကို ထားခဲ့ကာ ဘေးလွတ်ရာ အဝေးဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းသွားခဲ့သည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်က တောကြက်ပေါက်ကလေး၏ အော်မြည်သံကို သိပ်ဂရုမထားတော့ဘဲ လူကိုအန္တရာယ်ပေးမည့် သားကောင်ကြီးကိုသာ အရအမိ လိုက်လံရှာဖွေနေလိုက်မိသည်။

“ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . . ”

သစ်ရွက်ခြောက်များအား ဖွန်းလှာသံသဲ့သဲ့ကို သင်ဂရုပင်ကြီးအောက်ခြေပိုင်း သပွတ်သိမ်အရှုပ်တော့ချွကြီး၏နောက်ကွယ်မှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အမှတ်မထင် အသံကြားရာဆီသို့ လျင်မြန်စွာကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်အတူ ခိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသောအရာအား ဒိုင်းခနဲပစ်ခတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသော သားကောင်မှာ သေနတ်သံကြီးနှင့်အတူ ဝေါင်းခနဲမြည်ဟည်းမတတ် နက်ကျောကျယ်လောင်စွာ တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ပြီး ခါးတစ်ပိုင်းကို လှူလွန်ရင်း နောက်ကျွမ်းပစ်လျက် အင်တိုင်းတောပြုန်းကို အကာအကွယ်ယူကာ နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။

ရှုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသော သားကောင်ကို လျှပ်တစ်ပြက်စိုးပစ်ပစ်လိုက်ရသည်မို့ ထိချက်က ပိုင်နိုင်တိကျမှု သိပ်မရှိလှ။ သေနတ်သံကြီးကိုသာ တောကြီးတစ်ခွင်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပေသည်။ အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသော သားကောင်မှာ အဝါရောင်တွင် နက်မှောင်နေသော အစင်းတန်းကြီးများ ရောထွေးထားသည့်အပြင် ကြောက်ခမန်းလိလိကျယ်လောင်စွာဟိန်းလိုက်သံကြီးကြောင့် ဟင်းမျိုး (ခ) ကျားကြီးတစ်

ကောင်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

တောသည် ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ သစ်ရွက်သစ်ခက်အချို့ကို လေညင်းကလေးတို့က ပွတ်သပ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကြသဖြင့် တိုးတိုးလေး တေးဆိုနေကြသယောင် ရှိနေသည်။

ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့် နဖူးပြင်မှ အလိုလိုထွက်ပေါ်လာသော စော့ချွေးတို့ကို ညာလက်ခုံနှင့် သပ်ချလိုက်ရင်း ပြေးထွက်သွားပြီးဖြစ်သော သားကောင်ကြီးနောက်သို့ ချုံနွယ်တောကြီးအတွင်းမှ တိုးထွက်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရေပျော့သော ကျားလိုသတ္တဝါမျိုးအဖို့ ယခုပစ်လိုက်သော ခြောက်လုံးကျည်ကြီးအား ပစ်ခတ်လိုက်ရသည်နေရာတွင် အနည်းငယ်ယိုင်နဲ့သွားမှုကြောင့် ထိမှန်သွားခဲ့ပုံရသည်။ သို့သော် တစောင်းအနေအထားမျိုးကို ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ထိချက်ပိုင်မပိုင်ကို သံသယဖြစ်ရသည်။ လက်ပြင်နောက်ဆိုလျှင် နှလုံးသားဖြတ်ဖောက်သွားနိုင်သည်။

သေနတ်တွင်းမှ ပစ်ပြီးသား ကျည်ခွံကိုထုတ်၍ ကျည်သစ်တစ်တောင့်ကို ပြောင်းရင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဇက်ကိုစေ့၍ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့တွန်းဖို့ကာ အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့မှ သားကောင်ကြီး၏ အခြေအနေကို ဆက်လက်လေ့လာရပေဦးမည်။

“ဝူး . . ဝူး . . အူး”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အဖွဲ့သားတို့၏ အချက်ပေးခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရသည်က မဆိုးကြီး ဦးကောင်းအပြင် ရွာခံမဆိုးများဖြစ်ကြသော ကိုဦး၊ ယဉ်ကြိုင်နှင့် အေးသောင်းတို့လေဦး သေနတ်များကိုယ်စီကိုင်ဆွဲလျက် သေနတ်သံကြားမီ

၂၂၄ © လေးမောင်

ကတည်းက စိတ်မချသဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြသည့်ပုံ။ သူတို့မျက်နှာများက လည်း ဘာကောင်ကို ပစ်လိုက်တာတုန်းဟူသော အမေးမျိုးဖြင့် သိလို စိတ် ပြင်းပြနေသည့်ပုံစံမျိုး။

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးနှင့်တို့ပြလိုက်ရင်း စကား မပြောကြရန် အချက်ပြလိုက်တော့ အားလုံးသဘောပေါက်ပြီမို့ သူတို့ အကြည့်များက လက်ညှိုးညွှန်ပြထားရာဆီသို့။

မှဆိုးလုပ်ငန်းဆိုတာကလည်း သားကောင်များကို ပစ်ခတ်ပြီး တိုင်း သားကောင်၏အနေအထား၊ ပစ်မှတ်၊ ထိချက်၊ ကျည်သွားရာလမ်း ကြောင်းတို့ကို ကြည့်ရှုသုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမှာက ထုံးစံ။

ဒီအချက်ကိုလည်း အဖွဲ့သားအားလုံးက သဘောပေါက်ထား ကြပြီး မဟုတ်ပါလား။

ယခုပင် ကျွန်တော်ပစ်ခတ်ရသော သားကောင်က နေရာတွင် ပုံမသွားသည့်အတွက် ပစ်ခတ်လိုက်ရမှု၊ သားကောင်ဒဏ်ရာရရှိမှု၊ မရှိ မှုအခြေအနေတို့ကို တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးအတွက် လေ့လာကြရ ပေဦးမည်ဆိုတာကို အဖွဲ့သားတို့က သိရှိထားပြီးကြသည်မို့ ယခုရှောင် တိမ်းသွားခဲ့သော သားကောင်ကြီး ပုန်းခိုရာသို့ အသင့်ပစ်ခတ်ကြတော့ ရန် အနေအထားမျိုးနှင့် ရင်ဘောင်တန်းလျက် တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ် သွားနေကြရာမှ ရုတ်တရက် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများကို ပြန်လည်ရုတ် သိမ်းလိုက်ကြမိပေသည်။

တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော မြင်ကွင်းတွင် နီစွေးသောအဖွန်းအစက် များက ဟိုတွင်တစ်စက် ဒီတွင်တစ်စက်။ လက်ညှိုးနှင့်တို့သပ်ကြည့်လိုက် တော့ လက်ဆတ်သော သွေးနီစတို့တွင် အဖြူပုံများ ရောထွေးလျက်။ ကျည်ခဲလုံးများက အသားပျော့ကို ဖောက်ထွင်းသွားပြီးလျှင် အဆုတ်ကို ဖြတ်ဖောက်သွားပုံရသည်။ သွေးနီစအစက်အပြောက်တို့က ကုန်းနီပိုင်း လျှိုစောင်းဘက်ဆီသို့ လမ်းညွှန်ပြနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ငါးဦးသား သွေးနီစ

များရှိရာ ဂူကို လှမ်း၍ အကဲခတ်နေလိုက်စဉ်တွင်..

“ဥဲ.. ဖွဖွ ဥဲ.. ဖွဖွ”

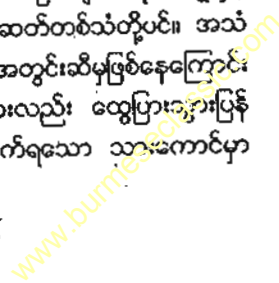
လူအော်လိုက်သံမျိုးကဲ့သို့ ပီသစွာဖြင့်တောလုံငှက်ငယ်တစ် ကောင်က ဝါးသပွတ်ချုံနွယ်တောကြီးအတွင်းဆီမှ တိုးထွက်၍ တထိတ် တလန့်အသွင်ပျိုးနှင့် ပျံသန်းပြေးထွက်အော်မြည်သံကြီးနှင့်အတူ မြေပြင် တွင် အသိုက်ဝင်သော တစ်တီတူးမောင်နံတို့ကလည်း ‘တစ်တီတူး.. တစ်တီတူး’ ဟုဆူညံစွာ အော်မြည်သံပေးရင်း အဝေးဆီသို့ ပျံသန်းသွား ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့က သားကောင်ကြီးဝင်ရောက်သွားရာ ဂူပေါက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြရင်းမှ ဒဏ်ရာရရှိထားပြီးကြသော သားကောင်တို့ မည်သည် ကြီးသည်ငယ်သည်မဟု လူကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်မှုပေးနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို ပိုမိုသတိထားကြရန် ကျွန်တော်က အဖွဲ့သားတို့ကို ပြော ပြနေမိသည်။ သားကောင်ခိုအောင်းရာ ဂူပေါက်ရှေ့ပတ်လည်ကုန်းမြင့်ပိုင်း တွင် ကျွန်တော်တို့ငါးဦးက အသင့်ပစ်ခတ်ကြတော့ရန် အနေအထားမျိုး နှင့် ဝိုင်းပတ်လျက် မှဆိုးဒူးထောက် နေရာယူလိုက်ကြပြီး ဂူကြီးအတွင်း ဆီမှ သားကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို ဝံ့လင့်နေလိုက်ကြပေ သည်။

“အဟွတ်.. အဟွတ်.. အဟွတ်..”

“တရိန်.. တရိန်..”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဝန်းကျင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်က လူတစ်ဦးချောင်းဆိုးသံမျိုးနှင့် မရှေးမနှောင်း ထပ်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာသည့် ဆတ်တစ်သံတို့ပင်။ အသံ လာရာဆီကို မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်တော့ ဂူအတွင်းဆီမှဖြစ်နေကြောင်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသလို ကျွန်တော်၏အတွေးများလည်း ထွေပြားသွားပြန် သည်။ ကျွန်တော် လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ခတ်လိုက်ရသော သားကောင်မှာ

ဟင်းမျိုး (ခ) ကျားသတ္တဝါမှန်း အမြင်ရော၊ ဟိန်းဟောက်လိုက်သော အသံအရပါ အမှန်ပင်။ ယခု ဒဏ်ရာရသားကောင်ကြီးကို သွေးစက်ခံ လိုက်ခဲ့ကြရာ ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေသည်ကလည်း အသေအချာပင်။ ယခု ဂူကြီးအတွင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည့်အသံ က လူတစ်ဦးချောင်းဆိုးသံမျိုးနှင့် မရေးမနှောင်း ဆတ်တစ်သံ။

အသံတရားတို့ ဝေဝေဝါးဝါးမို့ ကွဲပြားစွာသိရှိနိုင်စေရန် ဘကြီးကောင်းထံ လှမ်းကြည့်ရင်း အဖြေကိုရှာလိုက်တော့ အသံမပေးရန် နှင့် အသင့်ပစ်ခတ်ရန် အချက်ပြနေသဖြင့် သေနတ်ဒင်ကို ပန်းတွင် ဇောက်ရင်း စောင့်စားနေလိုက်မိပေသည်။

- ငါးမိနစ်..
- ဆယ်မိနစ်..
- ဆယ့်ငါးမိနစ်..

ထူးခြားမှုမရှိသည့်အပြင် ဂူဝင်၏ဟိုမှာဘက် အရှုပ်တောချုပ်ပတ် ကြီးအတွင်းဆီမှ တောကြက်ဖယ်တစ်ကောင်က သွဲ့ပျောင်းသောအသံ နှင့် တွန်သံပေးရွံ့များပင် နေသေးသည်။

ရွာခံမုဆိုး ကိုဦးက မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စိမိတ်၍ မေးဆတ်ပြလိုက်တော့ မောင်ယဉ်ကြိုင်က အနီးစပ်ဆုံး ဂဝံကျစ်စာခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ဂူပေါက်ကြီးအတွင်းဆီသို့ အား ကုန်ပစ်သွင်းလိုက်ပေတော့သည်။ ခဲလုံးကြီးသည် ဂူပေါက်ကြီးအတွင်း တန်းဝင်၍ ကွဲကြွေသွားသံများတို့နှင့်အတူ..

“အာဂူး.. ဝေါင်း..”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးပေးလျက် ဂူပြင်သို့တိုးထွက်လာပြီး တွေ့မြင် လိုက်ရသော လူသားမှဆိုးငါးဦးထဲမှ မည်သူ့ကို အရင်ဆုံး စတင်ကိုက်ခဲ ကလွဲစားချေရမည်ကို ချိန်ဆနေစဉ်အတွင်း..

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

သေနတ်ပေါက်ကွဲသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော တော ကြီးတစ်ခွင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပေတော့သည်။ သေနတ်သံတို့ကြောင့် တွန်သံပေးနေသောတောကြက်ဖယ်ပင် အဝေးဆီသို့ တထိတ်တလန့် ပျံ့ပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။

ဟင်းမျိုးကြီးမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာများကြောင့် မြေပြင်သို့ပစ် ကျသွားပြီး လူးကာလွန့်ကာနှင့် ကျူးထလိုက်ကာ လျှပ်တစ်ပြက် အနီး ကပ် လူသားရန်သူကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက် ကလဲစားချေသွားရန်အတွက် ဂူအတွင်းသို့ ခဲနှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဟင်းမျိုးကြီးထွက်အလာတွင် ငေးကြောင် လျက် ရပ်ကြည့်နေသော မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲလိုက်သည် မို့ သူ့ကိုင်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူး၏ (၉) လုံးကျည်က ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသွားသည်။ မာန်စွယ်အဖွေးသားပေါ်အောင် ဖြထား သော ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ မြေတုန်ဟည်းမတတ် ညည်းတွားအော်ဟစ် လိုက်ရင်း မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်အသွင်မျိုးနှင့် တဆတ်ဆတ်အကြော် ဆွဲကာ သူ့၏လျှာကြီးကို တစောင်းကိုက်ရင်း ငြိမ်သက်သွားပေတော့ သည်။

“ဂူး.. ပစ်လုချည်လား။ ဘာကောင်မို့ ဒီလောက် မညှာမတာ ဝိုင်းပစ်နေကြတာလဲ။ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်”

နောက်ကျောဆီမှ သေနတ်များကိုယ်စီကိုင်လျက် ကျွန်တော် တို့ထံ ပြေးလိုက်လာကြသော အဖွဲ့သားများအတွင်းမှ ဉာဏ်ကျယ်၏ ကျယ်လောင်သောအသံ။

သေနတ်ကို ခါးချိုးလျက် ပစ်ခတ်ပြီးသောကျည်ရွံ့များကိုထုတ် ကာ အသစ်ထည့်နေသော အေးသောင်း၏နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း ပြန်ဖြေကြားလိုက်ပုံက..

“ဒီမှာ နှင့်ပထွေးက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဂူထဲဝင်ပုန်းနေပြီး ငြိမ်ငြိမ် မနေဘဲ တို့ကို ချောင်းဆိုးသံ၊ ဆတ်တစ်သံနဲ့ များခေါ်နေလို့ ဝိုင်းပြီးသမ

လိုက်ကြရတယ်။ ဒီကြားထဲ မောင်ယဉ်ကြိုင်တောင် ကံကြီးပေလို့ကွ”
 အေးသောင်းက ဉာဏ်ကျယ်ကို ပြန်နှက်လိုက်သည်။ ပြုံးပြုံး
 ပျာပျာအသွင်တို့နှင့် အနီသို့ရောက်လာကြသော အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်၊
 ဉာဏ်ကျယ်၊ မွန်၊ အာလူးနှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ ငါးဦးသားမှာ
 အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ကျားကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမျက်လုံး
 ကြီးများ။ ချွန်ထက်သောသွားစွယ်ကြီးများနှင့် လျှာကြီးကို တစောင်းကိုက်
 ခဲထားသော ပါးစပ်ကြီး တုတ်ခိုင်သန်မာသောကိုယ်လုံး။ တုတ်ခိုင်သန်
 စွမ်းသော ခြေနှင့်လက်တို့ကို ကြည့်လိုက်သလို တဆတ်ဆတ်နှင့် ကြောက်
 ခူးတုန်ပြီး ငူငူကြီးရပ်နေသော မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို အပြန်အလှန် အထူး
 အဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြရင်း လတ်တလောတွေ့မြင်လိုက်
 ရသောမြင်ကွင်းအပေါ် ဟိုက်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ပြိုင်တူထွက်သွားကြ
 ပေတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် အတွေးတို့က ဝင်လာ
 မိ၏။ ဉာဏ်ကျယ်ပြောလိုက်သော စကားတို့ကိုလည်း ပြန်လည်ကြား
 ယောင်နေလိုက်မိပေတော့သည်။

“ဒီတော့ကို ဝိုင်းခံရင်တဲ အဘိုးတို့များ သားသမီးတွေကိုချစ်
 တော့ အပေးအကမ်းအားကြီးရက်ရောတာပဲနော် ဘိုလေး” . . . တဲ့။ ။
 (မှတ်ချက်- ထိုအချိန်တွင် သားကောင်သည် လျှာတစောင်းကိုက်
 ပြီး အသက်ပျောက်ပါက နောက်ထပ် သားကောင်များများချဦးမည်
 အတိတ်နိမိတ်ဟု ယူဆကြသည်။ အမှန်လည်း ထိုနိမိတ်ပြုအတိုင်း
 ရခဲ့ပေသည်။)

ခရစ်စမတ်နေ့လေး အမှတ်ရသေး

ရှေ့တွင် လှမ်းမြင်တွေ့နေရသော မြေပြောင်ပြောင်ကွက်သာ နေရာကလေးသည် သားကောင်တို့၏ ခြေရာခြေကြောင်းများအရ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါသည်။ ပစ်ခတ်ရန်ကလည်း သေနတ်တစ်ကမ်းအတွင်း ရှိနေသည်မို့ စည်းစောင့်ရန်ကား အမှန်ပင်ကောင်းမွန်နေပေသည်။

တောမောင်း (တောခြောက်) သမားအသံများကို မကြားရသေးခင် သေနတ်သမားတို့၏ထုံးစံ သားကောင်တို့၏ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း၊ ပြေးလမ်းတို့ကို ရှာ၍ နေရာယူရသည်။ မြေပြောင်ပြောင် ဖြတ်လမ်းတွင် ယခု စိတ်ကြိုက်နေရာကို တွေ့နေပြီမို့ ခေတ္တအထိုင်ချရန်အတွက် ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်စွဲတော် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆေးငရုတ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်လုံးတွင် ပြောင်းပြန်ထောင်လိုက်ရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်နှင်မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးတို့ဖွာရှိုက်နေလိုက်ချိန်မှာပင် . .

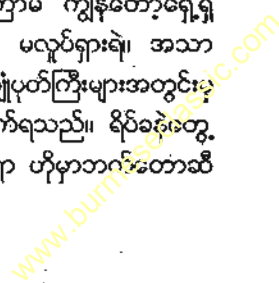
“ဟေးဟေး . . ဝါးဟားဟား . . ထွက်ဟထွက်ဟ . . ဒေါက် . . ဒေါက် . .”

တစ်ဖက်တောစပ်ဆီမှ ရွာခံတောမောင်းသမားများ၏ အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်လိုက်သံများကို သံသ့မျှကြားလိုက်ရသည်။ သောက်လက်စဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို အငမ်းမရ သုံးလေးကြိမ်ဆက်တိုက် ကမန်းကတန်း ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ဝါးဆစ်ပိုင်းအတွင်း သွင်း၍ အိတ်ကပ်ထဲထိုးသွင်းလိုက်ရင်း ထောင်ထားသောသေနတ်ကို အလျှင်အမြန် ဆွဲယူကောက်ကိုင်လိုက်မိချိန် ကတော်သံ ညံအောင်ပေးပြီး အစာကောက်နေကြသော တောကြက်တစ်အုပ်က တထိတ်တလန့် ပျံပြေးထွက်သွားကြပေသည်။

“ဂုတ်ဂုတ် . . ဂုတ်ဂုတ် . . ဝေါင်း . . ဝေါင်း . .”

အမဲလိုက်ခွေးများ၏ အသံများကိုပါ ထပ်မံကြားလိုက်ရသည်မို့ သားကောင်ကိုတွေ့၍ နောက်ကလိုက်ကြပေပြီဆိုတာက မုချအမှန်။ မကြာမီအချိန်အတွင်း ခွေးများ၏ အနံ့သံလိုက်လံကိုက်ခဲမှုဘေးမှ လွတ်အောင်ရှောင်ပြေးပုန်းကွယ်ရတော့မည့် သားကောင်သည် ကျွန်တော်စောင့်ဆိုင်းသောနေရာ ဝင်လမ်းမှ အခြားတောဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်ထွက်သွားတော့မှာက အမှန်ပင်ဖြစ်နိုင်ခြေရှိနေသည်မို့ ကိုင်ဆောင်ထားသောသေနတ်၏ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို အသာကျိတ်၍ ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်ရင်း သားကောင်ထွက်ရာ လမ်းကြောင်းဆီသို့ ပြောင်းကို တန်းထားလိုက်မိပေသည်။

အမဲလိုက်ခွေးများ၏ အသံများက စောစောကထက် ပိုမိုဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပိုမို၍လည်း နီးကပ်လာသည်။ တောခြောက်သမားများနှင့်အတူ ပါသွားကြသော ခွေးသုံးကောင်တို့၏ အသံများက ကျွန်တော်စောင့်ရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေပြီမို့ မကြာမီ ကျွန်တော်ရှေ့ရှိ ဖြတ်လမ်းသို့ ရောက်လာမည့်က သေချာနေပြီ။ မလှုပ်ရှားချေ၊ အသာငြိမ်ပြီး စောင့်စားနေလိုက်ချိန် ရှေ့တူရှု တောချုံပုတ်ကြီးများအတွင်းမှ ‘ဝေါ . . ဗျော . .’ ခန့် ချုံတိုးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဝိပိခန့်တွေ့မြင်လိုက်ရသော သားကောင်သည် လွတ်ကင်းရာ ဟိုမှာဘက်တောဆီ

သို့ တစ်ရှိန်ထိုးကျူးဖြတ်မသွားဘဲ ချုံကြီးများအတွင်းမှ တိုးထွက်လာပြီး တစ်ဖက်တောသို့ ပြေးဝင်ရန်အတွက် သူ့ဖြတ်သန်းမည့်လမ်းကြောင်းသည် ဘေးကင်းမှုရှိမရှိ ရန်သူရှိမရှိကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် တစ်ရှိန်ထိုးပြေးနေရင်းမှ တုံ့ခနဲရပ်တန့်လိုက်ကာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် တောင်မြောက်လေးပါး လှည့်ပတ်၍ ဟိုသည်ကို ကြည့်နေလိုက်စဉ်အတွင်း..

“ဒိုင်း..”

ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးပြူး၏ ညာဘက်ပြောင်း (၉) လုံးကျည်တစ်တောင်က မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်အတူ တုံ့ခနဲရပ်နေသော သားကောင်မှာ မြေပြင်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားပြီး လှိုင်ပြန်ရင်း ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ကုန်းထပြေးထွက်သွားရန် ပြင်ဆင်အားယူနေစဉ်အတွင်းမှာပင်..

“ဒိုင်း..”

ဘယ်ပြောင်း (၆) လုံးကျည်က ရုန်းထပြေးထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေသော သားကောင်ကြီး၏ လည်တိုင်ရင်းဆီသို့ တိကျအရှိန်ပြင်းစွာ တိုးထွက်နေရာယူလိုက်ပေတော့သည်။

သေနတ်သံများကြောင့် ခွေးများကား အားတက်သရော ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျနေသော သားကောင်ကြီးကို 'ကဲ.. မုတ်မြိုလားကွဲ' ဟူသောသဘောမျိုးနှင့် အသံများဖေးရင်း ခုန်ပျံ့ကိုက်ဆွဲနေကြသည်မှာ တစ်တောလုံးဆူညံ၍သွားပေတော့သည်။

သားကောင်ကြီးမှာ နီညိုရောင်ဆစ်ကွဲကြီးဖြစ်ပြီး အလေးချိန်မှာ (၆၀) ထက်မအောက်မှန်း သိလိုက်သည်။ ဆေးပေါ့လိမ့်ကို ထုတ်ဖီးတို့ဖွာချွန်လိုက်သည်။ အဖွဲ့သားများနှင့် တောမောင်းသမားများကို စောင့်ရင်း လှုပ်ပြန်ကြရဦးမည် မဟုတ်ပါကလား။

တစ်တောခြောက် တစ်ကောင်ရသည့်မို့ သည်တောကား ကျွန်တော်တို့မုဆိုးများအတွက် လမိုင်းကပ်သော တောပင်။ ယခုရရှိထားပြီးသော ဆတ်ကြီးကို အရေချ၊ ဝမ်းတွင်းသားများထုတ်၊ ရှေ့လက်နှင့် နောက်ပေါင်သားများကို မီးကင်၍ ယနေ့ည ခရစ်စမတ်အကြိုမီးပုံပွဲကို အဖွဲ့သားများနှင့် တဖျော်တပါး ကျင်းပကြရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးရွှေမောင်ကား မွေးနီကျေးရွာ ရွာခံမုဆိုးဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် အသက်အားဖြင့် (၇၅) နှစ်ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် တောလိုက်ခြင်းလုပ်ငန်းများကို မလုပ်နိုင်သော်လည်း သူ၏သားများဖြစ်ကြသည့် တင်စို၊ ယောင်ကြီးတို့ကို မုဆိုးပညာများ လက်ထပ်သင်ပေးထားခဲ့သဖြင့် သားဖြစ်သူများကလည်း ဖခင်ခြေရာကို နိုင်နင်းသူချည်းများပင်။

သည်တောတောင်ရေမြေနှင့် သီးပင်စားပင်၊ တောတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်များ အခြေအနေများကို သူ၏သား မုဆိုးလေးများကား ဖခင်နည်းတူ မသိတာမရှိ။ စိတ်ချရသည့်အဆင့်တွင် ရှိနေသော်လည်း သူ့မှာ ယခုအချိန်အထိ သားများကို စိတ်မချနိုင်သေး။

မွေးနီဆိုတာက ပဲခူးရိုးမကြီး၏ အတွင်းပိုင်းကျသောနေရာ၊ သားကောင်များ ပေါများစုံလင်သောနေရာ။ တံစိုထိုးထားပြီးသော ဆတ်သားတုံးကြီးများတို့ကို မီးဖိုကြီးဘေးတွင် လေးဖက်လေးတန် ခွလျက်

အပေါ်ပိုင်းဆီမှ အစွန်းထွက်နေသော ဝါးလေးချောင်း၏ ထိပ်ဖျားများကို စုစည်း၍ မီးကင်ထားသည်။ ဝမ်းတွင်းသားများကို ချက်ထားသဖြင့် အရက်များနှင့် တပျော်တပါးစားသောက်နေကြရင်းမှ ထုံးစံအတိုင်း ဉာဏ် ကျယ်က အသက်အကြီးဆုံး ဘကြီးကောင်းကို စနောက်နေသည်။ အဘိုး ကြီးကလည်း ဒေါသနှင့် ပြန်လည်တုတ်ဆဲနေသည်။

“ဪ... ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပျော်ပါးချင်ကြလို့ လူသူမနီးတဲ့ တောထဲတောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြပေပြီပဲ။ ဒီလောက်ကတော့ ရှိနိုင် ကြမှပေါ့။”

“မင်းတို့ တောတင်ဖို့ အရက် သီးသန့်ဖယ်ထားကြသေးလား”

အဘဦးရွှေမောင်က လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် ကိုထင်ကျော်က..

“ဟုတ်ကဲ့...။ သပ်သပ်ဖယ်ထားတာ ရှိပါတယ်။ လွယ်အိတ်

ထဲမှာ”

“အေး.. မင်းတို့လူငယ်တွေကို ငါမှာရဦးမယ်။ ခု မီးကင်နေတဲ့

ဆတ်သားကို မတင်မြှောက် မပသရသေးခင် ဘယ်သူမှ မစားမိကြစေနဲ့။

တင်မြှောက်ပြီးမှ စားကြ။ ကြားလား..”

လူကြီးပီပီ အမြော်အမြင်နှင့် မမှားတန်တာ မမှားကြစေရန်

စေတနာနှင့် ပြောကြားနေခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုကြသည့်အနေနှင့် အား

လုံးကပင် စိတ်ချပါရန် ကတိပြုလိုက်ကြပေတော့သည်။

ဆတ်သားကင်ကြီးများကလည်း မကျက်သေး။ “အရက်နှင့်

ဆတ်ဝမ်းတွင်းသားချက်ကလည်း လိုက်ဖက်ညီလှသဖြင့် သောက်လိုက်

စားလိုက်ကြနှင့်မို့ အတော်ကလေး အရှိန်က ရနေကြပေပြီ။ စိတ်ဆိုးသွား

ခဲ့သော ဘကြီးကောင်းပင် ဟိုလူသွားပေးတာကို မော့လိုက်၊ သည်လူ

သွားပေးတာကို မော့လိုက်နှင့်မို့ ထွေထွေကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်

တို့နှင့် ရွာခံလူများက ဝိုင်း၍တောင်းဆိုကြသဖြင့် ငြင်းနေရင်းကြားမှ

ဘကြီးကောင်း မနေသာပြီမို့ ထကရချေပြီ။ အမှန်ကလည်း အဘိုးကြီး

အကကောင်းမှန်း သိရှိထားကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလူကုန် မီးဖိုကြီးကို ဝိုင်းပတ်နေရာယူလိုက် ကြပြီး တတ်ခဲနှင့်ဖွင့်ရသော ကက်ဆက်ကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်တော့ ‘အိတ်’ ၏ ‘ရှမ်းရိုးမကအိုးစည်သံ’ ဟူသော တေးသွားတီးလုံးက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့၏ ညီညာသော လက် ခုပ်သံများကြားဝယ် ဘားနှစ်လက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချောင်းစီ ကျင်လည် စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း စည်းချက်ညီညီနှင့် သေသပ်ပီရီ လှပစွာ ကပြနေသည်ကို ရွာခံများက ဟအံ့တဩတွေ့မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။ ပြီးဆုံးသွား သည့်အခါ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် နောက်ထပ် ရွာခံများက ပွဲတောင်းနေကြသဖြင့် တစ်ပြန်ကျော့လိုက်ရင်း စခန်းသိမ်းလိုက်ကြပေ တော့သည်။

မြေပြောင်ပြောင်တွင် ခင်းထားသော စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် တော ကင်ရန် ဖယ်ထားသောအရက်ကို ဖန်ခွက်အတွင်း လောင်းထည့်လိုက် ပြီး ဆတ်သားကင်ကို တင်မြှောက်ပသရန်အတွက် အတုံးငယ်ကလေး များဖြစ်အောင် ကိုထင်ကျော်က ငါးဖယ်ခုံစားဖြင့် လှီးဖြတ်နေစဉ်အတွင်း ဆတ်သားကင်တစ်တုံးက စင်၍ မြေပြင်သို့ကျရောက်သွားသည်ကို အား လုံးကပင် လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟိုက်.. နှမြောစရာကြီးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဘဦးရွှေမောင်၏ မြေးဖြစ်သူ ရွာခံပြုံး၊ ကျယ်က လှမ်းကောက်ယူလိုက်ရင်း သူ၏ပုဆိုးနှင့် အသားဖတ်တွင်ကပ် နေသော သံများကို သုတ်၍ သူ၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ဝါးစားနေသည်ကိုလည်း အားလုံးက မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဘယ်သူက ဘာစကားမျှ မပြောကြသဖြင့် တင်စိုးက တင်မြှောက်ပသလိုက်အပြီး တွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ကလိုက်၊ မီးပုံကြီး ကို ခုန်ပျံကျော်လွှားလိုက်လုပ်ကြရင်း တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် အတော်

၂၃၆ © လေးမောင်

ကြီး ညဉ့်နက်မှ ပွဲသိမ်းလိုက်ကြပေတော့သည်။

လဆုတ်ရက်မို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ လထွက်မည်။ ကျွန်တော် တို့အုပ်စုသည် လုပ်ငန်းတာဝန်များပြားကြသူများမို့ ယခုလို ခရစ်စမတ် ရုံးပိတ်ရက်အပြင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုရက်မျိုးကို အားကိုး၍ ဝါသနာပါရာ အမဲပစ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်သည်။

မနေ့ညက ခရစ်စမတ်မီးပုံအပျော်ပွဲကလေးကြောင့် အပျော် လွန်သွားခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့မှာ ယခုနံနက်ပိုင်း ထမင်းစားချိန်တွင် ပင် မည်သူမျှ အိပ်ရာမထိနိုင်ကြသေး။

“ကဲ.. ဘိုလေး.. ရော့.. မောနင်းဟက်လေး ထပ်လုပ်လိုက်ဦး”

“ဟာ.. အဘရယ်။ ခေါင်းတွေကိုက်လွန်းလို့ ထပ်သောက်ဖို့ မပြောနဲ့။ အသံတောင် မကြားချင်ဘူး”

“လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ တန်ပြန်တဲ့ သဘောပဲ။ မကြာခင် လူ ကောင်းဖြစ်သွားမှာ။ ရော့.. ထပ်ချလိုက်”

ခေါင်းများကိုက်လွန်းနေသဖြင့် မသောက်လိုတာက အမှန်ပင်။ ငြင်းလို့ရမှာမဟုတ်သလို လူကြီးတစ်ယောက်၏ စေတနာကို ရိုင်းပျစော် ကားရာကျမှာစိုးသဖြင့် သေချင်လည်းသေပစေကွာဟူသောစိတ်နှင့် လှမ်း ယူလိုက်ပြီး ဝှင်ခနဲမော့ချလိုက်မိသည်။

မကြာလိုက်..။ သိပ်မကြာလိုက်..။ ခေါင်းထဲတွင် ကိုက်ခဲ

နေကြသော အခိုင်အခဲတို့က ဘယ်ကိုရောက်ရှိသွားကြမှန်းမသိ။ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းလာခဲ့သလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသော အရာအားလုံးတို့သည် ကိုယ် နှင့်မဆိုင်သလိုမျိုးပင်။

ဘကြီးကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်၊ ကိုထင်ကျော်တို့နှင့် လူငယ်များ သည်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်လန်းဆန်း နိုးထလာကြသည်။

“ကဲ.. လူနဲ့ကုန်း မင်းတို့ကို ငါကားပြောချင်တယ်။ ငါပြောတဲ့ စကားတွေဟာ စေတနာစကားတွေပဲ။ မင်းတို့အုပ်စု ဒီကနေ့ သေနတ် ကိုင်ကြဖို့ လုံးဝမကြိုးစားကြနဲ့”

“ခင်ဗျာ.. ဘာပြုလို့လဲ အ..ဟ”

ဘကြီးကောင်းအမေး..။

“မင်းတို့ ညက ဘာတွေမှားလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အမှားတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ကြပါလား”

“သေချာရဲ့လား..။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

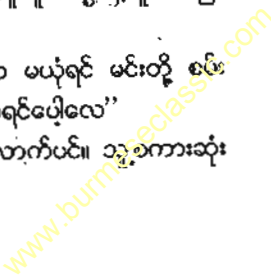
“သေချာပါတယ်။ ဘာတစ်ခုကိုမှ အမှားအယွင်းမလုပ်မိကြ တာ အမှန်ပါပဲ”

“ကဲ.. ဒါဆို ငါပြောမယ်။ ညက တင်ဖို့၊ မြှောက်ဖို့ ဆတ်သား ကင်လှီးရင်း အောက်ကျတဲ့ အသားတုံးကို ဘယ်သူစားလဲ။ ငါ ကြိုပြီး မင်းတို့ကို ဘာမှားစားခဲ့သလဲ”

“ဟိုက်.. ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ပြူးကျယ် ကောက်စားတယ်။ သူတို့ အတွက် ရည်မှန်းထားတဲ့ အသားကင်တွေကလည်း အများကြီးရှိနေပြီး ခုလို အောက်ပြုတ်ကျသွားလို့ လွှင့်ပစ်ရမယ့်အတူတူ ကိစ္စမရှိဘူးထင်ပြီး ကြည့်နေလိုက်ကြတာ”

“အေး.. အဲဒါ အမှားပဲ။ ငါပြောတာ မယုံရင် မင်းတို့ စမ်း ကြည့်နိုင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့အသက်ကို မနုမော့ရင်ပေါ့လေ”

အဘဦးရွှေမောင်အပြောက သည်လောက်ပင်။ သူ့စကားဆုံး

တော့ ကိုင်းခတ်စားလေးကို ခါးတွင်ပြောင်းပြန်ထိုး၍ ကြိမ်နီခတ် ဂန်ဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ၏လုံးတီးကျောပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်လိုက်ကြရင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အတွေးများကိုယ်စီနှင့် ကျွန်ခုံကြပေတော့သည်။

“တရိန်.. တရိန်.. တရိန်..”

ပီပီပြင်ပြင်နှင့် ဆတ်တစ်သံက သိပ်မဝေးလှသောနေရာဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ချောင်းစဖုပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်းက မိုးအခါတွင် တောင်ကျရေများ တိုးလျှိုပေါက် ဒလဟောစီးဆင်းသော ဝါးချောင်းသည် ယခုကဲ့သို့ ဆောင်းဦးကာလမျိုးတွင် စီးဆင်းရန် မိုးရေက မရှိတော့သဖြင့် ချောင်းကောအဖြစ် တည်ရှိကာ ချောင်း၏ဟိုမှာသည်မှာ တစ်ဖက်စီတွင် တစ်ပြန့်တစ်ပြောကျန်ရစ်ခဲ့သော သဲသောင်ခုံကြီးများပေါ်တွင် ရွာခံများက စီးပွားဖြစ် ပြေပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဖရဲ၊ သခွာ၊ ငရုတ်စိုက်ခင်းများ၏ အညွန့်အစာကံအရွက်တို့ကို ဝင်ရောက်စားသောက်ရင်း တစ်သံပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တရိန်.. တရိန်.. တရိန်..”

ထူးထူးခြားခြားပင်။ ဆတ်တစ်နေပုံက ညဘက်မဟုတ်ဘဲ ညနေခင်းဖြစ်နေခြင်းပင်။ မှောင်ရီပင် မပျိုး။ ရွာအနီးစိုက်ခင်းများဆီရဲတင်းစွာ ဝင်ရောက်စားသောက်ပြီး တစ်သံပေးနေခြင်းပင်။ အဘဦးရွှေမောင်က ‘မင်းတို့ ငါပြောတာ မယုံရင် စမ်းကြည့်နိုင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့

အသက်ကို မနှမြောရင်ပေါ့လေ’ ဟု အပြတ်ပြောထားပြီးမှ ဆတ်တစ်သံကို နားစွင့်ကြရင်း မချင်မရဲနှင့် တစ်ဦးပျက်နာကို တစ်ဦး ‘ကဲ.. ဘာလုပ်ကြမှာတဲ့’ ဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့် အပြန်အလှန် ကြည့်နေလိုက်မိကြသည်။ လူငယ်များကား သွားရောက်ပစ်ခတ်လိုကြ၍ ရွှံ့ရွှံ့ဖြစ်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေ မလှုပ်သဖြင့် ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သည်စိုက်ခင်းများထဲသို့ ဝင်ရောက်စားသောက်နေကြသော သားကောင်များကို အပိုင်ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကိုလည်း သိရှိထားခဲ့သူမို့ သားကောင်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမှာ နှမြောနေကြသည်။ မုဆိုးအခေါ် အပိုင်ပစ်ခတ်လို့ရရှိမည့် ‘ပဲလော် (သို့မဟုတ်) မုဆိုးခရမ်းချဉ်’ ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ.. အဘကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင် ကိုထင်ကျော်.. ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ညဉ့်တော့ မလည်ကြတော့ဘူးလေ။ ခုကိစ္စလေးတော့ နီးနီးလေးမို့ လူကြီးတွေချည်း အခြေအနေလေး သွားကြည့်လိုက်ကြရအောင်”

အဘကောင်းက ကျွန်တော်ကုလားဖန်ထိုးပြီး နှပ်ကြောင်းပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ချိုးချလိုက်သည်မို့ တန်းဝင်လာသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးသိန်းလွင်တို့မှာ ဝုန်းခနဲထရပ်ရင်း သေနတ်များကိုယ်စီဆွဲလိုက်ကြရင်း ကျည်ခါးပတ်များကို ခါးတွင်ပတ်လိုက်ကြပေတော့သည်။

“အဘကောင်းက သေနတ်မယူနဲ့။ တားနဲ့ တတ်မီးပဲ ယူခဲ” ကျွန်တော်တို့ အသက်ကြီးသူများချည်းသာ တိုင်ပင်၍ လှုပ်ရှားနေကြပုံကို အဘဦးရွှေမောင်၏ သားများဖြစ်ကြသော တင်စိုးနှင့် ယောင်ကြီးတို့အပြင် အဖွဲ့ဝင်လူငယ်များပါ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောကြားငေးကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ မပြောရဲကြ၍သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူသွားလမ်းကွဉ်းကလေးသည် နှင်းငွေ့များခိုက်ခတ်လာသော

အောင် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာပြည်ကန်တစ်လျားရှိ သစ်တောကြီးများအတွင်းဝယ် သားကောင်များပေါသည့်ဆိုသော်လည်း အာဖရိကတောကြီးများကဲ့သို့ ပေါများခြင်းမျိုး မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးများအဖို့ လေးငါးရက်ရှာလျှင်ပင် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မမြင်တွေ့ကြရသော အကြိမ်ပေါင်းက များပြားစွာရှိနေသည်မို့ ရှားရှားပါးပါးတွေ့မြင်လိုက်ရချိန် အပိုင်ပစ်ခတ်ရရှိနိုင်စွဲအခါအတွက် 'ကျည်အ' များဖြစ်သွားဖို့က အရေးကြီးသည့်ကိစ္စရပ်ပို ယခုပင် အပိုင်ပစ်ခတ်ခဲ့ရသော ဆတ်ကြီးကို သေနတ်နှစ်လက်၊ ကျည်နှစ်မျိုးစလုံးက မပေါက်ကွဲခြင်းကို ဘဝင်မကျ၊ မကျေနပ်သည်က အမှန်။

ထိုမပေါက်ကွဲခဲ့သောကျည်များကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သေနတ်ပြောင်းရင်းများသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရင်း စိတ်တိုစွာနှင့် မိုးကိုထောင်၍ ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့..

"ဒိန်း.. ဒိန်း.. ဒိန်း.."

ပေါက်ကွဲသံကြီးများကား ဟိန်းထွက်လာပြီး ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ဖြစ်ပေါ်သွားသော လိုဏ်သံကြီးကြောင့် အိပ်တန်းလင်ကျေးငှက်များပစ်တတ်တလန့် တစာစာအော်ရင်း ပျံပြေးထွက်သွားကြပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကား ကိုယ်တွင်ကပ်နေသော ဖုန်များကို ခါချကာ စခန်းဆီသို့ပြန်ရုံမှတစ်ပါး အခြားအကြောင်းက မရှိတော့။ စခန်းတွင် ကျန်ရစ်သူများကတော့ ယခုလို အောင်မြင်စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့သော သေနတ်သံကြီးများကြောင့် သားကောင်ကို အပိုင်ပစ်ခတ် စခန်းသိမ်းနေချေပြီဟု တွေးထင်နေကောင်း နေမည်။

ကျွန်တော်တို့ကား တွေ့ကြုံခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်ကို တအံ့တဩနှင့် ပြောပြလိုက်လျှင် အဘဦးရွှေမောင်က..

"မင်းတို့ လူကြီးတွေလုပ်နေကြပြီး ခေါင်းကြောမာကြလှချည်လာကွ။ လူနိုက်ကြီးတွေပဲ။ ကံကောင်းကြလို့ပေါ့။ ငါ သေသေချာချာ ဟုတ်တားပါလျက်နဲ့"

ဟု ပြောကြားခံရတော့မည်ကို တွေးတောရင်း ချည်နဲ့စွာပြန်ခဲ့မိကြပေတော့သည်။

ဪ... တစ်ချိန်က ခရစ္စမတ်ရက်ကလေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့မုဆိုးတစ်စုအတွက် မမေ့နိုင်စရာ ရက်ကလေးတစ်ရက်ရယ်သာလို့..။

